

SARA SHEPARD

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR

KUSURSUZ

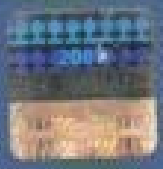
Sırları olan, gizemli, güzel bir kıza asla güvenme

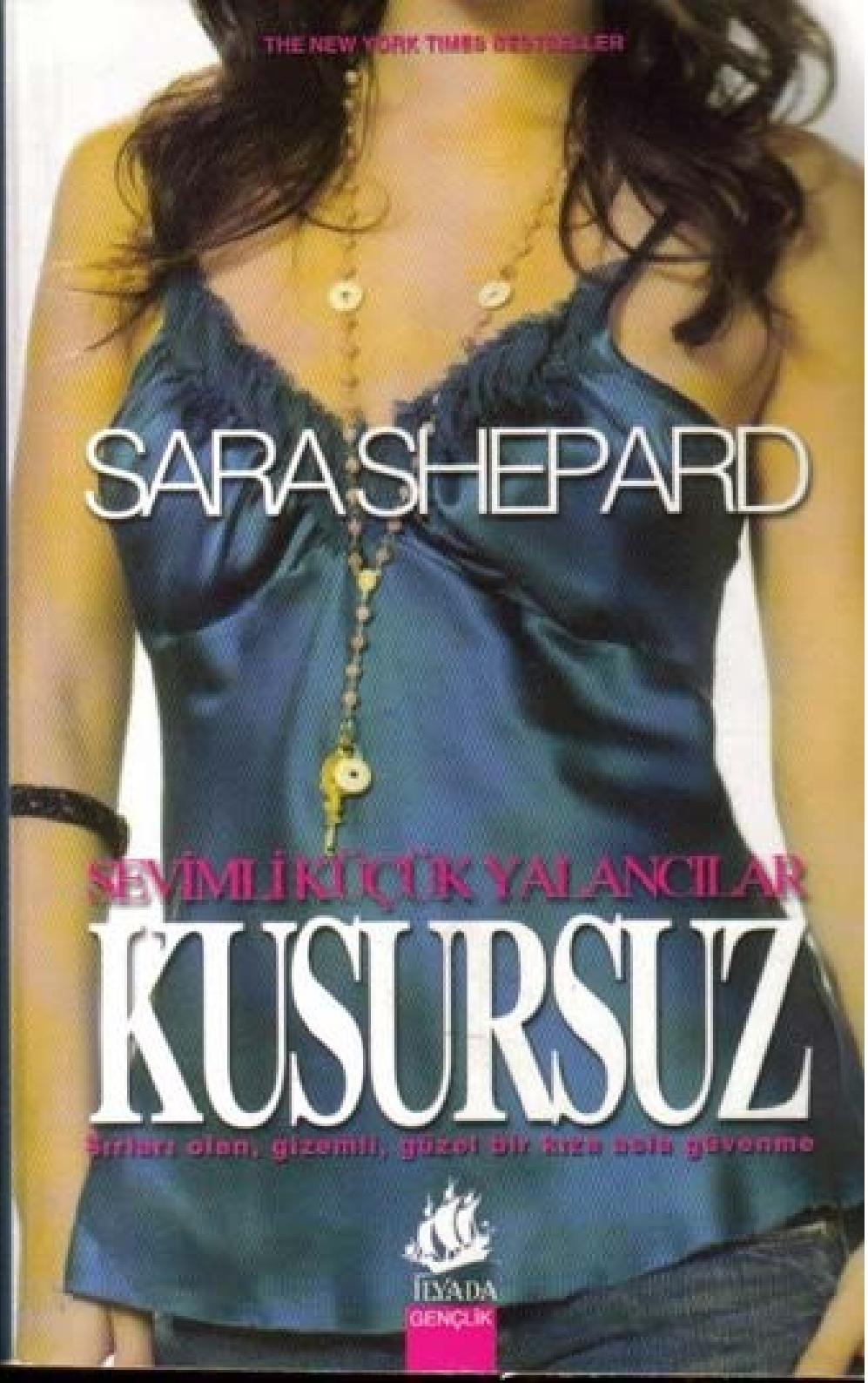
Şu sizin Sevimli Küçük Yalancıların son zamanlarda yaptıklarını bir bilseniz!

Spencer kız kardeşinin sevgilisini resmen elinden aldı. Kendi kız kardeşinin, evet!
Aria okuldaki hocalardan birine fena halde aşık. Hem de sırılsıklam.
Emily bu sıralar yeni arkadaşı Maya'yla çok sıkı fıkı.
Bu nasıl bir arkadaşlıkmış, anlamadım.
Hanna da kusursuz görüneceğim diye yataklara düştü. Hanna işte...
Ama durun biraz, bunları zaten duymayan kalmadı. Oysa size anlatacağım son bir sırları var ki, tam bir skandal. Bu kez iş'eri kesin bitti.

Peki, bütün bunları size neden anlatıyorum? Bunu hak ediyorlar da ondan. Hem de sonuna kadar. Kendi mezarlarını kendileri kazdıklarının farkında değiller. Ama olsun. Bende hepsini diri diri gömmeye yetecek kadar toprak var.

İTHAKİ YAYINLARI

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARA SHEPARD

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR

KUSURSUZ

Sırları olan, gizemli, güzel bir kıza asla güvenme

İTHAKİ YAYINLARI

GENÇLİK

puar

GERÇEKTE HERŞEY NASIL BAŞLAMIŞTI

Sizden sadece bir kaç ev ötede oturan şu ürkütücü çocuğu tanıyorsunuz değil mi? Evinizin ön verandasında erkek arkadaşınıza iyi akşamlar öpücüğü vermek üzereyken, onun sokağın karşısında sizi izlediği gözünüze ilişir. En iyi arkadaşlarınızla dedikodu yaparken tesadüfen etrafınızda belirir ama belki de bu tesadüf değildir. O sizin nerede, ne zaman olacağınızı bilen kara bir kedi gibidir. Bu kara kedi eğer evinizin önünden geçerse, *biloji sınavından kalacağım* diye düşünmenize sebep olabilir. Eğer size hoş bir edayla bakıyorsa, bence arkanızı kollayın.

Her kasabanın bir kara kedi çocuğu vardır. Rosewood' daki kara kedinin ismi ise Toby Cavanaugh idi.

"Sanırım yüzüne biraz daha allık sürmek gerekiyor." Spencer eğilerek en iyi arkadaşlarından biri olan Emily Fields'in yüzünü inceledi.

"Hâlâ yüzündeki çilleri görebiliyorum."

"Bende bunun için bir krem var," dedi Alison yerinden fırlayıp mavi fitilli kadife makyaj çantasına koştu.

Emily, Alison'ların oturma odasındaki kahve masasının üzerinde duran aynada yüzüne baktı. Başını bir yana sonra diğer yana eğdi ve pembe dudaklarını büzüştürdü. "Eğer annem yüzümde bu makyajla beni görseydi kesin beni öldürürdü."

"Evet, ama eğer makyajı silersen biz seni öldürürüz," diye onu uyardı kendince sebepleri olan ve henüz üzerine giydiği pembe yün sutyeni ile odada dolanan Aria Montgomery.

"Evet, Emily, böyle harika görünüyorsun bence," diye hem fikir oldu Hanna Marin. Hanna yerde bacak bacak üstüne atmış kendi etrafında dönüp, düşük bel ve kendisine biraz küçük gelen kotunun arkasından poposunun çatalının görünüp görünmediğini kontrol ediyordu.

Nisan ayının Cuma gecesi idi. Alison, Aria, Spencer, Emily ve Hanna genelde yaptıkları gibi içlerinden birinin evinde toplanmışlar birbirlerine bir ton makyaj yapıyor, tuz ve sirke aromalı cips yiyor, arasırada Alison'nın düz ekran televizyonunda MTV'de yayınlanan diziye göz atıyorlardı. Bu gece, hepsi birçok kıyafetini getirip halının üzerine sermiş ve altıncı sınıfın geri kalan bölümünde birbirleri ile hangi kıyafetleri takas edip giyeceklerini karar vermeye çalışıyorlardı.

Spencer limon sarısı kaşmir bir hırkayı kaldırıp narin vücudu üzerinde tuttu.

"Al onu," dedi Alison. "Üzerinde çok hoş durdu."

Hanna, Alison'nın eteklerinden zeytin yeşili kadife olanı alıp kalçası üzerinde tuttu ve dönüp Ali'ye bir poz verdi. "Ne düşünüyorsun? Sence Sean'un hoşuna gider mi?"

Alison derin bir of çekerek elindeki yastıkla Hanna'ya vurdu. Eylül ayında arkadaş olduklarından bu yana Hanna sürekli Sean Ackard'ı ne çok sevdiğini söyleyip duruyordu. Hepside Sean'u kreşten bu yana tanıyor ve şu an da Rosewood Day'de aynı sınıfta okuyorlardı. Sean, beşinci sınıfa kadar etraftaki diğer çocuklardan farkı olmayan kısa boylu ve çilli biriydi ama yazdan sonra biraz daha uzamış ve çocukluk kilolarını da atmıştı. Şimdi ise neredeyse tüm kızlar onu öpmek istiyordu.

Bir sene içinde bu kadar değişimin olması inanılmazdı.

Kızlar–Alison hariç hepsi–çok hoş olduklarını biliyordular. Geçen yıl sadace... Sıradandılar. Spencer sınıfta ön sırada oturan ve her soruya parmak kaldıran inek bir tipti. Aria herkes gibi futbol oynamaktansa dans etmeyi tercih eden hafif kaçık biriydi. Emily ise utangaç, ortalama bir yüzücüydü, ta ki siz onu gerçekten tanıyıp saman altından ne sular yürüttüğünü öğrenene kadar. Hanna hantal, beceriksizdi ama moda ve genç modası ile ilgilenmiş, sonunda kimsenin bilmediği

kendi tarzı ile ortaya çıkıvermişti.

Elbette hepsinin kendine has özel bir yanı vardı ama onlar Rosewood, Pennsylvania'da Philadelphia'nın otuz kilometre dışındaki bir kasabada yaşıyorlardı ve Rosewood'daki her şey çok özeldi. Çiçekler daha hoş kokuyor, suyun tadı daha güzel, evler daha büyüktü. Hatta insanlar, sincapların geceleri etraftaki çöpleri toplayıp, kaldırım kenarlarındaki karahindiba çiçeklerinin etrafındaki yabani otları temizlediği, bu yüzden Rosewood'un orada yaşayanlara böyle güzel göründüğü hakkında şakalar yapıyorlardı. Her şeyin böyle kusursuz göründüğü bir yerde birey olarak öne çıkmak çok zordu.

Ama her nasılsa Alison bunu başardı. Uzun sarı saçları, güzel yüzü, koca mavi gözleri ile civardaki en büyüleyici kız o idi. Alison arkadaşlık kurup kızları bir araya getirdiğinde–ya da onları keşfettiğinde–kızlar artık kesinlikle sıradan olmaktan çıkmışlardı. Birdenbire, daha önce yapmaya cesaret edemedikleri şeyleri yapmaya başlamışlardı. Okul otobüsünden indikten sonra Rosewood'un tuvaletine gidip üzerlerine kısa eteklerini giymek gibi. Veya sınıftaki oğlanlara ruj öpücüklü mektuplar vermek gibi. Okulun koridorlarında diğerlerine yüksekten bakarak ve onlar hiçmiş gibi görmezden gelerek yürür olmuşlardı.

Alison parlak mor bir ruju eline alarak onu dudaklarının her yanına sürdü. "Ben kimim?" diye sordu sonra. Diğerleri güldüler. Alison, sınıflarındaki Nars marka rujları takıntılı derecede seven İmogen Smith adlı kızın taklidini yapıyordu.

"Dur bir saniye," Spencer yay gibi düzgün dudaklarını büzdü ve Alison'a bir yastık uzattı. "Bunu tişörtünün altına koy."

"Harika." Ali yastığı pembe Polo tişörtünün altına soktu ve kızlar daha da kıkırdadılar. İma edilen şey İmogen'in onuncu sınıftaki Jeffery Klein ile sonuna kadar gitmiş ve onun bebeğine hamile kalmış olduğuydu.

"Çok kötüsünüz kızlar," diyen Emily utanarak kızardı. Grubun en ağırbaşlı kızıydı. Belki de bu onun çok muhafazakâr olmasının getirisiydi. Ailesi eğlenceli olan her şeyin kötü olduğunu söylerdi.

"Sorun ne Emily?" Alison Emily'nin koluna girdi. "İmogen çok şişman görünüyor zaten, hamile olmayı tercih ederdi heralde."

Kızlar tekrar kahkahâlâra boğuldular ama biraz daha huzursuz bir şekilde. Ali kızların zayıf yanlarını bulmada çok yetenekliydi. Şu an dalga geçtiği İmogen olsa da kızlar, onlar etrafta yokken Alison'nın aynı şeyi onlar hakkında da yapıp yapmadığını merak ediyorlardı. Bazen bundan emin olamıyorlardı.

Kızlar tekrar elbiselere döndüler. Aria, Spencer'ın çok pahalı bir görünümü olan Fred Perry marka elbisesine bayıldı. Emily ince yapılı bacakları üzerine mini bir kot etek giydi ve herkese çok kısa durup durmadığını sordu. Alison, Hanna'nın düşük bel kotunu denemişti ve üzerinden çıkartırken pembe velur erkek şortu göründü. Pencerenin önünden geçip müzik setine doğru giderken donup kaldı.

"Aman tanrım!" diye bağırarak koyu renkli kadife

kanepenin arkasına doğru koştu.

Kızlar ayaklandı. Pencerenin dışında Toby Cavanaugh duruyordu. Orada öylece durmuş... *Onlara bakıyordu.*

"Oh, aman tanrım!" Spencer'ın elbisesini üzerinden çıkartmış ve sutyeni ile duran Aria kollarıyla göğüslerinin üzerini örttü. Giyinik olan Spencer pencereye koştu. "Çabuk uzaklaş buradan seni pis röntgenci!" diye bağırdı. Toby arkasını dönüp koşarak uzaklaşmadan önce sinsice sırıttı.

Çoğu insan Toby'i gördüğü an hemen yolun karşı tarafına geçerdi. Toby kızlardan bir yaş büyük, soluk tenli, uzun boylu, sıskaydı ve daima mahallede yalnız başına dolaşır, insanları gözetliyor gibi görünürdü. Onun hakkında, köpeğini öptüğü, ciğerleri yerine solungaçları olduğu için iyi bir yüzücü olduğu ve her gece arka bahçelerindeki ağaç evinde bir tabutun içinde uyuduğu gibi söylentiler duymuşlardı.

Toby sadece bir tek kişi ile konuşurdu: kızlarla aynı sınıf düzeyinde okuyan üvey kız kardeşi Jenna. Jenna da en az Toby kadar umutsuz bir vakaydı ama en azından onun kadar ürkütücü bir tip değildi ve konuştuğunda tam cümleler kurabiliyordu. Buna rağmen sık ve koyu saçları, büyük ve kararlı bakan yeşil gözleri, çatlamış kırmızı dudakları ile hoş bir görüntüsü vardı.

"Kendimi taciz edilmiş gibi hissediyorum." Aria, sanki etrafını saran koli basillerinden korunmak istercesine zarif vücudunu kolları ile sardı. Geçen fen dersinde koli basilini işlemişlerdi. "Bizi böyle korkutmaya nasıl cesaret edebilir?"

Alison'nın yüzü duyduğu öfkeyle kızardı. "Bunu ona ödetmeliyiz."

"Nasıl?" dedi Hanna açık kahverengi gözlerini ayırarak.

Alison bir dakika kadar düşündü. "Ona kendi zehrini tattırmalıyız."

Alison'nın kastettiği, onlarında Toby'i korkutması gerektiğiydi. Toby mahallede sinsice dolaşıp insanları gözetlemediği zamanlarda ağaç evinde kendisini güvende hissederdi. Ağaç evinde, uyanık olduğu tüm zamanlarda el atarisi ile oynar ya da kim bilir belki de Rosewood Day'i havaya uçuracak nükleer bir roket yapıyor olurdu. Ağaç ev ağacın yukarı kısmındaydı. Toby hâlât bir merdivenle oraya çıkar sonrada merdiveni yukarıya çekerdi. Böylece kimse oraya çıkıp onu gözetleyemez ve bağırıp onu korkutamazdı.

"Evet, havai fişeğe ihtiyacımız var. Ve şanslıyız ki nerede bulacağımızı biliyoruz," diyerek sırıttı Alison.

Toby havai fişeklere takmış durumdaydı. Ağacın tabanında bu fişeklerle dolu bir zulası vardı ve sıkça bu fişekleri ağaç evin tavandaki açık pencereye kurup hazırda bekletirdi. "Oraya gizlice sızıp bir tane çalacağız ve penceresinde ateşleyeceğiz," diye açıkladı Alison. "Bu ona aklını kaçırtacak."

Kızlar caddenin karşısındaki Cavanaugh'ların evine baktılar. Saat on buçuktu, çok geç olmamasına rağmen evin neredeyse tüm ışıkları sönmüştü. "Bilemiyorum," dedi Spencer.

"Evet," dedi Aria "Ya bir şeyler yolunda gitmez bir terslik olursa?"

Alison baygın bir biçimde iç geçirdi "Hadi ama kızlar..."

Herkes sessizdi. Sonra Hanna boğazını temizledi "Bana uyar."

"Tamam," dedi Spencer pes ederek. Emily ve Aria karara katılır gibi bakındılar.

Alison ellerini sıvazladı kanepenin yanındaki pencereyi işaret ederek "Ben gidip bunu yapacağım, siz de buradan izleyebilirsiniz," dedi.

Kızlar salonun büyük penceresine doluşup Alison'nın sokağın karşısına gizlice geçişini izlediler. Toby'nin evi DiLaurentis'lerin evinin karşı çapraz köşesinde ve aynı ihtişama sahip Viktorya tarzında idi. Ama her iki evde Alison'ların arka bahçesine sınır olan Spencer'ların çiftlik evi kadar büyük değildi. Hastings'lerin evinin kendine ait yel değirmeni, sekiz yatak odası, beş arabalık garajı, taş kenarlı bir havuzu ve ayrı bir ağıl evi vardı. Alison, Cavanaugh'ların bahçesinin kenarından dolanıp ağaç eve doğru gitti. Ağaç ev kısmen daha uzun olan karaağaç ve çamların gölgesi ile örtülmüştü ama sokak lambası kızların belli belirsiz hatları ancak bulanık bir halde görmelerini sağlayacak kadar ışık verebiliyordu. Bir dakika kadar sonra Alison'nın elinde huni şeklinde bir fişek tuttuğunu gördüklerinden eminlerdi. Alison ağaç evin ürkütücü mavi penceresini görebilecek bir açı için altı yedi metre geriye gitti.

"Bunu gerçekten yapacağını düşünüyor musunuz?" diye fısıldadı Emily. Geçen bir arabanın farları Toby'nin evini bir an aydınlattı ve gitti.

"Hayır," dedi Spencer, gergin bir şekilde parmağındaki elmas yüzüğü çevirirken. Son karnesindeki tüm notları A olduğundan ailesi ona bu yüzüğü almıştı. "Blöf yapıyor."

Aria siyah saç örgüsünün ucunu ağzına koydu. "Kesinlikle."

"Ayrıca Toby'in ağaç evde olup olmadığını nereden bileceğiz ki?" diye sordu Hanna.

Gergin bir sessizliğe büründüler. Alison'nın yaptığı bu eşek şakalarında kendi istekleri ile bulunmuşlardı hep ama bu şakalar masumane idi. Giriş izni olmadıkları halde Fermata kaplıcasındaki tuzlu su jakuzisine gizlice girmek, Spencer'ın ablasının şampuanına siyah boya karıştırmak, okul müdürü Bay Appleton'ın ağzından, yaşıtları olan ahmak Mona Vanderwaal'a sahte hayran mektupları yollamak gibi. Ama bu sefer onları rahatsız eden bir şey vardı.

Boom!

Emily ve Aria geriye sıçradı. Spencer ve Hanna yüzlerini pencereye iyice yaklaştırdılar. Sokağın karşısı hâlâ karanlıktı. Ağaç evin penceresinde daha parlak bir ışık yanıp söndü ama hepsi buydu.

Hanna gözlerini kısarak baktı. "Belki de bu havai fişek değildi."

"Başka ne olabilir ki? Silah olacak hali yok ya," dedi Spencer biraz dalga geçercesine.

Sonra Cavanaugh'ların alman kurdu havlamaya başladı. Kızlar birbirlerinin koluna sarıldılar. Evin yan tarafındaki lamba yandı. Yüksek sesler geliyordu ve Bay Cavanaugh yan kapıdan dışarı fırladı. Aniden ağaç evin

penceresinden ateşler çıkmaya başladı. Yangın yayılmaya başladı. Bu her yılbaşı Emily'in ailesinin ona izlettirdiği film gibi görünüyordu. Sonra sirenler duyuldu.

Aria diğerlerine baktı. "Neler oluyor?"

"Sizce?" diye fısıldadı Spencer.

"Ya Alison..." diye söze başladı Hanna.

"Kızlar," diye bir ses geldi arkalarından. Alison salonun kapı eşiğinde duruyordu. Kolları iki yanda sarkmış ve solgun görünüyordu. Kızlar onu daha önce hiç bu kadar solgun görmemişlerdi.

"Ne oldu?" diye sordu hepsi birden.

Alison endişeli duruyordu. "Bilmiyorum. Ama bu benim hatam değil."

Sirenler yakına çok daha yakına geldi... Ta ki Ambulans gelip Cavanaugh'ların evinde durana kadar. Sağlık ekibi ambulanstan hızla inip ağaç eve doğru koştu. Hâlât merdiven aşağıya sarkıtılmıştı.

"Alison, ne oldu?" Spencer dönüp kapıdan dışarıya çıktı. "Bize ne olduğunu söylemelisin."

Alison peşinden gitti "Spencer, yapma."

Hanna ve Aria birbirine baktı, onları takip etmeye korkuyorlardı. Birileri onları görebilirdi.

Spencer bir çalının arkasına çömelerek sokağın karşısına baktı ve ağaç evin penceresinde açılmış deliği gördü. Arkasında birisini hissederek ürperdi aniden. "Benim korkma," dedi Alison.

"Ne..." diye sorusuna başlamıştı ama o sırada bir sağlık görevlisi ağaç eve arkadan tırmandı ve kollarında biri ile dışarı çıktı. Toby yaralanmış mıydı? Yoksa o... ölmüş müydü?

İçeride kalan kızlar ve dışarıdakiler ne olduğunu anlamak için boyunlarını uzatıp görmeye çalıştılar. Kalpleri hızla atmaya başladı. Hatta bir an için durur gibi oldu.

Bu Toby değildi, Jenna'ydı.

Birkaç dakika sonra Alison ve Spencer içeriye döndü. Alison tüm olan biteni onlara korkunç soğukkanlı bir şekilde anlattı. Fişek pencereden içeri girip Jenna'ya çarpmıştı. Kimse Alison'ı fişeği ateşlerken görmemişti, bu yüzden herkes ağzını sıkı tuttuğu sürece güvendeydiler. Her şeyden önce bu fişekler Toby'e aitti. Eğer polisin suçlayacağı biri varsa bu da Toby olacaktı.

Kızlar tüm gece birbirlerine sarılıp, ağlayıp durdular. Bir uyuyup bir uyandılar. Spencer şoke olmuştu. Bir top gibi kıvrılıp, çizgi film kanalından hayvanlar gezegeni kanalına kadar televizyon seyredip saatler harcadı. Ertesi gün uyandıklarında haber tüm mahalleyi sarmıştı: birisi suçlu bulunmuştu.

Toby.

Kızlar önce buna inanamadılar ama yerel gazete Toby'nin havai fişekle, ağaç evinde oynarken ateşlediği ve fişeğin kazara kız kardeşinin yüzüne gelip onun kör olmasına sebep olduğu yazıyordu. Kızlar Alison'ın evinde el ele tutuşmuş mutfak masasında otururken Alison yüksek sesle haberi okumuştu. Aslında bu haber onları rahatlatmalıydı ama... Gerçekte ne oldu-

ğunu biliyorlardı.

Birkaç gündür Jenna hastanedeydi. Duygusal bozukluk ve şaşkınlık içerisindeydi. Herkes ona ne olduğunu sormuştu ama o ne olduğunu hatırlayacak gibi görünmüyordu. Kazadan hemen önce de ne olduğunu hatırlamıyordu. Doktorlar olasılıkla bunun travma sonrası stresinden kaynaklandığı söylediler.

Rosewood Day Jenna onuruna bir "havai fişekle oynama!" gösterisi düzenledi, bunu dans ve yardım parası toplamak için çörek satışları izledi. Kızlar, özellikle Spencer bu gösteriye aşırı bir istekle iştirak ettiler. Tabii ki olan bitenden haberleri yokmuş gibi davranarak. Eğer biri onlara sorarsa, Jenna'nın çok iyi bir kız olduğu ve çok yakın bir arkadaşları olduğunu söylüyorlardı. Daha önce Jenna ile bir kez bile konuşmamış olan bir sürü kız da aynı şeyi söylüyordu. Jenna bir daha asla Rosewood Day'e gitmedi. Philadelphia' daki körlere özel bir okula gitti ve o geceden sonra bir daha kimse onu görmedi. Rosewood'da olan tüm kötü olaylar eninde sonunda ve yavaşça gözden kaybolurdu. Bu Toby için de geçerliydi. Yılın geri kalanında ailesi onun evde okumasını sağladı. Ve ertesi okul yılı Maine deki bir ıslah okuluna gönderdi. Kutlama olmaksızın, ağustos ortası güzel bir günde babası onu SEPTA istasyonuna götürdü. Buradan tek başına hava limanına gitti. Aynı öğleden sonra kızlar, ailesinin ağaç evi yıkmalarını seyretti. Sanki Toby'nin varlığını ellerinden geldiğince silmeye çalışıyorlardı.

Toby'nin ayrılmasından günler sonra Alison'nın ailesi kızları Pocono dağlarında kamp yapmaya götürdüler. Kızların beşi de rafting ve kaya tırmanışı yaptılar. Arta kalan zamanda göl kenarındaki banklarda güneşlendiler. Gece sohbetleri Toby ve Jenna konusuna geldiğinde–bu yaz bu çok oluyordu–Alison onlara hiç kimseye bir şey söylememeleri gerektiğini hatırlatıyordu. Bu sırrı sonsuza dek saklayacaklardı... Ve bu da onların dostluklarını sonsuzluğa taşıyacaktı. O gece, beşi birden çadırları içine girip fermuarı kapattıklarında üzerlerinde J.Crew marka kaşmir tişörtleri vardı ve kapüşonlarını başlarına geçirmişlerdi. Alison her birine aralarındaki bu bağı sembolize eden parlak renkte ip örgüsü bileklik verdi. Bileklikleri her birinin bileğine bağlayıp ondan sonra tekrarlamalarını istedi: "Öleceğim güne kadar bu sırrı saklayacağıma söz veriyorum."

Daire şeklinde oturmuşlardı. Sırayla Spencer, Hanna, Emily, Aria tam olarak aynı şeyi tekrar ettiler. En son Alison kendi bilekliğini bağlarken "Öleceğim güne değin," diye fısıldadı. Düğümü attıktan sonra ellerini kalbi üstünde kenetledi. Kızların tümü ellerini sıktı. Durumun kötü yanını görmezden gelerek birbirlerine sahip oldukları için kendilerini şanslı hissettiler.

Kızlar bu bileklikleri her zaman taşıdılar. Duşta, Kolombiya bölgesine, Williamsburg'a yapılan bahar gezilerinde ya da Spencer da olduğu gibi Bermuda da ve zorlu geçen çim hokeyi antrenmanları gibi tüm zamanlarda. Alison kendi bilekliğini diğerlerinkinden daha temiz tutuyordu, sanki kirlenmesi onun taşıdığı anlama gölge düşürecekti. Bazen parmakları ile bileklikliklerine dokunur ve "öleceğim güne değin," diye fısıldarlardı.

Onlara birbirlerine ne kadar yakın olduklarını hatırlatıyordu. Bu onların şifresi oldu; ne anlama geldiğini hepsi biliyordu. Aslında Alison bunu bir yıldan daha az bir zaman sonra söylemişti. Yedinci sınıfın son günüydü ve kızlar ilkyaz yatısına başlıyorlardı. Kimsenin aklına birkaç saat içinde Alison'nın ortadan kaybolacağı gelemezdi.

Ya da o günün Alison'nın öldüğü gün olacağı.

1

VE ARKADAŞ OLDUĞUMUZU DÜŞÜNDÜK

Spencer Hastings üç eski arkadaşı ile Rosewood Kilisesinin yeşil çimenliğinde duruyordu, Hanna Marin, Aria Montgomery ve Emily Fields. Kızlar Alison DiLaurentis'in gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasından kısa süre sonra, üç yılı aşkın bir süredir konuşmamışlardı ama bugün Alison'nın anma töreninde tekrar bir araya gelmişlerdi. İki gün önce işçiler, Alison'nın eski evindeki beton bir tabakanın altında onun cesedini bulmuşlardı.

Spencer tekrar cep bilgisayarına gelen maile baktı.

Hâlâ buradayım sizi sürtükler. Ve her şeyi biliyorum.–A.

"Aman tanrım," diye fısıldadı Hanna. Cep telefonunda aynı mesaj vardı. Aynı Aria ve Emily'de olduğu gibi. Geçen haftadan beri her biri–A adlı birinden bu tip mail ve mesajlar almışardı. Bu notlar genelde yedinci sınıfta olan şeylerle ilgili idi. Alison'nın kaybolduğu sene. Ama bazıları yeni sırlardan da bahsediyordu... Şu an olan şeylerden.

Spencer–A nın Alison olabileceğini düşünmüştü–Onun bir şekilde geri döndüğünü–ama şimdi bu olanaksız görünüyordu, öyle değil mi? Alison'nın cesedi betonun altından çıkmıştı. Alison... Ölmüştü... Uzun zaman önce.

"Sizce bu mesaj... Jenna olayını mı kastediyor?" diye fısıldadı Aria elini köşeli hatları olan çenesine götürerek.

Spencer telefonunu tekrar Kate Spade marka tuvit çantasına koydu. "Bu konuyu burada konuşmamalıyız. Birileri bizi duyabilir." Spencer gergin bir şekilde bir dakika önce Toby ve Jenna'nın durduğu kilise merdivenlerine doğru baktı. Spencer Toby'i Alison kaybolduktan sonra hiç görmemişti ve Jenna'yı ise en son kaza olduğunda, sağlık görevlisinin kollarında hareketsiz bir halde ağaç evden aşağıya indirilirken görmüştü.

"Salıncaklar," dedi Aria, Rosewood Day çocuk

parkını kastederek. Burası onların eskiden buluştukları özel yerdi.

"Mükemmel," dedi Spencer kalabalığın arasından sıyrılırken "Orada görüşürüz."

Kristal kadar berrak, güneşli, güzel bir sonbahar günü öğleden sonrası idi. Havada elma ve yanmış odundan çıkan dumanın kokusu vardı. Tepede uçan bir sıcak hava balonu vardı. Rosewood'daki en güzel kızlardan biri olan Alison'a anma töreni düzenlenebilecek en güzel gündü.

Her şeyi biliyorum.

Spencer titredi. Bu bir blöf olmalıydı. Bu–A her kimse her şeyi biliyor olamazdı. Jenna olayını bilemezdi... Ve kesinlikle sadece Alison ve Spencer'ın bildiği sırrı da bilemezdi. Jenna kazasının olduğu gece Spencer arkadaşlarının görmediği bir şeye tanık olmuştu ama Alison bu sırrın aralarında kalması gerektiğini söylemişti. Bunu Hanna, Emily ve Aria bile bilmemeliydi. Spencer onlara anlatmak istemişti ama yapamayınca olanları kafasından çıkartıp sanki hiç olmamış gibi davrandı.

Ama... Olmuştu!

Altıncı sınıfta, ferah, güzel bir nisan gecesi Alison'nın fişeği ağaç evin penceresine ateşlemesinden hemen sonra Spencer dışarıya koştu. Hava yanmış saç gibi kokuyordu. Sağlık görevlilerinin Jenna'yı ağaç evin sallanan hâlât merdiveninden aşağıya indirdiklerini gördü.

Alison yanında duruyordu. "Bunu bilerek mi yaptın?" diye sordu Spencer korku içinde.

"Hayır!" Alison Spencer'ın kolunu sıkıca kavradı. "Bu sadece..."

Spencer daha sonra olanları yıllarca aklından silmeye çalıştı: Toby Cavanaugh direk onlara doğru geliyordu. Saçları paspas gibi keçelenmiş, solgun yüzünün rengi daha bir atmıştı. Alison'a doğru yürüdü.

"Seni gördüm." Toby o kadar sinirliydi ki titriyordu. Garajlarının önünde park eden polis arabasına doğru baktı. "Onlara söyleyeceğim."

Spencer'ın nefesi kesildi. Ambulansın kapıları çarparak kapandı ve siren sesleri ile birlikte evden uzaklaştı. Alison sakindi. "Evet, ama ben de seni gördüm Toby," dedi. "Eğer sen söylersen bende ailene söylerim."

Toby bir adım geri çekildi. "Hayır!"

"Evet," dedi Alison tekrar. Boyu bir metre elli santim olmasına rağmen Alison şu an daha uzun görünüyordu. "Fişeği sen ateşledin, kız kardeşini sen yaraladın."

Spencer Alison'nın kolunu yakaladı. Ne yapıyordu? Ama Alison kolunu ondan çekip aldı.

"Üvey kardeşim," diye mırıldandı Toby neredeyse duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde. Toby önce ağaç eve sonra da yolun bittiği yere doğru baktı. Başka bir polis aracı daha Cavanaugh'ların evine geldi. "Sana bunu ödeteceğim," diye Alison'a parladı "Zamanı gelecek, sadece bekle."

Sonra Toby gözden kayboldu.

Spencer tekrar Alison'nın koluna yapıştı. "Ne yapacağız?"

"Hiç bir şey," dedi Alison çok sakin bir edayla. "Sorun yok, güvendeyiz."

"Alison!" Spencer hayret içerisinde gözlerini kırpıştırdı. "Toby'i duymadın mı? Ne yaptığını gördüğünü söyledi. Şimdi gidip polise anlatacak!"

"Sanmıyorum," dedi Alison gülümseyerek. "Benim kozum çok daha kuvvetli, söylemeye cesaret edemez." Sonra Alison uzanıp Spencer'ın kulağına Toby'i ne yaparken gördüğünü anlattı. Gördüğü şey o kadar iğrençti ki Alison o sırada elindeki fişeği ateşlemiş olduğu unutmuştu, ta ki fişek patlayıp elinden ağaç evin penceresine doğru fırlayana kadar.

Alison Spencer'ı bu olaydan diğerlerine bahsetmemesi konusunda zorladı ve uyardı. Eğer Spencer diğerlerine bunu anlatmaya kalkarsa Alison'da Spencer'ı başka bir konuda ele verecekti. Ve bu sadece Spencer'ın zarar görmesini sağlayacaktı. Alison'nın bunu yapabileceğinden korkan Spencer ağzını kapalı tuttu. Spencer Jenna'nın bir şey söylemesinden endişe duyuyordu. Çünkü aslında Jenna bunu yapanın Toby olmadığını kesinlikle biliyordu. Ama Jenna hezeyan içindeydi ve şaşkındı... O gece olanları hatırlamadığını söylemişti.

Bundan bir yıl sonra Alison ortadan kaybolmuştu.

Polis herkese sorular sormuştu, hatta Spencer'a Alison'ı incitmek isteyebilecek birinin olup olmadığını sormuştu. Toby diye geçirmişti içinden Spencer hemen. Şunu söylediği zamanı asla unutamıyordu: *"Bunu sana ödeteceğim!"* Ama Toby'nin adını polise vermek, onlara kendisinde bir parça sorumlusu olduğu Jenna olayı hakkındaki gerçeği de anlatmak durumun-

da bırakırdı. Bu zamana kadar bu gerçeği bilip saklamış olması da cabası. Bu yüzden bir şey söylemedi.

Spencer bir Parliament sigarası daha yaktı ve kilisenin otoparkına doğru döndü. *Görüyor musun?*–A olasılıkla mesajda söylediği gibi her şeyi biliyor olamaz. Tabi eğer–A Toby değilse... Ama bu da çok mantıksız.–A nın Spencer'a gönderdiği mesajlar sadece Alison'nın bilebileceği şeyler hakkındaydı. Yedinci sınıftayken Spencer'ın ablasının erkek arkadaşı Ian'ı öpmesi gibi. Spencer bunu Alison'dan başka hiç kimseye söylememişti. Ve ayrıca–A Wren konusunu da biliyordu, öpüşmekten daha fazlasını yaptığı, ablasının şimdiki eski erkek arkadaşı.

Ama Cavanaughlar Spencer'ların sokağında yaşıyorlardı. Toby bir dürbün kullanarak Spencer'ın penceresinden içeriyi görebilirdi. Ve Eylül ayı olmasına rağmen Toby Rosewood'daydı. Yatılı okulunda olması gerekmiyor muydu?

Spencer arabasıyla tuğla kenarlı taşlardan oluşan Rosewood Day okulunun park yerine girdi. Arkadaşları oraya gelmişti bile. İlkokulun oyun parkındaki tırmanış bölümünde toplanmışlardı. Tahtadan büyük, güzel bir şatoydu. Kuleleri, bayrakları ve ejderha şeklindeki bir kaydırağı vardı. Park alanı ıssızdı. Tuğla yürüyüş yolları boştu ve antrenman sahası sessizdi. Alison'nın anısına tüm okul o gün tatil edilmişti.

"Evet, demek hepimiz bu–A denen kişiden mesajlar alıyoruz öyle mi?" diye sordu Hanna Spencer yaklaşırken. Herkes cep telefonunu çıkartmış gelen "Her şeyi biliyorum," mesajına bakıyordu.

"Bende iki tane daha var" dedi Emily. "Bunların Alison'dan geldiğini düşünüyordum."

"Ben de!" diye atıldı Hanna elini tırmanma yerinin tepesine koyarak. Aria ve Spencer başlarını sallayarak aynı şeyi onayladığını ifade ettiler. Hepsi birbirlerine gözlerini ayırarak gergin bir şekilde baktılar.

"Sana gelen mesajlarda ne diyor?" diye sordu Spencer Emily'e bakarak.

Emily gözünün önüne gelen kızıl sarı bir saç tutamını geriye attı. "Bu... Kişisel."

Spencer buna çok şaşırdı ve yüksek sesle bir kahkaha attı. "Senin gizli bir sırrın olamaz Emily!" Emily dünyadaki en saf ve tatlı kızdı.

Emily buna karşı bir tavırla baktı. "Elbette var!"

"Oh." Spencer kaydırağın merdiveninden bir basamak aşağıya indi. Derin bir nefes aldı, saman veya talaş kokusu duymayı bekliyordu. Ama bunun yerine Jenna kazasında olduğu gibi yanık saç kokan bir yeli içine çekti. "Sana gelen mesajlar nedir Hanna?"

Hanna küçük burnunu büzüştürdü. "Eğer Emily kendininkileri söylemiyorsa ben de benimkileri söylemem. Bu sadece Alison'nın bilebileceği bir şey."

"Benimki de öyle," diye birden lafa girdi Aria. Gözlerini yere eğdi "Üzgünüm."

Spencer midesinin düğümlendiğini hissetti. "Görünen o ki herkesin sadece Alison'nın bildiği bir sırrı var öyle mi?"

Herkes başını evet anlamında salladı. Spencer öfkeli bir şekilde iç çekti. "Bizim yakın arkadaşlar olduğumuzu sanıyordum."

Aria kaşlarını çatarak Spencer'a döndü. "İyi o zaman, senin mesajında ne diyor peki?"

Spencer'a, Ian ile arasında geçen şey pek de öyle utanılacak bir şey gibi gelmiyordu. Jenna olayı hakkında bildikleri ile kıyaslanınca çok hafif kalırdı. Ama şu an bunu söylemeyi onuruna yediremedi. "Aynı sizinki gibi sadece Alison ve benim bildiğim bir sır." Uzun, kirli sarı saçlarını kulaklarının arkasına aldı. "Ama–A bana şuan olan şeylerle ilgili bir mail de gönderdi. Birileri beni gözetliyor olmalı."

Aria'nın buz mavisi gözleri ayrıldı. "Ben de öyle."

"Demek ki biri hepimizi gözetliyor olmalı," dedi Emily. Bir uğur böceği omzuna kondu ama Emily sanki omzuna daha korkunç bir böcek konmuş gibi onu eliyle savurdu.

Spencer ayağa kalktı. "Mesajları gönderenin Toby olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Hepsi şaşkın bir şekilde baktı. "Neden?" diye sordu Aria.

"O da Jenna olayının bir parçası," dedi Spencer dikkatle. "Ya eğer biliyorsa?"

Aria telefonundaki mesajı işaret ederek "Sen bunun jenna olayı ile ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Spencer dudaklarını yaladı. *Söyle onlara* diye geçirdi içinden. "Hâlâ neden Toby'nin şuçu kabul ettiğini bilmiyoruz," dedi Spencer, diğerlerinin ne söyleyeceğini test etmek amacıyla.

Hanna bir saniye düşündü. "Toby'nin ne yaptığımızı biliyor olmasının tek yolu birimizin ona söylemiş olmasıdır." Şüpheci bir şekilde diğerlerine baktı. "Ben söylemedim."

"Ben de," diye çabucak cevap verdi Aria ve Emily.

"Peki ya Toby başka bir şekilde öğrendiyse?" diye sor-du Spencer.

"Birisinin o gece Alison'ı gördüğünü ve bunu Toby'e söylediğini mi demeye çalışıyorsun?" diye sordu Aria. "Ya da Toby'nin Alison'ı gördüğünü?"

"Hayır... Demek istiyorum ki... Bilmiyorum," dedi Spencer. "Sadece ortaya bir fikir atıyorum."

Anlat onlara, diye düşündü tekrar Spencer ama yapamadı. Her biri diğerine ihtiyatla yaklaşıyordu, aynı Alison kaybolup arkadaşlıkları bozulduğundaki gibi. Eğer Spencer onlara gerçeği anlatırsa, diğerleri bunu Alison kaybolduğunda polise anlatmadığı için Spencer'dan nefret edebilirdi. Hatta belki de Alison'nın ölümünden onu sorumlu tutabilirlerdi. Belki tutmalılardı da. Peki ya eğer Toby gerçekten... Bunu yaptıysa? "Bu sadece bir fikirdi" derken duydu kendini Spencer. "Muhtemelen yanılıyorum."

"Alison bizden başka kimsenin bilmediğini söylemişti." Emily'nin gözlerinde yaşlar görünüyordu. "Bize yemin etti. Hatırlıyor musun?"

"Yanı sıra," diye ekledi Hanna "Toby bizim hakkımızda bu kadar çok şeyi nasıl bilebilir? Eğer Alison'nın hokey arkadaşlarından biri, kardeşi ya da gerçekten konuşup paylaştığı biri olsaydı anlardım. Ama Alison Toby'den nefret ederdi. Hepimiz ederdik."

Spencer omuzlarını silkti. "Haklısın sanırım." Bunu söyler söylemez rahatladı. Boş yere takıntı yapıyordu.

Etraf sessizdi. Belki de haddinden fazla sessiz. Yakında bir ağaç dalı çatırdadı ve Spencer keskin bir refleksle döndü. Salıncak öne ve arkaya doğru sallanıp duruyordu. Sanki biri az önce üzerinden atlamış gibi. Kahverengi bir kuş ilkokulun çatısına tünemiş onlara bakıyordu, sanki o da olanları biliyormuş gibi.

"Sanırım birisi bizimle oyun oynamaya çalışıyor," diye fısıldadı Aria.

"Evet," diye hem fikir oldu Emily ama sesi hiç ikna olmuş gibi değildi.

"Peki, ya eğer başka bir not daha alırsak?" Hanna kısa siyah elbisesinin bacak kısmını düzeltti. "En azından kim olduğunu anlamalıyız."

"Eğer başka bir mesaj gelirse birbirimize haber verelim, buna ne dersiniz?" diye önerdi Spencer. "Parçaları bir araya getirmeye çalışabiliriz. Ama saçma sapan şeyler yapmamalıyız. Endişelenmemeye çalışmalıyız."

"Ben endişelenmiyorum," dedi Hanna hemen.

"Ben de," dedi Aria ve Emily aynı anda. Ana yoldan gelen bir korna sesi ile birlikte hepsi birden olduğu yerde sıçradı.

"Hanna!" Mona Wanderwaal, Hanna'nın en yakın arkadaşı, soluk sarı saçları ile kafasını sarı renkteki Hummer marka arabasının penceresinden sarkıtmıştı. Geniş çerçeveli, pembe renkli pilot güneş gözlüğü takmıştı.

Hanna diğerlerine üzgünüm der gibi bakmadı bile. "Gitmem gerek," diye mırıldandı ve araca doğru koştu.

Son birkaç yılda Hanna kendisini Rosewood Day'-

deki en popüler kızlar arasına sokmuştu. Kilo vermiş, saçlarını seksi bir şekilde koyu kumrala boyamış, tüm kıyafetlerini yenilemiş ve şimdi O ve Mona–ki Mona da evrim geçirmiş bir yaratıktı–okulda havalı bir şekilde dolanıyordu. Herkesten daha iyi durumda. Spencer Hanna'nın sırrının ne olduğunu merak etti.

"Benim de gitmem lazım." Aria sarkmış olan mor çantasını yukarı, omzuna doğru çekti. "Evet... Sizi ararım arkadaşlar," dedi ve Subaru marka arabasına doğru yöneldi.

Spencer salıncakları unutamazdı. Yüzü normalde neşe dolu olan ama şimdi yorgun ve solgun duran Emily de öyle. Spencer bir elini Emily'nin omzuna koydu. "Sen iyi misin?"

Emily başını salladı. "Alison. O..."

"Biliyorum."

Beceriksizce sarıldılar, sonra Emily ondan ayrılıp ağaçlık alana doğru gitti, kestirme yoldan eve gideceğini söyledi. Kızlar birbirleri ile yıllardır konuşmamışlardı. Tarih dersinde birbirinin arkasında oturdukları ya da kızlar tuvaletinde yalnız oldukları zaman bile. Ama buna rağmen Spencer onlar hakkında çok şey biliyordu, sadece yakın bir arkadaşın bilebileceği karmaşık kişiliklerini bile. Tabii ki Alison'nın ölümünden en çok Emily etkilenmişti. Ona "Katil" diye hitap ediyorlardı, çünkü Emily Alison'ı sadık bir Rot Wieler köpeği gibi savunurdu.

Spencer arabasına döndüğünde deri koltuğuna gömülüp radyoyu açtı. Düğmeyi çevirip altı yüz on frekanslı Philadelphia'nın spor kanalına getirdi. Testesto-

runu yükselmiş adamların Phillies beysbol ve Sixers basketbol takımı hakkında ki hararetli tartışmaları onun bir şekilde sakinleşmesini sağlıyordu. Eski arkadaşları ile konuşmanın bazı şeyleri açıklığa kavuşturmasını ummuştu ama şimdi işler çok daha... Berbattı. Spencer'ın geniş kelime haznesi bile bu durumu açıklayacak daha iyi bir kelime bulamıyordu.

Titreşen telefonunu cebinden çıkarttı, arayanın olasılıkla Emily veya Aria olduğunu düşündü. Hatta belki de Hanna'ydı. Spencer kaşlarını çattı ve gelen mesajı açtı.

Spencer, Toby hakkındaki küçük sırrımızı onlara anlatmadığın için seni suçlayamam. Gerçeği öğrenmeleri tehlikeli olabilir ve onların incinmesini istemezsin, öyle değil mi?–A.

2

HANNA 2,0 PUAN

Mona Wanderwaal ailesinin Hummer marka arabasını ile parkta durdu ama motoru çalışır durumda bıraktı. Cep telefonunu Lauren Merkin marka, konyak rengi yayvan çantasının içine attı ve en iyi arkadaşı Hanna'ya sırıttı. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Hanna tedirgin bir edayla kaldırımda durdu. "Neden buraya geldin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, ben gelip senden beni almanı istemedim," Hanna titreyen eliyle park yerindeki Toyota Prius mar-

ka arabasını işaret etti. "Ben arabayla geldim. Biri sana benim burada olduğumu mu söyledi? Yoksa?"

Mona uzun beyaza kaçan sarı saçlarının bir tutamını parmağına doladı. "Ben sadece kiliseden çıkmış eve gidiyordum, seni görünce durdum. Bunda aklını kaçırmanı gerektirecek bir şey yok." Mona küçük bir kahkaha attı. "Annenin sinir hapından mı içtin yoksa? Bi-raz dağılmış görünüyorsun."

Hanna siyah Prodo çantasının cebinden bir Camel Ultra Light çıkartıp yaktı. Tabii ki dağılmıştı. Eski arkadaşı öldürülmüş ve bir haftadan beri–A adında birinden korkunç mesajlar alıyordu. Bu günün her dakikasını–Alison'nın cenazesine hazırlanırken, Wawa'dan diyet kola alırken, Rosewood Kilisesine gitmek için otobanda ilerlerken–birisi tarafından izleniyor hissine kapılarak geçirmişti. "Seni kilisede görmedim," dedi Hanna.

Mona güneş gözlüğünü çıkartınca yuvarlak mavi gözleri göründü. "Direk bana baktın. Sana el salladım. Bunlar tanıdık geliyor mu?"

Hanna omzunu silkti. "Ben... Hatırlamıyorum."

"Evet, sanırım sen eski arkadaşlarınla meşguldün," diye alındı Mona.

Hanna sinirlendi. Eski arkadaşları Mona ile arasında sürekli sorun olmuştu. Çok zaman önce Mona, Alison, Hanna ve diğerlerinin dalga geçtiği bir kızdı. Jenna olayından sonra değere binmişti. "Üzgünüm, kilise kalabalıktı."

"Orada saklanmıyordum," Mona'nın sesi incinmiş geliyordu "Sean'un arkasında oturuyordum."

Hanna derin bir şekilde iç çekti. *Sean.*

Sean Ackard şimdi onun eski erkek arkadaşıydı; ilişkileri geçen Cuma Noel Khan'nın verdiği okula hoş geldin partisinde son bulmuştu. Hanna o Cuma gecesi bekâretine son vermeyi karar almıştı, bunun için Sean'a karşı harekete geçtiğinde ise, Sean onu öylece bırakmış ve kendisine saygı duyması konusunda ona vaaz vermişti. İntikam olarak, Hanna Ackard'ların BMW arabasını alıp Mona ile eğlenceli bir gezi yapmış, sonra arabayı Home Depot marketi önündeki bir telefon direğine çarpmıştı.

Mona ucu açık topuklu ayakkabısı ile gaz pedalına basarak duran arabanın motorunu bağırttı. "Peki, dinle şimdi. Acil bir durum var. Henüz erkek arkadaşımız yok."

"Ne için?" diye sordu Hanna gözlerini kırpıştırarak.

Mona mükemmel biçim verilmiş sarı kaşını kaldırdı. "Merhaba Hanna? Aloo? Foxy için tabii ki! Bu hafta sonu. Sean'dan ayrıldığına göre yakışıklı birine sorabilirsin."

Hanna kaldırımın çatlak olan yerlerinden dışarıya doğ-ru büyüyen karahindiba çiçeklerine baktı. Foxy Rosewood'un genç kitlesinden bağış toplamak için senede bir düzenlenen bir organizasyondu. Fox Hunting, Tilki Avı Ligi tarafından sponsore ediliyordu. Dolayısıyla adını da buradan alıyordu. Yapılacak bu iki yüz elli dolarlık bağış karşılığında akşam yemeği yiyecek ve dans edebilecektiniz. Ve resminiz Philadelphia İnquirer ya da glam-R5.com'da-bölge ahalini içeren bir site- yayınlanabilirdi. Ayrıca bu, güzel elbiselerinizi

giyip ve alkol alıp birilerinin erkek arkadaşını çalmak için de iyi bir bahaneydi. Hanna, Sean ile birlikte gideceğini düşünerek biletinin parasını temmuz da ödemişti. "Gideceğimden bile emin değilim" dedi Hanna hüzünlü bir halde.

"Tabii ki geleceksin." Mona gözlerini devirdi ve iç geçirdi. "Dinle, beyin loblarını tersine çevirdiklerinde bana haber ver tamam mı?" Ve arabasını tekrar sürmeye başlayıp gözden kayboldu.

Hanna yavaşça arabasına doğru yürüdü. Arkadaşları gitmişti ve gümüş renkteki arabası park yerinde yanlız başına duruyordu. Rahatsız edici bir ruh haline büründü. Mona onun en iyi arkadaşıydı ama Hanna'nın şuan ona anlatmadığı tonla şey vardı. –A'dan gelen mesajlar gibi. Ya da cumartesi sabahı Bay Ackard'ın arabasını çalmaktan dolayı tutuklandığı veya kendisinin değil, Sean'un onu bıraktığını. Sean çok medeni davranmıştı. Arkadaşlarına, sadece başka insanlarla da görüşmeleri gerektiğini düşündükleri için ayrıldıklarını söylemişti. Hanna da bunu kendi yararına kullanmayı düşünmüştü, böylece kimse gerçeği bilmeyecek- ti.

Ama eğer Hanna bunlardan birini bile ona söylese, Mona'ya Hanna'nın hayatı kontrolden çıkmış gibi görünecekti. Hanna ve Mona birlikte, kendilerini tekrar baştan yaratmışlardı ve okulun bu iki divası için kural kesindi; mükemmel olmak zorundaydılar. Bu da bir kalem gibi zayıf, Herkesten önce Paige marka dar kotların içine sığmak ve asla kontrolü kaybetmemek anlamına geliyordu. Bu kalkana alacakları en küçük zede bile onları tekrar eski, moda yoksunu, silik hallerine döndürebilirdi ve onlar bunun olmasına asla izin veremezlerdi. Asla. Hanna bu durumda geçen hafta ona korku veren hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydı, kesinlikle böyle olmuş olsa bile.

Daha önce Hanna'nın tanıdığı hiç kimse ölmemişti, öldürülen ise hiç olmamıştı. Ve–A'dan gelen mesajlara bakılırsa, Alison eskiye nazaran daha da ürkütücüydü. Eğer biri Jenna olayı hakkında ki gerçeği biliyorsa... Bunu anlatırsa... Ya da bu kişinin Alison'nın ölümüyle bir ilgisi varsa, Hanna'nın hayatı şu an kesinlikle kendisinin kontrolünde değildi.

Hanna ağır tuğlalardan yapılmış Georgian tarzı evlerinin önüne park etti. Arabanın dikiz aynasında kendisine göz attığında, cildinin lekeli, yağlı ve gözeneklerin kocaman olduğunu görünce dehşete kapıldı. Aynaya biraz daha yaklaştı ve aniden... Cildi normal göründü. Hanna arabadan çıkmadan önce birkaç derin nefes alıp verdi. Son zamanlarda bu gibi halüsinasyonlardan sıkça görüyordu. Sasılmış bir halde eve girdi ve mutfağa doğru yöneldi. Mutfağın kapısından girince donup kaldı.

Hanna'nın annesi mutfak masasında, önünde peynir ve kraker dolu bir tabakla oturuyordu. Koyu kumral saçları topuz şeklinde toplanmıştı ve kolundaki elmas kaplı Chopard saati akşam güneşinde parlıyordu. Motorola kablosuz kulaklık seti kulağındaydı.

Ve yanında... Hanna'nın babası oturuyordu.

"Biz de seni bekliyorduk," dedi babası.

Hanna bir adım geri attı. Babasının saçlarındaki

griler biraz daha artmış ve yeni tel çerçeveli gözlüklerden takmıştı. Bunun dışında her zaman ki gibi; uzun boylu, göz kenarları kırışık, mavi Polosu içinde her zaman olduğu gibi görünüyordu. Sesi de aynıydı, kalın ve sakin. Aynı radyo programlarındaki yorumcular gibi. Hanna onunla neredeyse dört yıldır ne görüşmüş ne de konuşmuştu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hanna.

"Philly'de bazı işlerim vardı," dedi Bay Marin, işlerim derken bunu gergin ve vurgulu söylemişti. Kahve kupasını eline aldı. Babası onlarla birlikte yaşadığı zaman hep bu kupayı kullanırdı. Hanna babasının bu kupayı bulmak için dolabı alt üst edip etmediğini merak etti.

"Annen beni aradı ve Alison'a olanlardan bahsetti. Çok üzgünüm Hanna."

"Evet," dedi Hanna. Sersemlemiş hissetti.

"Konuşmaya ihtiyacın var mı? Ne konuda olursa," Annesi peynirden bir parça aldı.

Hanna şaşkın bir şekilde başını yana doğru yatırdı. Annesi ile Hanna'nın ilişkileri anne-kız'dan çok patron-stajyer ilişkisi gibiydi. Ashley Marin Philly'deki reklam firması McManus & Tate deki yönetici basamaklarında tırnaklarını kazıyarak yükselmişti ve tanıdığı herkese yanında çalışan bir işçi gibi davranmıştı. Hanna annesinin ona en son ne zaman böyle alakadar bir soru sorduğunu hatırlayamadı. Muhtemelen hiç sormamıştı. "Oh, gerek yok. Ama gene de teşekkürler," diye de ekledi sivri bir dille.

Böyle olduğu için onu suçlayabilirler miydi? Anne

ve babası boşandıktan sonra, babası Annapolis'e taşınmış, İsabel adında biri ile flört etmeye başlamış ve bu ilişkinin mirası olarak da Kate adında harikulade bir üvey bir kardeş çıkmıştı başına. Babası yeni hayatını çok kapalı yaşıyordu, Hanna onu sadece bir kez ziyaret etmişti. Babası yıllardır ona ne telefon açmış, ne mail atmış ne de başka bir şey yapmıştı onu için. Hatta artık doğum günü hediyesi yerine sadece para gönderir olmuştu.

Babası iç çekti. "Muhtemelen bu gün bazı şeyleri konuşmak için uygun bir gün değildir."

Hanna ona baktı "Ne gibi şeyleri?"

Bay Marin boğazını temizledi. "Şey, annenin beni aramasında başka bir neden daha vardı." Gözlerini aşağıya eğdi. "O da araba."

Hanna kaşlarını çattı. Araba mı? Ne arabası? Oh.

"Bay Ackard'ın arabasını çalman yeterince kötü zaten," dedi babası. "Bu yetmezmiş gibi bir de kaza yerini terk mi ettin?"

Hanna annesine döndü. "Bu meselenin hallolduğunu sanıyordum."

"Hiçbir şey hallolmadı," diye dik dik baktı annesi.

"Kimi kandırıyorsun? demek istedi Hanna. Cumartesi günü polisler onun gitmesine izin verdiğinde annesi ona gizemli bir şekilde "Olayı hallettim," demişti ve Hanna'nın başı derde girmeyecekti. Geçen gece Hanna, annesi ve genç polislerden biri olan Darren Wilden'ı mutfakta uygunsuz vaziyette gördüğünde bu gizemin ne olduğunu anlamıştı.

Bayan Marin "Çok ciddiyim," dediğinde Hanna

aptal aptal sırıtmayı kesti. "Evet, polis davayı düşürdü ama bunun senin gidişatınla bir alakası yok Hanna. Önce Tifanny'den bir şeyler aşırıyorsun şimdi de bu. Ne yapacağımı bilemedim ve bu yüzden babanı aradım."

Hanna masada duran peynir tabağına baktı, her ikisi ile de göz göze gelmek istemiyordu. Annesi, babasına onun mağazadan bir şeyler aşırdığı için yakalandığını da mı söylemişti?

Bay Marin boğazını temizledi. "Polisin davayı düşürmesine rağmen Bay Ackard bu konuyu mahkemeye taşımadan özel olarak halletmek istiyor."

Hanna ağzının içinde yanağını ısırdı. "Sigorta bu tip şeyleri karşılamıyor mu?"

"Konu sadece bu değil," diye cevap verdi Bay Marin. "Bay Ackard annene bir teklif sundu."

"Sean'nun babası bir plastik cerrah," diye açıkladı annesi "Ama onun en gözde projesi ise yangın kurbanlarını rehabilite ettiği bir klinik. Yarın saat üç buçukta senin orada olmanı istiyor."

Hanna yüzünü buruşturdu. "Neden sadece ona hasarı ödemiyoruz?"

Bayan Marin'in LG cep telefonu çalmaya başladı. "Sanırım bu senin için iyi bir ders olacak. İnsanlar için iyi bir şeyler yapmak. Yaptığın hatayı anlaman için."

"Ama ben hatamın farkındayım zaten!" Hanna Marin boş vaktini böyle bir klinikte harcamak istemiyordu. Eğer gönüllü bir şey yapacaksa bu neden daha şık bir yerde olmasındı? United Nations (UN) mesela. Aynen Nicole Kidman ve Angelina Jolie gibi.

"Her şey ayarlandı bile," dedi Bayan Marin sert bir tavırla. Sonra çalan telefonuna cevap verdi, "Carson? Cansız mankenleri ayarladın mı?"

Hanna tırnaklarını yumruğuna geçirmiş bir şekilde oturdu. Açıkçası, şimdi yukarı odasına çıkıp cenazeye giydiği elbisesini değiştirmek,–acaba bu elbise onun basenlerini büyük mü gösteriyordu yoksa sadece kapı camındaki yansımasının mı azizliğiydi bu?–makyajını tazelemek, beş kilo vermek ve bir votka şat içmek isterdi şu an. Sonra tekrar aşağıya iner ve kendini yeniden ifade edebilirdi.

Babasına baktığında çok küçük bir gülümseme aldı on-dan. Hanna'nın kalbi heyecanla attı. Babasının dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sonra onun da cep telefonu çaldı. Hanna'ya bir parmağı ile bekle der gibi yaptı. "Kate?" diye telefona cevap verdi.

Hanna'nın içi sızladı. *Kate.* Harikulade, mükemmel, babası başka biri olan üvey kardeşi.

Babası telefonu kulağıyla çenesi arasına sıkıştırdı. "Hey! Eyaletler arası yarış nasıldı?" diye sorup bekledi ve sonra sevinçle haykırdı. "On sekiz dakikanın altında mı? Bu *harika."*

Hanna peynir tabağından iri bir parça peynir aldı. Annapolis'e ziyarte gittiğinde, Kate ona bakmamıştı. O ve Hanna'ya moral desteği vermek için gelen Alison bir olup onu dışlamıştı. Bu da Hanna'nın bir kilometre çapındaki her şeyi yiyip bitirmesine sebep olmuştu. O zamanlar Hanna tombul, çirkin ve sürekli yiyen bir tipti. Midesine ağrı saplandığındaysa babası onun ayak

başparmağını tutup, herkesin önünde "Küçük domuzcuk kendini iyi hissetmiyor mu?" diye sormuştu. Ve sonra Hanna banyoya koşup, diş fırçasını boğazına sokmuştu.

Hanna iri peynir dilimini ağzında geveleyip durdu. Derin bir nefesten sonra Hanna onu yutmak yerine bir peçeteye sarıp çöp tenekesine attı. Tüm bunlar uzun zaman önce olmuştu... Çok daha farklı biri olduğu zamanlar. Sadece Alison'nın bildiği ve Hanna'nın geçmişe gömdüğü Hanna iken.

3

AMİŞ KAYIT FORMU VAR MI?

Emily Fields büyük, gri, parça parça taşlardan oluşan ve bir zamanlar devrim savaşı hastanesi olarak kullanılan otel evin önünde durdu. Şu anki işletmeci evin üst katlarını kasaba dışındaki zengin misafirler için otele, salonu ise organik bir kafe haline getirmişti. Emily fümelenmiş somon, tost makinasında ısıtılmış İtalyan sandeviçi ve salata yiyen bazı sınıf arkadaşları ve ailelerini görmek için kafenin penceresinden içeriye baktı. Herkes bu cenaze sonrası brançı için aş eriyor olmalıydı.

"Başardın."

Emily etrafında dönerek şakayıklarla dolu büyük küplerin üzerine yaslanmış duran Maya St. Germain'i gördü. Maya, Emily'i Rosewood Day parkındaki salıncakların oradan ayrılırken aramış ve burada buluşmalarını istemişti. Maya'nın da hâlâ Emily gibi üzerinde cenazede giydiği kıyafet vardı–kısa, pilili, siyah fitilli kadife bir etek, siyah çizmeler ve boğazında hoş, dantel bir işleme olan siyah kolsuz bir tişört. Ve aynı Emily gibi Maya'da bu siyah, matem ifade eden giysileri bulmak için dolabının arka taraflarını eşelemiş gibiydi.

Emily üzgün bir şekilde gülümsedi. St. Germains ailesi Alison'ların eski evine taşınmışlardı. İşçiler DiLaurent'islerin yarı bitmiş taraçasını St. Germainlerin yeni tenis kortunu yapmak için kazdıklarında, betonun altında Alison'nın çürümüş cesedini ortaya çıkartmışlardı. O andan itibaren haber minibüsleri, polis arabaları ve meraklı insanlar bu evin etrafında toplanmışlardı. Maya ile ailesi bu durum sakinleşene kadar bu otelde kalıyorlardı.

"Hey," dedi Emily etrafına bakınarak "Ailen branşta mı?"

Maya kıvırcık kahve saçlarını salladı. "Lancaster'a gittiler. Normale dönebilmek için. Gerçekten, sanırım bir tür şoka girdiler ve basit bir yaşam tarzı onlara iyi gelebilir." Emily, belkide Maya'nın ailesinin Rosewood'un batısındaki bir Amiş* köyünde kafa dinlediklerini düşünerek gülümsedi.

"Odama çıkmak ister misin?" diye bir kaşını kaldırarak sordu Maya.

*Ç.N: Amiş; Mennonite dininin Amerikalı mensubu. İlkel yaşayan bir topluluk. Et için avlanır, teknoloji (elektrik v.s. gibi) kullanmazlar.

Emily eteğini kaldırdı–bacakları yüzme yüzünden adaleli görünüyordu–ve bir an durdu. Eğer Maya'nın ailesi burada değilse, odada yalnız olacaklardı. Bir yatağın yanı başında.

Emily, Maya ile ilk tanıştığında heyecanlanmıştı. Alison'nın yarattığı boşluğu doldurabilecek birini arıyordu. Emily ve Maya gerçekten birçok yönden benzeşiyorlardı. İkisi de korkusuz ve eğlenceliydi ve her ikisi de bu dünyada gerçek Emily'i anlayabilen tek insanlardı. Ortak hissettikleri bir şey vardı: Emily birlikteyken farklı bir şey hissediyordu.

"Hadi gel." Maya içeriye gitmek için döndü. Emily ne yapması gerektiğinden emin olmaksızın onun peşinden gitti. Otelin gıcırdayan, iki yanda karşılıklı duran ikiz merdivenlerinden çıkıp Maya'nın 1776 numaralı odasına kadar onu takip etti. Oda yıkanmış yün gibi kokuyordu. Zemin çam ağacından ve eğimli, üzerinde koca bir yorgan duran ve sağlam görünmeyen dört ayaklı bir karyola, bir de köşede tereyağı yapmak için kullanılan makineye benzer, anlaşılması güç bir çalışma mekanizmasına sahip bir alet duruyordu. "Ailem ben ve kardeşim için ayrı odalar tuttu." Maya yatağa oturunca karyola gıcırdadı.

"Bu çok hoş," dedi Emily, muhtemelen bir zamanlar George Washington'a ait olan köhne bir sandalyenin ucuna otururken.

"Peki, nasılsın?" diye sordu Maya ona doğru eğilerek. "Tanrım, seni cenazede gördüm. Sen... Harap olmuş görünüyordun."

Emily'nin ela gözleri yaşla doldu. Alison'nın ölü-

mü onu harap etmişti. Emily geçen üç buçuk yıl boyunca bir gün Alison'nın çıka gelip, eskisi kadar sağlıklı ve ışıldayarak evin verandasında duracağını umut ederek geçirmişti. Ve–A'dan mesajlar gelmeye başladığında, Alison'nın geri dönmüş olduğundan emindi. Kim bilebilirdi ki? Ama şimdi Emily, Alison'nın gerçekten gittiğinden emindi. Sonsuza dek. Daha da kötüsü, biri onun–Alison'a âşık olduğunu–yani bu gizli sırrını biliyordu ve şimdi de Maya için aynı hisleri taşıyordu. Ve hatta belki de bu kişi, Jenna olayında–ki gerçeği de biliyordu.

Emily eski arkadaşlarına–A'dan gelen mesejların ne dediğini söyleyemediği için kendini kötü hissetti. Sadece... Söyleyemedi. Mesajlardan biri onun Alison'a yazıp, göndermiş olduğu âşk mektubundan bahsediyordu. İronik olan şeyse mesajda ne yazdığından Maya'ya bahsedebilirdi ama Maya ile–A hakkında konuşmaya korkuyordu. "Sanırım hâlâ şoktayım," diye sonunda cevap verebildi. Başının ağrımaya başlayacağını hissediyordu. "Ama ayrıca... Yorgunum."

Maya ayakkabılarını çıkartıp attı. "Neden biraz kestirmiyorsun? O işkence aleti gibi sandalyenin üzerinde oturmaya devam edersen daha iyi hissedemeyeceksin."

Emily ellerini sandalyenin kollarına koydu "Ben..."

Maya yatağı sever gibi yaptı. "Birine sarılmaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Birine sarılmak kendisini iyi hissettirebilirdi. Emily yüzüne gelen sarı saçlarını geriye attı ve yatağa, Maya'nın yanına oturdu. Vücutları birbirine kaynaştı. Emily, Maya'nın dokuma tişörtü üzerinden onun kaburgalarını hissedebiliyordu. Maya çok minyondu. Emily onu kucağına alıp rahatça etrafında dönebilirdi.

Yüzleri birbirine birkaç santim uzak duracak şekilde ayrıldılar. Maya'nın kirpikleri kömür kadar koyu ve irisinde altın renkli ufak benekler vardı. Maya yavaşça Emily'nin çenesini kaldırdı. İlk seferinde onu nazikçe öptü. Sonra daha şehvetli.

Maya'nın eli uzanıp Emily'nin eteğinin ucunu sıyırınca, Emily gene o tanıdık heyecana kapıldı. Maya elini eteğin altına soktu. Eli soğuk ama aynı zamanda hoştu. Emily birden gözlerini açıp geri çekildi.

Odanın firfirlı, beyaz tül perdeleri ardına kadar açıktı ve Emily buradan park yerinde duran Escalades, Mercedes Station, Lexsus marka otomobilleri görebiliyordu. Sarah İsling ve Taryn Orr adlı iki kız, peşlerinde ailesiyle birlikte restoran çıkışında belirince Emily saklandı.

Maya arkasına yaslandı. "Sorun ne?"

"Ne yapıyorsun?" Emily düğmeleri açılmış eteğini eliyle düzeltti.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diyerek sırıttı Maya.

Emily tekrar pencereye göz attı. Sarah ve Tayrn gitmişti.

Maya gıcırdayan yatak üzerinde yukarı aşağı salındı. "Bu Cumartesi Foxy adında bir yardım toplama partisi düzenlendiğini biliyor muydun?"

"Evet," dedi Emily tüm vücudu çarpıntı içindeyken.

"Sanırım gitmeliyiz," diye devam etti Maya "Kula-

ğa eğlenceli gibi geliyor."

Emily kaşlarını çattı. "Biletler iki yüz elli dolar. Davet edilmen lazım."

"Kardeşim bilet işini halletti. İkimize içinde bilet var." Maya biraz daha Emily'e yaklaştı. "Benim eşim olur musun?"

Emily aniden yataktan kalktı. "Ben..." Emily kaygan halıda tökezleyerek bir adım geriye gitti. Rosewood Day'den birçok insan Foxy'e gitmişti. Popüler çocuklar, sporcular... Herkes. "Banyoyu kullanmam gerekiyor."

Maya şaşırmış görünüyordu. "İşte şurası."

Emily menteşelerinin yağlanması gereken banyo kapısını kapattı. Tuvalete oturup duvarda asılı duran, kafasına başlık takmış ve ayak bileklerine kadar uzanan bir elbise giymiş olan Amiş kadınının resmine baktı. Muhtemelen bu bir işaretti. Emily karar vermesi gerektiği zamanlarda hep bazı işaretlerin ona gelmesini beklerdi. Aynı yıldız falı, gelecekten haber veren kurabiyeler ve bu gibi sıradan şeyler. Belki bu resmi görmesinin altında yatan mânâ, *Amiş gibi ol* idi.

Onların yaşamı çok saf değil miydi? Çıldırtacak derecede basit bir yaşam? Bir kız diğerini öptüğünde onu biftek gibi kızartmazlar mıydı?

Bu sırada cep telefonu çaldı.

Emily, annesinin onun nerede olduğunu merak edip aradığını düşünerek telefonu cebinden çıkarttı. Annesi, Emily' nin Maya ile arkadaşlığından onun kadar memnun değildi, daha çok rahatsızlık duyuyordu. Muhtemelen ırkçı nedenlerden. Hele bir de şu an onların ne

yaptığından haberdar olsaydı!

Emily'nin Nokia'sının ışığı yandı, yeni bir mesaj. Oku tuşuna bastı.

Emily! En iyi arkadaşınla hâlâ bu tip aktiviteler yapmaktan hoşlanıyorsun anladığım kadarıyla. Hepimizin çok değişmiş olmasına rağmen senin hâlâ aynı kalmış olman sevindirici! Yeni âşkından herkese bahsedecek misin? Yoksa ben mi söylemeliyim?–A.

"Hayır," diye fısıldadı Emily.

Aniden arkasından gelen bir ses duydu. Sıçrayıp ayağa kalkarken kalçasını lavaboya çarptı. Sadece yandaki misafir odasında biri sifonu çekmişti. Sonra bazı fısıltılar ve kıkırdamalar duydu. Ses sanki lavabonun borusundan gelir gibiydi.

"Emily?" diye seslendi Maya "Her şey yolunda mı?"

"Oh... Evet, iyiyim," dedi Emily çatlak bir sesle. Aynada kendine baktı. Gözleri ayrılmış, boş ve anlamsız bakıyordu. Saçları darmadağındı. Sonunda banyodan çıktığında, odanın ışıkları sönmüş ve gölgeler ortadan kaybolmuştu.

"Şişşt," Maya yataktan ona seslendi. Yatağın kendi tarafında baştan çıkarıcı bir şekilde uzanmıştı.

Emily etrafına bakındı. Maya'nın kapıyı bile kilitlememiş olduğundan emindi. Rosewood'un tüm çocukları aşağıda yemekteydiler...

"Bunu yapamam," dedi Emily.

"Ne?" Maya'nın bembeyaz dişleri loş ışıkta büyüleyici bir şekilde parıldadı.

"Biz arkadaşız," dedi Emily duvara yaslanarak. "Senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum," Maya elini çıplak kolunda gezdirdi.

"Ama şuan tek yapabileceğim bu," diye açıkladı Emily. "Arkadaş olmak."

Maya'nın gülümsemesi karanlıkta kayboldu.

"Üzgünüm." Emily çabucak ayakkabılarını aldı ve sağ tekini sol ayağına geçirdi.

"Bu gitmeni gerektirmez," dedi Maya sessizce.

Emily kapı kolunu tutup ona baktı. Gözleri loş ışığa alışmıştı, Maya'nın hayal kırıklığına uğramış, şaşkın ve... Çok güzel olduğunu görebiliyordu. "Gitmeliyim," diye mırıldandı. "Geç kaldım."

"Ne için geç kaldın?"

Emily cevap vermedi. Kapı kolunu çevirdi. Tahmin ettiği gibi Maya zahmet edip kapıyı kilitlemeye bile ihtiyaç duymamıştı.

4

ŞARAPTA GERÇEKLİK VARDIR, ARİA'YA GÖRE İSE AMSTEL'DE

Aria Montgomery, ailesinin Rosewood sokağındaki kutu gibi, avangard, neoklasik Viktoryan tarzındaki evine girdiğinde ebeveynlerinin mutfakta sessizce konuştuklarını duydu.

Annesi Ella–ailesi Aria'nın onlara ilk adları ile hitap etmesini isterdi–"Ama anlamıyorum," diyordu. "Geçen hafta sanatçılar yemeği toplantısında bana bunu yapabileceğini söylemiştin. Bu önemli. Sanırım Ja-

son, Reykjavik'te yaptığım bazı resimleri satın alabilir."

"Sınav çizelgemin gerisinde kaldım zaten," diye cevap verdi babası Byron. "Henüz not vermeye bile başlayamamışım."

Ella içini çekti. "Nasıl oluyor da sınav yapman gerekirken sen iki günü sınıftan uzak geçiriyorsun?"

"İlk ödevlerini sömestr başlamadan önce vermiştim." Byron'un ses tonunda rahatsızlık duymuş hissi vardı. "Bunu senin için ayarlayacağım, söz veriyorum. Otto'ya ne dersin? Cumartesi gecesi?"

Aria antrede, ağırlığını diğer ayağına verdi. Ailesi, babasının Rosewood Hollis sanat kolejindeki öğretim görevlisi olarak çalıştığı işinden maaşlı izine ayrılmış, bu sırada da Reykjavik, İzlanda'ya gitmiş ve buradan döneli iki sene olmuştu. Bu hepsi için rahatlatıcı bir dönem olmuştu. Aria'nın, Alison'nın kayboluşundan sonra biraz uzaklaşması, erkek kardeşi Mike'ın disiplin ve kültüre ihtiyacı vardı. Son zamanlarda neredeyse birbirleri ile konuşmayan Ella ve Byron ise İzlandada tekrar birbirlerine âşık olmuş gibi görünüyordu. Ama artık eve geri dönmüştü ve herkes o eski düzensiz yaşantısına doğru yol alıyordu.

Aria mutfağa geçti. Babası gitmiş, annesi başı ellerinin arasında mutfak tezgâhının yanında duruyordu. Aria'yı görünce yüzü güldü. "Nasılsın hayatım?" diye dikkatle sordu Ella, Alison için düzenlenen törende dağıtılan anı kartını göstererek.

"İyiyim," dedi Aria sessizce.

"Konuşmak ister misin?"

Aria başını salladı. "Belki daha sonra." Salona geçti. Altı kutu Red Bull içmiş olmasına rağmen kendisini hâlâ spastik ve darmadağın olmuş hissediyordu. Ve bu sadece Alison'nın cenazesi ile ilgili değildi.

–A, geçen hafta Aria'nın çok gizli bir sırrı ile alay etmişti: yedinci sınıftayken Aria babasını, öğrencilerinden Meredith adlı bir kızı öperken yakalamıştı. Byron Aria'dan bunu annesine söylememesini istemişti. Ve Aria'da bu konuda her ne kadar suçlu hissetse de annesine söylememişti.–A, bunu annesine anlatmakla tehdit edince Aria, –A'nın Alison olduğunu düşünmüştü. Byron ve Meredith'i birlikte yakaladığında yanında sadece Alison vardı ve Aria bundan hiç kimseye bahsetmemişti.

Aria şimdi–A'nın Alison olamayacağını biliyordu ama–A'nın Aria'nın tüm ailesini çökertebilecek bu tehdidi hâlâ geçerliydi. Konuyu Ella'ya–A'dan önce kendisinin anlatması gerektiğini biliyordu ama bunu yapamazdı.

Aria uzun siyah saçını parmağına dolayarak arka verandaya yürüdü. Biri hızla görüş alanına girip çıktı. Kardeşi Mike bahçede çim hokeyi sopasıyla koşturuyordu. Aklına bir şey geldi ve "Hey," diye seslendi. Mike'tan cevap alamayınca çimenliğe yürüdü ve onun yolu üzerinde durdu. "Çarşıya gidiyorum, gelmek ister misin?"

Mike suratını ekşitti. "Çarşı bir sürü pasaklı hippi ile dolu. Ayrıca antrenman yapıyorum."

Aria gözlerini devirdi. Mike kafayı Rosewood Day okul takımına girmekle bozmuştu. Cenazeye giydiği

kömür grisi takımını üzerinden çıkartmaya bile zahmet etmeden sopasını eline almıştı. Kardeşi hep aynıydı. Kafasında daima kirli Rosewood şapkası vardı ve Play Station hastasıydı. On altı yaşına gelir gelmez, avcı yeşili bir Jeep Cherokee alabilmek için sürekli para biriktirirdi. Ne yazık ki onların aynı gen havuzundan geldikleri de şüphe götürmezdi. Her ikisi de uzun boylu, siyah saçlı ve fark edilir derecede köşeli yüz hatlarına sahiptiler.

"İyi o zaman ben kaçıyorum," dedi Aria. "Antrenmana devam etmek istediğinden emin misin?"

Mike griye çalan mavi gözlerini kısarak ona baktı. "Beni kandırıp bir şiir dinletisine götürmeyeceksin değil mi?"

Aria başını salladı. "Bulabileceğimiz en iğrenç kolej barına gideceğiz."

Mike "Tamam, gidelim o zaman," dedi ve hokey sopasını yere bıraktı.

Mike tongaya düşmüştü. "Bu yer harika!"

En iğrenç kolej barı yerine Victory Brewery'e gelmişlerdi. Barın yan tarafında bir dövmeci ve Hippie Gypsy adında suda yetiştirilebilen bitki tohumları satan bir dükkân vardı. Öndeki kaldırımda bir kusmuk lekesi vardı ve yarı kör, yaklaşık yüz otuz kilo gibi duran bar fedaisi, elinde okuduğu *Dubs* dergisine o kadar dalmıştı ki, kimlik kontrolü yapmadan onlara içeriye girebileceklerini işaret etti.

İçerisi karanlık ve pisti, arka tarafta bir ping pong

masası vardı. Bu bar en az Hollis'in diğer öğrenci barı Snookers kadar pisti. Ama Aria bir daha Snookers'a asla gitmemeye karar aldı. İki hafta önce orada Ezra adında seksi biri ile tanışmıştı ama sonra Ezra yakışıklı bir çocuktan çok İngilizce Öğretmeni gibi davranmıştı. Aria'nın öğretmeni.–A, Aria'ya Ezra konusuyla dalga geçen mesajlar göndermişti. Ezra kazara bu mesajı okumuş ve Aria'nın aralarında olanlardan tüm okula bahsettiğini düşünmüştü. Ve böylece Aria'nın Rosewood Fakültesi âşkı bitmiş oldu.

Saçları Heidi gibi kurdela ile bağlı ve koca memeli garson kız yanlarına gelip şüpheyle Mike'a baktı.

"Sen yirmi bir yaşında mısın?"

"Evet," dedi Mike ellerini masada tutarak "Aslında yirmi beş yaşındayım."

"Bir sürahi Amstel birası alacağız," diye araya girdi Aria, masanın altından Mike'a bir tekme atarak.

"Ve," dedi Mike "Bir tane de Jeager şat istiyorum."

Garson kız çok emin olmasa da bir sürahi bira ve şatla geri döndü. Mike içkisini bir dikişte bitirip, kız gibi yüzünü buruşturdu. Bardağı çentiklenmiş tahta masaya vurup Aria'ya baktı. "Sanırım neden bir kaçık gibi hareket ettiğini çözdüm." Mike geçen hafta Aria'nın her zamankinden çok daha fazla tuhaf davrandığını söylemişti ve sebebini çok merak ediyordu.

"Duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Aria baygın bir şekilde.

Mike, Babasının sıkça yaptığı gibi, çokbilmiş bir profesor edasıyla parmak uçlarını birbirine değirdi. "Sanırım sen gizli saklı bir şekilde Turbulence'ta dans

ediyorsun."

Aria o kadar kuvvetli bir kahkaha attı ki, biranın bir kısmı burnundan geldi. Turbulence, iki kasaba ilerideki bir havaalanının yanındaki striptiz kulübüydü.

"Bazı çocuklar aynı sana benzeyen bir kızın oraya gittiğini gördüklerini söylediler," dedi Mike. "Bunu benden saklamana gerek yok. Benim için sorun değil."

Aria tiftik yünlü sutyenini ihtiyatlı bir şekilde düzeltti. Altıncı sınıfa iken bu sutyenden kendisine, Alison'a ve diğer eski arkadaşlarına da birer tane yapmıştı ve Alison'nın töreninde, onun anısına bu sutyeni giymişti. Ne yazık ki altıncı sınıfta Aria'nın ebatları bir boy daha küçüktü ve yün kumaşta deli gibi kaşındırıyordu.

"Peki, şu sebeplerden dolayı tuhaf davranıyor olamaz mıyım? a) Buradan hoşlanmadığım halde Rosewood'a dönmüş olmamız, b) Eski arkadaşımın ölmüş olması?"

Mike omzunu silkti. "O kızdan gerçekten hoşlandığını düşünmüyordum."

Aria yüzünü başka tarafa çevirdi. Alison'dan gerçekten hoşlanmadığı zamanlar olmuştu, bu doğruydu. Özellikle Alison'nın onu ciddiye almadığı zamanlar ve Byron ile Meredith hakkında sürekli soru sorduğu sıralarda. "Bu doğru değil," diye yalanladı Aria.

Mike bardağına biraz daha bira doldurdu. "Bir çukura atılıp sonrada üzerine beton dökülmüş olması sana tuhaf gelmiyor mu?"

Aria ürperdi ve gözlerini kapattı. Kardeşinin hiç acıma duygusu yoktu.

"Sence onu birisi mi öldürdü?" diye sordu Mike.

Aria titredi. Bu kimsenin ona sormadığı ve içini kemiren bir soruydu. Kimse Alison'nın cenazesinde çıkıp onun öldürülmüş olduğunu söylememişti. Sadece onun bulunmuş olduğu söylenmişti. Ama bu cinayetten başka ne olabilirdi ki? Bir dakika önce Alison onlarla birlikte yatıdaydı, bir dakika sonra ise ortadan kaybolmuştu. Üç yıl sonra ise cesedi arka bahçelerindeki bir çukurdan çıkıyordu.

Aria–A'nın, Alison'nın katili ile bir bağlantısı olup olmadığını merak ediyordu. Ve hatta bunun da Jenna olayı ile. Jenna kazası olduğunda, Aria ağaç evin altında Alison'nın yanında birini gördüğünü düşünüyordu. Aria o gece daha sonra bundan emin olmak istemiş ve Alison'a sormaya karar vermişti. Spencer ve Alison'ı kapalı banyo kapısının ardında fısıldaşırken bulmuş, içeriye girmek istediğindeyse Alison ona gidip uyumasını söylemişti. Ertesi sabah ise Toby suçunu kabul etmişti.

"Bahse varım ki katil hiç beklemediğimiz biri," dedi Mike. "Yüz yıl zaman geçse de tahmin edemeyeceğimiz biri." Mike gözlerini ayırdı "Bayan Craycroft olabilir mi sence?"

Bayan Craycroft onların yan komşusu ve oldukça yaşlı bir kadındı. Bir keresinde beş bin dolar değerinde damacana su jetonu biriktirmiş ve bunları bozuk para makinesinde paraya çevirmeye çalışmıştı. Yerel gazeteler bunu haber yapmışlardı. "Evet, görünüşe göre sen olayı çözmüşsün," dedi Aria.

"Yani, bunun gibi biri," dedi Mike parmaklarını

masada tıkırdatarak. "Tamam, şimdi sorununun ne olduğunu biliyorum ve dikkatimi Ali D. üzerinde toplayabilirim."

"Hiç durma." Eğer polisler Alison'ı arka bahçede bulabilecek kadar becerikli olmasaydı, şüphe yok ki Mike bu konuya da hemen el atardı.

"Evet, sanırım biraz bar ping pong'u oynasak fena olmaz." Daha Aria cevap bile vermeden Mike ping pong topunu ve boş bira bardağını eline almıştı. "Bu Noel Kahn'nın en sevdiği oyundur."

Aria yapmacık bir şekilde gülümsedi. Noel Kahn okulda ki en zengin öğrencilerden biri ve tam bir Rosewood çocuğuydu. Bu da onu Mike'ın idolü haline getiriyordu. İşin kötü yanı ise Noel Aria için bir şeyler hissediyor ama Aria bundan kurtulmak için var gücüyle uğraşıyordu.

"Bana şans dile," dedi top elinde hazır bekleyen Mike. Top bardağı ıskaladı ve masadan sekip yerde yuvarlandı.

"Sessiz oyna şunu," diye mırıldandı Aria. Kardeşi dolu bira bardağını kavradı ve hepsini birden boğazından aşağı yuvarladı.

Mike tekrar topu Aria'nın bardağına atmayı denedi ama gene ıskaladı. "Çok beceriksizsin!" diye dalga geçti Aria. Bira onu yavaş yavaş çakır hale getirmeye başlamıştı.

"Sanki sen çok iyisin de," diye karşılık verdi Mike. "Bahse var mısın?"

Mike homurdandı. "Eğer yapamazsan beni Turbulence'a götüreceksin. Beni ve Noel'i. Ama senin orada çalışmadığın bir gün," diye de ekledi.

"Eğer yaparsam," dedi Aria "Bir haftalığına benim kölem olacaksın. Buna okul da olduğumuz süre de dâhil."

"Anlaştık," dedi Mike. "Nasıl olsa beceremeyeceksin, bu yüzden sorun yok."

Aria boş bardağı nişan almak üzere Mike'ın tarafına koydu. Top masa üzerindeki birçok çentiğin birinden sekti ve kenarlarına bile çarpmadan, bardağın içine girdi. "Ha!" diye bağırdı Aria. "Senin işin bitti!"

Mike dona kaldı. "Sadece şanslı bir denemeydi."

"Her neyse!" Aria neşeyle kişnercesine güldü. "Evet, düşünüyorum da... Acaba seni okulda peşimden süründürerek mi dolaştırsam? Yoksa annemin faldur'unu mu giydirsem?" diye kıkırdadı. Ella'nın faldur'u İzlanda'ya özgü, geleneksel, sivri uçlu bir şapkaydı. Bu şapkayı takan aklını kaçırmış bir Elf gibi görünüyordu.

"Hadi oradan." Mike topu bardağın içinden çıkarttı. Top elinden kaçtı ve onlardan ileriye doğru zıplayıp gitti.

"Ben alırım," dedi Aria. Ayağa kalktı, çakırkeyif olmuştu ve bundan hoşnuttu. Top barın önüne kadar yuvarlandı. Aria onu almak için eğildi. Bir çift, köşedeki kısmen bloke olmuş sandalyelere doğru dikkatlice geçerken ona hafifçe sürtündü. Aria kızın koyu, uzun saçları ve bileğinde pembe bir örümcek ağı dövmesi olduğunu gördü.

Bu dövme tanıdık geliyordu. Çok tanıdık. Yanındaki adama bir şeyler fısıldadığında, adam deli gibi öksürmeye başladı. Aria doğruldu.

Bu onun babasıydı. Ve Meredith.

Aria yıldırım gibi Mike'ın yanına gitti. "Gitmemiz lazım."

Mike gözlerini devirdi. "Ama ben henüz yeni bir Jeager Şat daha istedim."

"Ne yazık." Aria ceketini aldı. "Hemen gidiyoruz." Masaya kırk dolar fırlattı ve Mike ayağa kalkana kadar onu kolundan çekiştirdi. Mike hafif yalpalıyordu. Ama Aria onu kapıya kadar iterek götürdü.

Ama ne yazık ki Byron o kendine özgü, Aria'nın ölen bir balinanın çıkardığı sese benzettiği kahkahasını atmak için tam da zamanını bulmuştu. Mike bu kahkahayı tanıyınca birden durdu. Profilden görünen babası, masada karşısında oturan Meredith'in eline dokunuyordu.

Mike kaşlarını çattı. "Bekle," dedi şaşkınlıkla Aria'ya bakarak. Aria yüzünün endişeli görünmediğini ümit etti. Ama bunun yerine ağız kenarlarının sarktığını hissediyordu. Ella'nın, Mike veya Aria'yı incitebilecek bir şeyden korumaya çalıştığı zamanki yüz ifadesiyle aynı ifadeyi yaptığını biliyordu Aria.

Mike gözlerini kısarak Aria'ya baktı ve sonra babası ile oturan Meredith'e. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı ve onlara doğru bir adım attı. Aria yetişip onu durdurdu, şu an böyle bir şeyin olmasını istemiyordu. Böyle bir şeyin olmasını asla istemiyordu. Sonra Mike çenesini sıktı, babasından ters yöne döndü ve Victory'den koşarcasına çıkarken garson kıza çarptı.

Aria onun ardından kapıdan çıktı. Park yerine vuran parlak ikindi güneşinden dolayı gözlerini kıstı, Mike görmek için sağa sola bakındı. Ama kardeşi gitmişti.

5

İKİYE AYRILAN EV

Spencer üst kattaki banyoda, yerde yatar vaziyette iken uyandı. Oraya nasıl geldiği hakkında bir fikri yoktu. Duş kabinindeki radyonun saati öğleden sonra saat altı kırk beşi gösteriyordu. Dışarıda akşam güneşi, bahçelerinde uzun gölgeler oluşturuyordu. Hâlâ Alison'nın töreninin olduğu pazartesi günüydü. Uyku-ya dalmış... Ve uykusunda yürümüş olmalıydı. Spencer kronik bir uyurgezerdi. Yedinci sınıftayken bu durumu çok kötü bir hal almış, bir gecesini Pensilvanya

Üniversitesi Uyku Değerlendirme Kliniğinde, başına yapıştırılan elektrotlarla geçirmek zorunda kalmıştı. Doktorlar durumun sadece stres kaynaklı olduğunu söylemişlerdi.

Ayağa kalkıp yüzünü soğuk su ile yıkarken aynaya baktı. Uzun sarı saçlar, zümrüt yeşili gözler, sivri bir çene. Teni pürüzsüz ve dişleri bembeyaz parıldıyordu. Kendini yıkılmış gibi hissetmesine karşın görünüşünün iyi olması şaşılacak bir durumdu.

Tekrar aklında aynı denklemi kurdu: –A, Toby ve Jenna olayını biliyordu. Toby geri dönmüştü. Buna göre–A, Toby olmalıydı. Ve Spencer'a çenesini kapalı tutmasını söylüyordu. Altıncı sınıfta çektiği işkence, sil baştan geri başlamıştı.

Odasına geri döndü ve alnını pencerenin camına yasladı. Sol tarafta evlerine özel kendi değirmenleri vardı. Uzun zamandan beri çalışmıyordu ama ailesi onun evlerine kırsal ve otantik bir hava verdiğini düşünüyordu. Sağ tarafta ise DiLaurentis'lerin bahçesi etrafında hâlâ *Bu Tarafa Geçme* yazan polis bantları ile çevriliydi. Alison için yanan mumlar, fotoğrafları, bibolar daha da çoğalmış etrafındaki diğer şeyler göze çarpmaz hale gelmişti.

Sokağın karşısında Cavanaugh'ların evi vardı. Garajın önünde iki araba, bahçede bir basketbol topu, posta kutusunun üzerinde ufak, kırmızı bir bayrak duruyordu. Dışarıda her şey normal görünüyordu. *Ama içeride...*

Spencer gözlerini kapatıp, yedinci sınıfın Mayıs ayını, Jenna olayından bir yıl sonrasını hatırladı. Alison ile şehir merkezinde buluşmak için banliyö trenine binmişti. Son model küçük cep bilgisayarı ile Alison'a beş ya da altı durak daha olduğunu mesaj göndermeye çalışıyordu. Ta ki koridorun karşısında birisinin durduğunu fark edene kadar. Bu Toby idi. Ona bakıyordu.

Elleri titremeye başladı. Toby tüm yıl boyunca yatılı okuldaydı, bu nedenle Spencer onu aylardır görmemişti. Genelde olduğu gibi saçları gözünün önüne düşmüş, kulağında koca müzik kulaklıkları vardı. Ama o gün onda daha... Güçlü bir şeyler vardı. Daha *korkutucu.*

Spencer'ın geçmişe gömmeye çalıştığı, Jenna olayındaki tüm suçluluk duygusu ve huzursuzluk tekrar su yüzüne çıkmıştı. *Bunu sana ödeteceğim!* Onunla aynı vagonda olmak istemiyordu. Spencer bir bacağını koridora çıkarttı, sonra diğerini ama aniden kondüktör yolunu kesti. "On üçüncü caddeye mi, yoksa batı market'e mi gidiyorsunuz?" diye yüksek bir tonla sordu.

Spencer korkarak geri çekildi. "On üçüncü cadde," diye fısıldayarak yanıt verdi. Kondüktör gidince tekrar Toby'e göz attı. Toby'in yüzünde koca, sinsi bir gülüş vardı. Bir an sonra ise gülüşü kaybolmuş, ağzı duygusuz bir biçim almıştı. Ama gözleri hâlâ *bekle de gör* der gibi bakıyordu.

Spencer irkildi ve başka bir vagona geçti. Alison onu durakta bekliyordu ve dönüp tekrar giden trene baktıklarında, Toby'nin de direkt onlara baktığını gördüler.

"Sanırım birileri küçük hapishanesinden kurtulmuş," dedi Alison yapmacık bir gülüşle.

"Evet," dedi Spencer gülmeye çalışarak. "Ve hâlâ

tam bir geri zekâlı."

Ama birkaç hafta sonra Alison kayboldu ve bunun komik bir yanı yoktu.

Bilgisayarından gelen bir düdük sesi Spencer'ı sıçrattı. Bu onun yeni mail alarmıydı. Bilgisayarın başına geçti ve gergin bir şekilde mesajı oku üzerine tıkladı.

Merhaba aşkım. İki gündür seninle konuşamadım ve seni özlemekten aklımı kaçıracağım. –Wren.

Spencer iç geçirdi, kaygılı bir heyecan sardı vücudunu. Gözleri Wren'e ilişti–ablası anne babası ile tanıştırmak için onu bir akşam yemeğine getirmişti–ona bir şeyler olmuştu. Bu sanki... Sanki Wren ona büyü yapmış, gemi restoran Moshulu'da, sandalyesine oturmuş, kırmızı şaraptan bir yudum almış ve gözleri Spencer'ın gözleriyle buluşmuştu. O bir İngilizdi, egzotik, esprili, akıllı ve Spencer'ın hoşlandığı İndi Rock gruplarından hoşlanıyordu. Wren, ablası Melissa gibi korkak, kuralcı ve mükemmeliyetçi biri için çok yanlış bir seçimdi. Ama Spencer için en doğru kişiydi. Spencer bunu biliyordu... Görünüşe göre Wren de bunu biliyordu.

Cuma gecesi Melissa onları öpüşürken yakalamadan önce Spencer ve Wren yirmi dakikalık inanılmaz güzellikte bir tutku anı yaşamışlardı. Ama Melissa'nın boşboğazlığı ve ailesinin sürekli onun tarafını tutması yüzünden Spencer'ı, Wren'le görüşmekten men etmişlerdi. O da deli gibi özlüyordu Wren'i ama ne yapabilirdi ki?

Sersem gibi ve huzursuz bir şekilde merdivenlerden inip, annesine büyük babasından kalan manzara tablolarını sergilediği dar ve uzun galeriden geçti. Evin ferah ve geniş mutfağına girdi. Ailesi mutfağı, tezgâhın üst kısımları ve bazı mutfak cihazları haricinde aynı bin sekiz yüzlü yıllardaki gibi tekrar dekore etmişti. Ebeveynleri mutfak masasını bir Thai restoranından arta kalan servis paketlerini kullanarak yapmışlardı.

Spencer kapı girişinde duraksadı. Alison'nın cenazesinden beri onlarla konuşmamıştı. Oraya yalnız başına gitmiş ve tören sonrası onları bahçede çok kısa süre görmüştü. Aslında anne babası ile iki gün önce onlar kendisini Wren hakkında şartlandırdığından beri konuşmamıştı. Ve şimdi akşam yemeğine onsuz başlayarak gene cezalandırıyorlardı. Bir de misafirleri vardı. Ian Thomas, Spencer'ın ilk olarak öptüğü Melissa'nın eski erkek arkadaşı. Masada Spencer'a ait olması gereken yerde oturuyordu.

"Oh," dedi tiz bir sesle Spencer.

Kafasını kaldırıp ona bakan sadece Ian idi. "Hey, Spencer! Nasılsın?" diye sordu sanki her gün Hastings'lerle birlikte yemek yiyormuş gibi rahat bir tavırla. Ian'nın okulda Spencer'ın çim hokeyi koçu olması zaten yeterince zor bir durumdu ama bu daha da tuhaftı.

"Ben... İyiyim," dedi Spencer arasıra ailesinin geri kalanına bakarak. Ama kimse ona bakmıyordu... Ya da kimse ona Ian'nın neden onlarla birlikte mutfaklarında Thai yemeği yediğini açıklamıyordu. Spencer masanın köşesinde bir sandalye çekip oturdu ve tabağına biraz limonlu tavuk aldı. "Şey, Ian, demek bizim-

le yemek yiyorsun ha?"

Bayan hastings ona sert bir şekilde baktı. Spencer sustu, içini sanki ateş basmış gibi bir hisle doldu.

"Biz törende karşılaştık," diye açıkladı Ian. Bir siren sesi onun sözünü kesti ve Ian çatalını bıraktı. Ses sanki DiLaurentis'lerin evinden geliyordu. Polis arabaları sürekli oradaydı. "Çok saçma öyle değil mi?" dedi Ian elini kıvırcık, sarı saçlarında gezdirerek. "Burada hâlâ bu kadar polis arabasının olduğunu düşünmemiştim."

Melissa onu dirseğiyle hafifçe dürttü. "Kaliforniya gibi tehlikeli bir yerde yaşadığın göz önüne alınırsa, poliste yüklü bir kaydın olmalı?" Ian'nın ülkenin diğer ucunda ki Berkeley Kolejinde okumaya gitmesi yüzünden Melissa ve O ayrılmışlardı.

"Hayır" dedi Ian. Ian sözüne devam etmeden önce Melissa, tam kendine özgü bir tavırla ve yine kendi ile ilgili bir konuya girdi. Annesine dönerek, "Anne, törendeki çiçeklerin rengi tam da benim oturma odamın duvarlarını boyamak istediğim renk."

Melissa Martha Stewart dergisini uzanıp aldı ve işaretlenmiş olan bir sayfayı açtı. Sürekli ev yenileme dekorasyonu hakkında konuşuyordu. Ailesinin ona U Penn's Wharton Yüksek İşletme okulunu kazandığı için Philadelphia'da aldığı evi yeniden dekore ediyordu. Spencer için asla böyle bir şey yapmazlardı.

Bayan Hastings görmek için eğildi. "Çok hoş."

"Gerçekten çok güzel," diye katıldı Ian.

Spencer, kendisinin de hayret ettiği bir kahkaha kaçırdı ağzından.

Alison'nın cenaze töreni bu gündü ama onların tek bahsettiği duvarların hangi renk olması mıydı?

Melissa ona döndü. "Bu da neydi şimdi?"

"Şey... Yani..." diye kekeledi Spencer. Melissa alınmış görünüyordu, sanki Spencer çok kaba bir şey söylemiş gibi. Spencer gergin bir şekilde çatalını aldı. "Unut gitsin."

Gene sessizlik oldu. Hatta Ian bile ondan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Babası şaraptan sağlam bir yudum aldı. "Veronica, Liz'i gördün mü orada?"

"Evet, onunla bir süre konuştum," diye cevap verdi annesi. "İçinde bulunduğu durum göz önüne alınırsa... Bence yine de harika görünüyordu."

Spencer, Liz derken onların bu bölgede yaşayan, Alison'nın genç hâlâsı Elizabeth DiLaurentis'ten bahsettiklerini anladı.

"Onun için çok zor olmalı," dedi Melissa ciddi bir şekilde. "Hayal bile edemiyorum."

Ian aynı duyguyu paylaştığını belirten bir *hı hım* yaptı. Spencer alt dudağının titrediğini hissetti. *Hey, peki ya ben?* diye haykırmak istedi. *Hatırlamıyor musunuz? Ben Alison'nın en iyi arkadaşıydım!*

Sessiz geçen her dakika Spencer orada istenmediğinin daha da farkına varıyordu. Birinin ona nasıl olduğunu, sebze kızartması isteyip istemediğini veya en azından hapşırdığında çok yaşa demesini bekledi. Ama onu hâlâ Wren'i öptüğü için cezalandırıyorlardı. Hatta bu gün... Alison'nın cenazesi olmasına rağmen.

Boğazı düğümlendi. Herkesin gözdesi olma yolundaydı; öğretmenlerinin, hokey koçunun, okul yıllığı

editörünün. Hatta saçlarını boyayan kuaförü Uri'nin bile en gözde müşterisiydi. Uri ona saçlarının boyayı çok kolay kabul ettiğini söylemişti. Okulda tonla ödül kazanmış, Myspace'de üç yüz yetmiş arkadaşı olmuştu ve buna müzik grupları dâhil değildi. Anne babasının gözdesi olamayacaktı, Melissa'yı gölgede bırakması imkânsızdı. Ondan nefret etmelerini engelleyemezdi. Özellikle şimdi, ailesindeki herkes huzursuzken.

Ian özür dileyip telefon konuşması yapmak için masadan kalktığında, Spencer derin bir nefes aldı. "Melissa?" dedi çatlak bir ses tonu ile.

Melissa ona baktı ve tekrar tabağının altlığını yerleştirmeye döndü.

Spencer boğazını temizledi. "Lütfen benimle konuşur musun?"

Melissa omuzlarını silkti.

"Yani, benden... Benden nefret etmeni istemiyorum. Tamamen haklıydın. Şey hakkında... Biliyorsun." Elleri öyle çok titriyordu ki bacaklarının altına soktu. Özür dilemek onu çok germişti.

Melissa ellerini derginin üzerinde birleştirdi. "Üzgünüm," dedi. "Sanırım bu olasılık dâhilinde değil." Ayağa kaktı ve tabağını lavaboya götürdü.

"Ama..." Spencer şok olmuştu. Anne babasına bakarak "Gerçekten üzgünüm..." dedi, gözlerinden yaş süzüldüğünü hissetti. Babasının yüzünde çok küçük de olsa bir sempati ifadesi belirdi ama çabucak bakışlarını çevirdi. Annesi artan limonlu tavuğu kapaklı bir kaba koydu. "Çok kötü bir şey yaptın Spencer," dedi annesi

kalan yemekleri paslanmaz çelikten buzdolabına taşırken.

"Ama..."

"Spencer." Babası bunu konuşmayı kes artık der gibi bir ses tonu ile söyledi.

Spencer ağzını kapadı. Ian suratında koca, aptal bir sırıtmayla odaya geri döndü. Ortamdaki gerginliği hissedince yüzündeki ifade kayboldu.

"Hadi," Melissa, Ian'nın kolundan tuttu "Tatlı yemek içinde dışarıya çıkalım."

"Tabii ki." Ian elini Spencer'ın omzuna koydu "Spencer? Sen de gelmek ister misin?"

Spencer gitmek istemiyordu aslında, bu arada Melissa Ian'nı dürttü, o da Spencer'ın gelmesini istemiyordu ama Spencer cevap vermeye fırsat bulamadı. Bayan Hastings çabucak "Hayır Ian, Spencer tatlı yemeyecek," dedi. Annesinin ses tonu aynı köpeklerini azarladığı zamanki gibiydi.

"Gene de teşekkürler," dedi Spencer gözyaşlarını tutarak. Ağlamamak için elindeki körili mangodan koca bir ısırık aldı. Ama lokma, onu yutmaya fırsat bırakmadan boğazından aşağıya indi. Koyu sosu aşağıya inerken boğazını yaktı. Korkunç birkaç ses çıkarttıktan sonra, sonunda lokmayı peçeteye geri çıkarttı. Ama gözlerindeki yaş kaybolduğunda, ebeveynlerinin ona boğulup boğulmadığını bile merak edip yaklaşmadığını gördü. Hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkıp gittiler.

Spencer gözlerini sildi ve peçeteye çıkardığı iğrenç görünümlü, çiğnenmiş mangoya baktı. İşte kendini de

bu görüntü kadar kötü hissediyordu.

6

HAYIRSEVERLİK O KADAR DA İYİ DEĞİL

Salı ikindi vakti Hanna okul çıkışında önceden ayarladığı krem rengi içlik ve gevşek örgülü kaşmir yeleğini üzerine giymişti ve daha önce ayarlandığı gibi William Atlantic Plastik Operasyon ve Yanık Rehabilitasyon Kliniğine gelmiş, ağır bir şekilde merdivenleri çıkıyordu. Eğer böyle bir kliniğe gitmeniz gerekseydi William Atlantic'i seçerdiniz. Eğer yağ aldırmak istiyorsanız bu da Bill Beach olurdu.

Bina ağaçlık bir alan içerisindeydi ve gökyüzü kendini sadece koca ağaçların arasındaki küçük bir boşluktan gösteriyordu. Tüm alan yabani çiçek kokularıyla kaplıydı. Şehir kulübünde güneşlenip, tenis oynayan erkekleri seyretmek için harika bir erken sonbahar öğleden sonrası idi. Altı millik bir koşu yapmak, ya da geçen akşam babasının sürpriz ziyareti hariç, yaptığı gibi bir kutu Cheez-İts krakeri yemek için. Hatta oturup bir karınca yuvasını seyretmek veya yan komşunun altı yaşındaki yumurcak ikizlerine dadılık etmek için bile harika bir gündü. Her şey onun şu an yapıyor olduğu şeyden çok daha güzel olabilirdi; bir rehabilitasyon kliniğinde gönüllü çalışmak.

Gönüllü olmak Hanna için küfür gibi bir şeydi. Böyle bir işe en son yedinci sınıfta okulun hayır için düzenlediği moda gösterisinde kalkışmıştı. Rosewood Day kızları modacıların kıyafetlerini giyip podyumda yürümüş, insanlar bu kıyafetleri açık arttırarak almış ve toplanan para da bağış için kullanılmıştı. Alison göz alıcı bir Calvin Clein elbisesi giymişti ve sıfır beden zengin bir dul fiyatı bin dolara kadar yükseltmişti. Diğer taraftan Hanna ise fırfırlı, neon renkte ucube bir Betsey Johnson elbisesi giymek durumunda kalmış ve bu elbise onu olduğundan daha şişman göstermişti. Giydiği elbisenin fiyatı arttıran sadece bir kişi olmuştu, o da babasıydı. Bundan bir hafta sonra ebeveynleri boşanacaklarını söylemişlerdi.

Ve şimdi babası geri dönmüştü. Yani bir bakıma.

Hanna dün babasının ziyareti hakkında düşündüğünde, kendini aptal, heyecanlı ve aynı zamanda kızgın hissetti. Değişiminden sonra onu tekrar göreceği günü hayal edip durmuştu. Zayıf, popüler ve etkileyici olabilirdi. Hayalinde babası hep yanında kilo almış ve yüzü sivilce ile dolmuş bir Kate ile birlikte geliyordu ve mukayese edildiğinde Hanna, Kate'e göre çok daha güzel görünüyordu.

"Off," diye sızlandı. Tam kapıdan içeriye girerken birisi de dışarıya çıkmak için bekliyordu.

"Önüne bak!" dedi dışarıya çıkan kişi. Hanna başını kaldırıp baktı. Taştan yapılmış büyük ayaklı bir kül tablası ve geniş saksılı bir çuha çiçeği yanındaki çift camlı kapıda durdu. Dışarıya çıkan kişi... Mona'ydı.

Hanna'nın ağzı açık kaldı. Aynı şaşkınlık Mona'nın yüzünde de okunuyordu. Birbirlerini süzdüler. "Burada ne işin var?" diye sordu Hanna.

"Annemin arkadaşlarından birini ziyaret ediyorum. Göğüslerini yaptırıyor." Mona, soluk sarı saçlarını, kepek düşmüş olan omuzları üzerine attı. "Peki ya sen?"

"Oh, ben de." Hanna dikkatlice Mona'yı süzdü. Hanna'nın palavra radarı Mona'nın yalan söylediğini biliyordu. Ama belki de Mona da onun için tam olarak aynı şeyi düşünüyordu.

"İyi, ben kaçtım." Mona Fransız malı çantasını düzeltti. "Seni sonra ararım."

"Tamam" dedi Hanna. Ters yönde ilerlediler. Hanna, Mona'nın kendisine bakıp bakmadığını görebilmek için dönüp ona bir baktı.

"Tamam, şimdi dikkatini ver," dedi yapılı ve so-

ğukkanlı görünüşü olan Alman başhemşire İngird. Bir muayene odasındaydılar ve İngird Hanna'ya çöp tenekelerini nasıl boşaltacağını gösteriyordu. Bu sanki çok zor bir işmiş gibi.

Bütün muayene odaları avokado yeşiline boyanmıştı ve duvarlarda sadece deri hastalıklarının sergilendiği korkunç resimler asılıydı. İngrid, Hanna'yı sadece ayakta tedavi edilen hastaların kontrol odaları ile görevlendirmişti. Ve bir gün, eğer Hanna yeteri kadar iyi çalışırsa, belki yatılı ve daha ağır yanık hastalarının kaldığı odaları da temizlemesine izin verebilirdi. Ne kadar şanslıydı.

İngrid çöp torbasını çekip çıkarttı. "Bu dışarıda, arka taraftaki mavi çöp kutusuna atılacak. Ve ayrıca içinde bulaşıcı atıkların olabileceği tenekeleri de boşaltmalısın." İngrid görüntüsü daha farklı olan bir çöp kutusunu işaret etti. "Bunlar her zaman normal çöplerden ayrı tutulmalıdırlar. Ve bunları da takman lazım." Hanna'ya bir çift lastik eldiven uzattı. Hanna eldivenlere sanki üzerlerinde bulaşıcı hastalık mikrobu varmış gibi baktı.

Sonra İngird ona koridorun aşağısını gösterdi. "Burada on tane daha oda var," diye açıkladı. "Tüm çöpleri çıkar ve tezgâhların üzerini sildikten sonra beni gör."

Hanna nefes almamaya çalıştı. Hastanelerin, hastalık ve antiseptik kokusundan nefret ederdi. İsteksiz bir şekilde daha fazla çöp torbası almak için kliniğin temizlik odasına yürüdü. Koridorun aşağısına, yatılı hastaların olduğu odalara doğru baktı. Jenna burada yatılı bir hasta olarak kalmıştı. Aklından çıkartıp atmak istemesine rağmen, geçen gün birçok şey onu Jenna olayı hakkında düşünmeye sevk etmişti. Birinin her şeyi bildiği, hatta herkese anlatabileceği fikri kafasında dönüp durmuştu.

Her şeye rağmen Jenna olayı bir kazaydı. Ama nedense bazen Hanna bunun tümüyle bir kaza olmadığını düşünüyordu. Alison Jenna'ya bir lakap takmıştı: Kar, Kar Beyaz gibi. Çünkü Jenna sinir bozucu derecede bir Disney karakterine benziyordu. Hanna da Jenna'nın Kar Beyaz çizgi film karakterine benzediğini düşünüyordu ama iyi yönde. Jenna, Alison kadar gösterişli değildi ama gerçekten onda tuhaf bir çekicilik vardı. Hatta Hanna onu bu çizgi filmde ki Dopey Dwarf'a daha çok benzetiyordu.

Ne olursa olsun Jenna, Alison'nın en favori hedeflerinden biriydi. Böylece altıncı sınıfta Hanna, kızlar tuvaletinde Jenna'nın göğüslerini karalayan bir dedikodu çıkartmış, cebir dersinde onun oturduğu koltuğu ıslatmış ve altına etmiş gibi görünmesini sağlamıştı. Fransızca dersinde ise Jenna'nın sahte bir aksanla konuştuğunu söyleyerek dalga geçmişti... Sağlık görevlileri Jenna'yı ağaç evden dışarı taşırlarken Hanna kendini kötü hissetmişti. Toby'e eşek şakası yapma fikrine ilk katılan kendisiydi. Ve kendince, *eğer Toby'i korkutursak, Jenna'yı da korkutabiliriz* diye düşünmüştü. Sanki bunun olmasını dilemiş gibiydi.

Koridorun sonundaki otomatik kapıların açılma sesi Hanna'yı düşüncelerinden sıyırdı. Donup kaldı, gelenin Sean olmasını dileyerek kalbi hızla çarptı ama Sean değildi. Hayal kırıklığı içinde örme ceketinin ce-

binden Blackberry telefonunu çıkartıp Sean'un numarasını çevirdi. Karşısına sesli bir mesaj çıkınca telefonu kapattı. Telefonunu çıkartmaya çalışırken yetişemeyip açamadığını düşünerek tekrar aradı ama yine telesekreter çıktı.

"Hey, Sean," dedi Hanna bip sesinden sonra, rahat bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Yine ben. Seninle konuşmayı çok isterim, şey, beni nerede bulacağını biliyorsun!"

Hanna bu öğleden sonra klinikte olacağını belirten üç mesaj bırakmıştı ona ama Sean geri dönmemişti. Hanna onun belki de bir B kulübü toplantısında olabileceğini düşünüyordu. Sean son zamanlarda bekâret yemini etmiş, seks yapmamaya ant içmişti. Belki işi bitince onu arardı. Ya da belki de... Aramazdı. Hanna bu olasılığı aklından çıkartmak isterken zorlukla yutkundu. İç çekti ve temizlik eşyalarının durduğu odaya doğru yürüdü. İngrid Hanna'nın geniş Ferrango çantasını, çizgili plastik bir şeyin arasındaki boşlukta bir kancaya asmıştı. Titrememek için kendini bastırdı Hanna. Telefonunu çantasının içine attı ve biraz kağıt havluyla dezenfekte spreyini alıp boş bir muayene odası buldu. Belki de çalışmak onu, Sean ve–A hakkında düşünüp strese girmekten alıkoyardı.

Lavaboyu süngerle temizlemeyi bitirdiğinde kazayla tam yanında duran metal bir dolaba çarpıp açtı. İçinde, üzerinde armalarla kaplı ve tanıdık isimlerin yazılı olduğu kayıt dosyalarının durduğu kutular vardı. Tylenol 3.Vicodin. Percocet. Hanna içine göz attı. Binlerce ilaç numunesi vardı. Orada... Öylece duruyorlardı. Kilidi bile yoktu.

Bingo.

Hanna çabucak birkaç avuç Percocet alıp, yeleğinin ceplerine doldurdu. Ceplerinin bu kadar büyük olmasına şaşırmıştı. En azından bunları kullanarak Mona ile birlikte güzel bir hafta sonu geçirebilirdi.

Biri elini Hanna'nın omzuna koydu. Hanna sıçrayıp dönerken kâğıt havlu ve bir kutu dolusu pamuk topağını yere düşürdü.

"Neden hâlâ ikinci odadasın?" İngrid kaşlarını çattı. Yüzü homurdanıp duran bir boksör gibiydi.

"Ben... Ben sadece işimi eksiksiz yapmaya çalışıyordum." Hanna çabucak kâğıt havluları çöpe attı ve cebindeki ilaçların olduğu yerde kalmasını ümit etti. İngrid'in, ensesinde dokunduğu yer yandı.

"Neyse, gel benimle," dedi İngrid. "Çantanda ses yapan bir şey var ve bu etrafta ki hastaları rahatsız ediyor."

"Benim çantam olduğuna emin misin?" diye sordu Hanna. "Daha biraz önce çantamın yanındaydım ve..."

İngrid onu odaya götürdü. Evet, kesinlikle onun çantasının cebinden bir çıngırtı sesi geliyordu. "Bu benim cep telefonum." Hanna birden coşku doldu. Belki de Sean aramıştı!

"Tamam, lütfen ses yapmamasını sağla." İngrid içini çekti. "Ve sonra işe geri dön."

Hanna arayanın kim olduğunu görmek için telefonu çıkarttı. Yeni bir mesajı vardı.

Hannakins: Bill Beach yerlerini paspaslaman sana hayatını geri kazandırmayacak. Bu kadar pisliği sen bile temizleyemezsin. Ve senin hakkında öyle bir şey biliyorum ki, değil hayata, sana garanti ediyorum Rosewood Day'e bile tekrar dönemeyeceksin. –A.

Hanna şaşkınlıkla odada etrafına bakındı. Mesajı tekrar okudu ve boğazının kuruduğunu hissetti. –A bunu garanti edebilecek ne biliyor olabilirdi ki?

Jenna.

Eğer –A bunu biliyorsa…

Hanna çabucak gelen mesaja cevap yazdı: *Hiçbir şey bilmiyorsun.* Ve gönder tuşuna bastı. Saniyeler içinde–A den cevap geldi.

Her şeyi biliyorum. Seni mahvedebilirim.

7

EY KAPTAN! KAPTANIM BENİM

Salı öğleden sonra Emily koç Lauren'nın ofis kapısında belirdi. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Şey, bunları yetkililere vermem için sadece birkaç dakikam var," dedi Lauren elindeki yarışma çizelgelerini göstererek. Bu gün Rosewood Havuz günüydü, se-

zonun ilk yüzme yarışı. Sözüm ona bu arkadaşça bir gösteri olacaktı–tüm hazırlık okulları çağrılmıştı ve skor tutulmuyordu–Emily genelde bacaklarını tıraş eder ve yarış öncesi gergin hissederdi. Ama bu sefer değil. "Nedir Emoş?" diye sordu Lauren.

Lauren Kinkaid otuzunun başlarındaydı. Klordan yıpranmış sarı saçları vardı ve hayatı üzerinde motive edici yüzme sloganları yazılı tişörtler giyerek geçmişti. ANCAK HAVA KABARCIKLARIMIZA YETİŞİRSİNİZ veya SERBEST SİTİLİN, ADINI BEN KOYDUM gibi. Altı yıldır Emily'nin yüzme koçuydu. Ön-ce Kurbağa Yavrusu ligi, sonra Uzun Kulvar ve şimdi Rosewood Day. Emily'i iyi tanıyan fazla insan yoktu. En azından ona Emoş diyebilecek, hazırlık yarışı önce-si tercih ettiği yemeğin China Rose'un acılı bifteği olduğunu ya da üç-onluk setler halinde kelebek sitili yü- zerken bir saniye daha hızlı yüzmüşse bu onun ant-renmanını tamamladığı anlamına geldiğini bilecek kadar iyi tanıyan fazla kişi yoktu. Bu da Emily'nin şimdi söyleyeceği şeyi daha da zor bir hale sokuyordu.

"Ben bırakmak istiyorum," diye baklayı ağzından çıkarttı Emily.

Lauren şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Şok olmuş gibi görünüyordu, sanki biri ona gelip havuzun elektrikli yılan balıklarıyla dolu olduğunu söylemiş gibi.

"Ne... Neden?"

Emily kareli muşamba ile kaplı zemine baktı. "Artık eğlenceli gelmiyor."

Lauren yanaklarında dolan havayı pöfledi. "Şey, her zaman eğlenceli değildir ama bazen işe yarar."

"Biliyorum. Ama... Artık yapmak istemiyorum."

"Emin misin?"

Emily iç geçirdi. Emin olduğunu düşünmüştü. Geçen hafta emindi. Yıllardır kendisine bundan hoşlanıp hoşlanmadığını sormaksızın yüzüyordu. Maya'nında yardımıyla cesaretini toplayıp, bırakmak istediğini kendisine ve ailesine itiraf etme gücünü bulmuştu.

Tabii ki bu daha önceydi... Her şey olmadan önce. Şimdi kendisini her zamankinden daha çok bir yoyo gibi hissediyordu. Bir an bırakmak istiyordu. Hemen sonra o her zamanki normal, iyi bir kızın olması gerektiği gibi olan yaşantısını geri istiyordu. Yüzme antrenmanlarına gittiği, hafta sonu kız kardeşi Carolyn ile takıldığı ve takım arkadaşları ile otobüste giderken dalga geçip, burç kitabını okumak gibi. Ve sonra, tekrar kendi isteklerini yerine getirebilmek için özgür olmak istiyordu. Yüzmenin dışında ilgilendiği başka şeyler... Ne olabilirdi ki?

"Gerçekten çok kafa yordum bu konuda," diye açıklamaya çalıştı Emily.

Lauren başını elinin üzerine koyarak destek yaptı. "Seni kaptan yapacaktım."

Emily'nin heyecandan ağzı açık kaldı. "Kaptan mı?"

"Evet." Lauren kaleminin kapağını açıp kapadı. "Bunu hak ettiğini düşünüyordum. Gerçek bir takım oyuncusu olduğunu biliyorsun değil mi? Ama eğer yüzmek istemiyorsan, o zaman..."

Kendisinden yaşça büyük olan kardeşleri Jake ve

Beth lisede dört yıl boyunca yüzmüş olmaları ve koleje burs kazanmalarına rağmen kaptan olamamışlardı.

Lauren düdüğünün ipini parmağına doladı. "Peki, biraz ağırdan almaya ne dersin?" Emily'nin elini tuttu. "Biliyorum zor zamanlar geçiriyorsun. Arkadaşına olanlar..."

"Evet." Emily, Lauren'nın, Michael Phelps posterine bakarak tekrar ağlamaya başlamamayı ümit etti. Ne zaman biri Alison'nın sözünü etse–ki bu on dakika da bir oluyordu–gözleri dolup burnunu çekmeye başlıyordu.

"Ne diyorsun?" diye tatlı bir edayla sordu Lauren.

Emily başparmağını dişlerinin arasına aldı. Kaptan. Neticede, yüz metre kelebekte eyalet şampiyonuydu ama Rosewood Day'in yüzme takımı çok iyi sporculardan oluşuyordu. Lanie İler birinci sınıflar arası ulusal yüzme yarışmasında, serbest sitilde, beş yüz kişi arasından beşinci olmuştu ve Stanford daha şimdiden Jenny Kestler'a gelecek yıl için tam burs sözü vermişti. Lauren'nın onların arasından Emily'i seçmesinin bir anlamı olmalıydı. Belki de bu, onun git gel'lerle geçen yaşamının normale döneceğini gösteren bir işaretti.

"Tamam," derken buldu Emily kendini.

"Harika." Lauren Emily'nin elini okşadı. İçleri tişört dolu olan birçok dosya kutusundan birine uzanıp, bir tanesini seçip Emily'e uzattı. "Bu sana. Sezon başlangıcı hediyesi olarak."

Emily tişörtü açıp baktı. Üzerinde: LEZBİYEN KIZLAR ISLAK OLDUĞUNDA TEHLİKELİDİR yazıyordu. Lauren'a baktı, boğazı kuruduğunu hissetti. Lauren *biliyor muydu?*

Lauren başını kaldırdı. "Burada yüzme sitiline bir gönderme yapılıyor," dedi. "Bilirsin, Kelebek sitili?"

Emily tekrar tişörte baktı. Üzerinde lezbiyen değil, kelebek kızlar ıslak olduğunda tehlikelidir yazıyordu. "Oh, şimdi anladım," dedi Emily tişörtü katlayarak. "Teşekkürler."

Lauren'nın ofisinden ayrıldı ve bacakları titreyerek havuz binasının lobisinden geçti. Oda yarışma için gelen yüzücülerle dolup taşmıştı. Bir an durdu ve birisinin ona baktığını fark etti. Odanın karşısında, madalya kutusuna eğilmiş olan eski erkek arkadaşı Ben'i gördü. Çok ciddi bir şekilde bakıyordu, gözlerini bile kırpmadan. Emily'nin tüyleri diken diken oldu ve yanakları kızardı. Ben yapmacık bir şekilde gülümsedi ve en yakın arkadaşı olan Seth Cardiff'e bir şey fısıldamak için eğildi. Seth bir kahkaha attı ve Emily'e bakıp o da Ben'e bir şey fısıldadı. Sonra her ikisi de kıs kıs güldüler.

Emily St. Anthony'den gelen bir grup kalabalığın arkasına saklandı.

Yüzmeyi bırakmak istemesinin diğer bir sebebi de buydu. Böylece, her gün okul sonrası, içinde bulunduğu durumu bilen eski erkek arkadaşıyla aynı ortamda bulunmak zorunda kalmayacaktı. Ben, geçen Cuma Noel'in partisinde Emily ile Maya'yı arkadaşlıktan öte bir haldeyken yakalamıştı.

Emily–A'dan gelen son mesajı düşünerek boş koridora, oradan da kız ve erkeklerin soyunma odalarına

doğru ilerledi. Bu tuhaftı ama Maya'nın otel odasındaki banyoda mesajı okurken neredeyse Alison'nın sesini duyar gibiydi. Ama bu olasılık dâhilinde değildi, öyle değil mi? Ayrıca Maya konusunu bilen tek kişi Ben'di. Belki de Ben, bir şekilde Emily'nin Alison'ı de öpmeye çalıştığını öğrenmişti. Acaba... Ben, –A olabilir miydi?

"Nereye gidiyorsun?"

Emily arkasına döndü. Ben koridorda yarı yola kadar onu izlemişti. "Hey," dedi Emily gülümsemeye çalışarak. "Nasıl gidiyor?"

Ben uzun kollu spor tişörtünü giymişti. Bunun ona iyi şans getirdiğine inanıyordu, onun için her yarışta giyerdi. Ben saçlarını hafta sonu kestirmişti. Bu onun zaten kaslı olan yüzünü daha da sert gösteriyordu. "Hiçbir şeyin gittiği yok," diye kabaca cevap verdi Ben, sesi fayans duvarlarda yankılandı. "Bırakacağını sanıyordum."

Emily omuzlarını silkti. "Evet, şey, sanırım fikrimi değiştirdim."

"Gerçekten mi? Cuma günü çok kararlıydın. Kız arkadaşın seninle gurur duyuyor gibi görünüyordu."

Emily bakışlarını çevirdi. "Sarhoştuk."

"Bu doğru." Ben ona doğru bir adım attı.

"İstediğini düşünebilirsin." Emily soyunma odasına doğru döndü. "Ve bana gönderdiğin mesaj da beni korkutmadı."

Ben kaşlarını çattı. "Ne mesajı?"

Emily durdu. "Gördüklerini herkese anlatacağını söyleyen mesaj," diyerek onu test etti.

"Sana hiç mesaj göndermedim," dedi Ben. "Ama... Senin küçük lezbiyen hikâyeni herkese anlatmalıyım sanırım."

"Ben lezbiyen değilim," dedi Emily dudaklarının arasından.

"Öyle mi?" Ben bir adım daha ona yaklaştı. Burun delikleri bir açılıp bir kapandı. "Kanıtla o zaman."

Emily bir kahkaha patlattı. Bu tam Ben'di işte. Ama Ben ileri doğru hamle yapıp, eliyle Emily'nin bileğini yakalayıp onu çeşmeye doğru bastırdı.

Emily zorlukla soludu. Ensesinde Ben'in sıcak ve üzümlü enerji içeceği kokan nefesini hissetti. "Kes şunu!" diye fısıldadı Emily kurtulmaya çalışarak.

Ben'in tek bir kolunun kuvveti bile onu tutmaya yeterdi. Ben vücudunu onunkine bastırdı. "Sana kanıtla dedim."

"Ben, yapma." Emily'nin gözlerinden korku dolu gözyaşları süzüldü. Emily onu yavaşça itmeye çalıştı ama o daha kuvvetli bastırdı. Ben elini onun göğsü üzerinde gezdirdi. Emily'nin gırtlağından tiz bir ses çıktı.

"Burada bir sorun mu var?"

Ben birden geri çekildi. Arka taraflarında, koridorda onlardan biraz uzak mesafede, üzerinde Tate Prep ceketiyle bir çocuk duruyordu. Emily gözlerini kısarak baktı. Yoksa bu...?

"Bu seni hiç ilgilendirmez dostum," dedi Ben yüksek sesle.

"Neymiş bu beni ilgilendirmeyen şey?" diye çocuk biraz daha yaklaştı. Bu Oydu.

Toby Cavanaugh.

"Ahpap." Ben ona döndü.

Toby gözlerini Emily'nin bileğini kavramış olan Ben'nin eline dikti. Çenesini yukarı kaldırarak Ben'e baktı. "Sorun ne?"

Ben Emily'e baktı ve sonra onu bıraktı. Emily hemen Ben'den uzaklaştı ve Ben omzu ile soyunma odasının kapısını açarak içeriye girdi. Sonra sessizlik oldu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Toby.

Emily başını evet anlamında salladı. "Sanırım iyiyim."

"Emin misin?"

Emily kaçamak bir bakışla ona baktı. Boyu gerçekten daha da uzundu şimdi, yüzü artık bir kemirgeninki gibi görünmüyor aksine daha bir ihtiyatlı duruyordu. Elmacık kemikleri çıkık ve harikulade koyu gözleri vardı. Bu durum Emily'nin aklına mesajın diğer kısmını getirdi. *Herkesin değişmiş olmasına rağmen...*

Emily dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissetti. Bu o olamaz... *Yoksa olabilir miydi?*

Emily "Gitmek zorundayım," deyip koştu ve kızların soyunma odasına girdi.

8

TİPİK ROSEWOOD OĞLANLARI BİLE KENDİNİ BULMAYA ÇALIŞIYOR

Salı öğleden sonrası Aria arabayla okuldan eve dönüyordu. Çim hokeyi sahasının yanından geçerken sopasını yüzünün önünde tutmuş, gol sahasının önün-de koşturan figüre baktı. Sürekli yön değiştiriyor ve ıslak,

çamurlu çimlerin üzerinde kayıp duruyordu. Yağmur alameti gri bulutlar onun başı üzerinde toplanmış ve şimdi de çiselemeye başlamıştı.

Aria kenara çekti. "Mike." Dün Victory'den yıldırım gibi çıktığından beri kardeşini görmemişti. Birkaç saat sonra arkadaşı Theo'nun evinde yemeğe kaldığını söylemek için aramıştı. Daha sonra gene arayıp gece orada yatacağını söylemişti.

Kardeşi sahadan ona bakıp kaşlarını çattı. "Ne var?"

"Buraya gel."

Mike yorgun bir şekilde çimenlerin yerine, ekili alandan yürüyerek geldi. "Arabaya bin," dedi Aria.

"Pratik yapıyorum."

"Bundan sonsuza dek kaçamazsın. Konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Aria bir yay kadar biçimli kaşını kaldırdı. "Dün barda iken ne gördük?"

Mike sopasının üzerindeki deri kayışlardan birini düzeltti. Yağmur damlaları kafasındaki çadır bezi şapkanın tepesinden sekiyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ne!" Aria gözlerini kıstı. Ama Mike ona bakamadı bile.

"İyi o zaman," Aria geri vitese taktı. "Hanım evladı olmaya devam et."

Mike ellerini kapının kenarına koydu. "Ben... Ne yapacağımı bilemiyorum," dedi sessizce.

Aria frene bastı. "Ne?"

"Eğer boşanırlarsa ne yapacağımı bilmiyorum," diye tekrar etti Mike. Yüzündeki kolay incinebilir ve utanç ifadesi onu sanki on yaşındaymış gibi gösteriyordu.

"Belki de kafamı havaya uçururum."

Aria'nın gözlerinden yaşlar boşaldı. "Böyle bir şey olmayacak," dedi titreyerek "Sana söz veriyorum."

Mike burnunu çekti. Aria ona doğru uzandı ama Mike geri çekilip sahaya doğru koştu.

Aria gitmeye karar verdi. Yavaşça, kıvrımlı ve ıslak asfalta doğru sürdü. Yağmurlu hava onun en sevdiği havaydı. Dokuz yaşında olduğu zamanki yağmurlu günleri anımsatırdı ona. Gizlice komşularının park halinde duran teknesine yaklaşır, brandanın altından tırmanır, kabinlerden birine girip, brandanın üzerine düşen yağmurun sesini dinlerken, yeni olan şeyleri Hello Kitty marka günlüğüne yazardı.

Yağmurlu günlerde çok sağlıklı düşünebildiğini hissederdi. Ve şimdi kesinlikle düşünmeye ihtiyacı vardı. Geçmişte olsa, Ella'ya Meredith'ten bahsedip–A ile baş edebilirdi. Ebeveynleri bunu tartışabilir, Byron bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını söylerdi falan filan. Ama şimdi Meredith'in geri dönmüş olması her şeyi değiştiriyordu. Geçen akşam babası yemeğe gelmemişti–çünkü neydi o, hah, sınav kâğıtlarını incelemesi gerekiyordu–ve Aria ile annesi kucaklarında birer tas çorba ile televizyondaki Risk adlı yarışma programın karşısına oturmuşlardı. İkisi de sessizdi. Mesele şuydu ki, eğer boşanırlarsa Aria da ne yapacağını bilmiyordu.

Hafif dik bir yokuşu çıkarken Aria gaza yüklendi. Subaru bu tip yokuşlarda daha fazla gaza ihtiyaç duyuyordu. Ama araba ileriye atılacağı yerde gösterge ışıkları yanıp söndü. Araba yokuştan aşağıya doğru kaymaya başladı. "Lanet!" diye fısıldadı Aria el frenini çekerek. Tekrar marşa basmayı denediğinde ise arabadan çıt çıkmadı.

Aşağıya çift şeritli, boş kasaba yoluna doğru baktı. Üzerinde bir şimşek çaktı ve yağmur gökyüzünden boşalır gibi yağmaya başladı. Aria çantasının içinde telefonunu aradı, çekici çağırabilir ya da ailesinden gelip onu almasını isteyebilirdi. Çantanın dibine kadar baktı ama telefonunu bulamadı, evde unutmuştu. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki ön cam ve pencerelerden bakınca bir şey görünmüyordu. "Aman tanrım," diyerek klostrofobiye kapıldı. Gözünün önünde lekeler belirdi.

Aria bu korkunç hissi biliyordu: Bu bir panik ataktı. Daha önce de birkaç kez böyle olmuştu. Jenna olayından sonra, Alison kaybolduktan sonra ve bir kez de Reykjavik'de, Laugavegur Caddesinde yürürken bir reklam tabelasındaki resmin aynı Meredith'e benzediğini gördüğünde böyle olmuştu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Sadece *yağmur.* İki derin nefes alıp parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ve Frére Jacues adlı şarkıyı söylemeye başladı. İş, şarkının Fransızca olmasındaydı. Üç kez söyledikten sonra beliren lekeler kaybolmaya başladı. Yağmur, tayfun havasından çıkıp sel gibi akmaya baladı. Yapması gereken tek şey geride gördüğü çiftlik evine dönüp, telefonlarını kullanmak için izin istemek olacaktı. Arabanın kapısını açıp Rosewood ceketini başının üstünde tutarak koşmaya başladı. Kuvvetli bir rüzgâr mini eteğini havalandırdı ve büyük, çamurlu bir su birikintisine bastı. Su, kalın topuklu sandaletinin bez kısmından içeriye sızdı. "Kahretsin," diye homurdandı.

Askeri yeşil bir Audi yanından geçerken çiftlik evinden sadece otuz metre uzaklıktaydı. Audi geçerken Aria'nın üzerine çamurlu su sıçrattı ve sonra bozulmuş olan Subaru'nun yanında durdu. Geri geri yavaşça Aria'nın yanına kadar geldi. Sürücü camı aşağıya indi. "İyi misin?"

Aria gözlerini kısarak baktı. Yağmur damlaları burnunun ucundan yere damlıyordu. Sürücü camından sarkan onun sınıfından bir çocuk, Sean Ackard'dı. Tipik bir Rosewood genciydi: temiz bir tişört, nemlendirilmiş bir cilt, özbeöz Amerikalı tavırlar, pahalı bir araba. Tek fark çim hokeyi yerine futbol oynamasıydı. Şu an görmek istediği tiplerden biri değildi. "İyiyim," diye bağırdı Aria.

"Aslında sırılsıklam olmuşsun, seni bırakayım ister misin?"

Aria o kadar çok ıslanmıştı ki, yüzünü buruşmuş gibi hissediyordu. Sean'nun arabası kuru ve sıcak görünüyordu. Aria yolcu tarafına bindi ve kapıyı kapattı.

Sean ona ıslak ceketini arka tarafa atmasını söyledi. Sonra klimaya uzanıp sıcağı açtı.

"Ne tarafa?"

Aria alnına yapışmış kâküllerini düzeltti. "Aslında sadece senin cep telefonunu kullanacağım ve sonra gi-

debilirsin."

"Tamam." Sean telefonu almak için arka cebine uzandı.

Aria arkasına yaslanıp etrafa bakındı. Sean bazı çocukların yaptığı gibi arabasını grup çıkartmaları ile doldurmamıştı ve araba erkek teri kokmuyordu. Bunun yerine sanki bir tür ekmek karışımı ve şampuanla yeni yıkanmış bir köpek gibi kokuyordu. Yolcu tarafının zemininde iki kitap vardı: Zen ve motosiklet koruma sanatı ve Tao saçmalığı.

"Felsefeden hoşlanıyor musun?" Aria kitapları ıslatmamak için bacaklarını yana çekti.

Sean başını eğdi. "Şey, evet." Sesi bundan utanmış gibiydi.

"Bu kitapları ben de okudum" dedi Aria. "Aslında bu yaz İzlanda'da iken de Fransız filozoflarıyla ilgilendim." Bir an durdu. Daha önce Sean'la hiç konuşmamıştı aslında. Ayrılmadan önce Rosewood çocukları onu çok korkuturdu, bu da onlardan nefret etme sebeplerinden biriydi. "Şey, bir süredir İzlanda'daydım, babam ücretli izne ayrılmıştı."

"Biliyorum," Sean ona hafifçe gülümsedi.

Aria ellerine baktı. "Oh." Tuhaf bir duraksama oldu. Duyulan tek ses hızla yağan yağmur ve sileceklerin çıkarttığı ritmik sesti.

"Peki, sen Camus ya da onun gibi şeyler de okur musun?" diye sordu Sean. Aria evet anlamında başını salladığında Sean da gülümsedi. "Bu yaz Yabancı'yı okudum."

"Gerçekten mi?" Aria burnunu havaya kaldırdı,

şüphesiz Sean okuduğundan bir şey anlamamıştı. Tipik bir Rosewood çocuğu derin felsefe kitaplarından ne anlardı ki? Eğer şimdi onu bir değerlendirme sınavına soksaydı şöyle olurdu: tipik Rosewood delikanlısı; Fransız filozofları okuyor; İzlanda gibi yerlerdeki Amerikalı turistlerin McDonalds dışındaki her yerde yiyebildiğini düşünüyor diye yazardı. Ama böyle bir durum olmadı.

Aria, Sean cevap vermeyince, onun cep telefonunu kullanarak evin numarasını çevirdi. Uzun uzun çaldı ama telesekretere geçmedi, henüz telesekreter makinesini bağlamamışlardı. Sonra babasının okuldaki telefonunu çevirdi. Saat neredeyse beşti ve babası ofiste bulunduğu 3:30 – 5:30 saatlerini gösteren levhayı buzdolabının üzerine koymuştu bile. Yani oda çaldı ama cevap veren olmadı.

Babasının nerede... Ya da kiminle olabileceğini tahmin edince, lekeler tekrar gözünün önünde belirmeye başladı. Aria çıplak bacaklarına doğru eğildi ve derin nefesler almaya çalıştı. Tekrar aynı şarkıyı sessizce mırıldandı.

"Hey," diye seslendi Sean, sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

"Ben iyiyim," dedi Aria, sesi bacaklarından dolayı boğuk çıktı. "Ben sadece bunu yapmak zorunda..."

Sean'un etrafında çırpındığını duydu. Sean bir Burger King kese kâğıdını Aria'nın eline verdi. "Bunun içine doğru nefes al ver. Sanırım içinde birkaç tane patates kızartması kalmış, üzgünüm."

Aria kese kâğıdını ağzına koydu ve nefes alıp ver-

meye başladı. Sean'un ılık elini sırtının ortasında hissetti. Yavaşça, baş dönemsi geçmeye başladı. Kafasını kaldırdığında Sean korku içinde ona bakıyordu.

"Panik atak mı?" diye sordu Sean. "Benim üvey annem de böyle olur. Kese kâğıdı her zaman işe yarar."

Aria torbayı kucağına koydu. "Teşekkürler."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Aria başını salladı. "Hayır, ben iyiyim."

"Hadi ama," dedi Sean. "İnsanlar bu yüzden panik atak geçirmiyor mu?"

Aria dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu biraz karışık bir durum." *Ayrıca, demek istedi, ne zamandan beridir tipik Rosewood oğlanları tuhaf kızların problemleri ile ilgilenir oldu?*

"Alison DiLaurentis'le arkadaştınız değil mi?" diye sordu Sean.

Aria evet der gibi başını salladı.

"Tuhaf, öyle değil mi?"

"Evet." Aria boğazını temizledi. "Aslında, senin düşünüyor olduğun şekilde tuhaf olmayabilir. Demek istiyorum ki, bu şekilde olması tuhaf ama tuhaf olan başka yanları da var."

"Ne gibi?"

Koltukta tekrar yerleşti Aria. Islak iç çamaşırı kaşındırmaya başlamıştı. Bu gün okulda herkes onunla sanki bir bebekle konuşuyormuş gibi bir tonla konuşmuştu. Normal bir tonda konuşursalar Aria'nın aniden üzüntü krizi geçireceğini mi sanıyordular?

"Sadece herkesin beni yalnız bırakmasını dilerdim," dedi Aria. "Aynı geçen hafta olduğu gibi."

Sean dikiz aynasında asılı duran ağaç şeklindeki araba kokusuna vurup sallanmasını sağladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Annem öldüğünde eğer bir saniye bile yalnız kalsaydım herkes aklımı kaçıracağımı zannediyordu."

Aria arkasına yaslanıp dik oturdu. "Annen öldü mü?"

Sean ona baktı. "Evet, uzun zaman önce, ben dördüncü sınıftayken."

"Oh." Aria dördüncü sınıftaki Sean'u anımsamaya çalıştı. Sınıftaki en kısa boylu çocuklardan biriydi ve birçok kez oyun oynarken aynı takımda olmuşlardı, ama hepsi buydu. Bu konuyu açtığı için kendini kötü hissetti Aria. "Üzgünüm."

Bir an sessizlik oldu. Aria çıplak bacaklarını bacak bacak üzerine attı sonra geri indirdi. Arabanın içi onun ıslak yün eteği gibi kokmaya başladı. "Çok zordu," dedi Sean. "Babamın birçok kız arkadaşı oldu. İlk zamanlar üvey annemden de hoşlanmamıştım. Ama sonra ona alıştım."

Aria'nın gözleri yaşla doldu. O ailesinin değişimine alışmak istemiyordu. Yüksek sesle burnunu çekti.

Sean öne doğru eğildi. "Konuşmak istemediğine emin misin?"

Aria omuzlarını silkti. "Güya bu sır olarak kalmalı."

"Bak ne diyeceğim. Eğer sen bana sırrını söylersen ben de sana kendi sırrımı söylerim. Buna ne dersin?"

"Taman o zaman," dedi Aria hemen. Gerçek şuydu ki bunu biri ile paylaşmak için can atıyordu. Bunu eski arkadaşları ile paylaşmak istemişti ama onlar kendi–A

mesajları hakkında hiç konuşma yanlısı değillerdi, bu durumda Aria'nın kendi sırrını anlatması da çok tuhaf olurdu. "Ama kimseye anlatmayacaksın."

"Kesinlikle."

Ve Aria ona Byron, Ella ve Meredith üçgeninden, dün barda kardeşi ile birlikte gördüklerinden bahsetti. Sözler birer birer ağzından dökülüvermişti. "Ne yapmam gerek bilmiyorum," diye bitirdi. "Kendimi sanki herkesi bir arada tutmak zorunda olan tek kişi benmişim gibi hissediyorum."

Sean sessizdi, Aria onun dinlemeyi kesmiş olmasından korktu. Ama sonra Sean başını kaldırdı. "Babanın seni bu durumda bırakmaya hakkı yok."

"Evet, tabii ki." Aria Sean'a göz ucuyla baktı. İçine soktuğu tişörtü ve haki renk şortunu görmezden gelirseniz aslında çok şirin bir çocuktu. Gerçekten pempe ve dolgun dudakları vardı ama parmakları o kadar iyi değildi. Üzerine tam oturan polo tişörtünden gördüğü kadarıyla, Aria onun bir futbolcununki gibi güzel bir fiziğe sahip olduğunu tahmin ediyordu. Aria birden kendisini inanılmaz derecede güvende hissetti. "Seninle konuşmak çok rahatlatıcı" dedi Aria utangaç bir tavırla çıplak dizlerine bakarak. Tıraş ederken dizinde birkaç tüyü atlamıştı. Genelde bu önemli değildi ama şu an bir bakıma önemliydi. "Şey, teşekkür ederim" dedi.

"Sağol," dedi Sean gülümseyerek, gözleri kısık ve ılık bakıyordu.

"Öğleden sonramı böyle geçireceğim aklıma gelmezdi," diye ekledi Aria. Yağmur hâlâ ön cama vuruyordu ama konuştuğu süre içerisinde arabanın içi bayağı ılımıştı.

"Ben de," dedi Sean. Camdan dışarıya baktı. Yağmur yatışmaya başlamıştı. "Ama... Bilmiyorum. Bu sence de hoş olmadı mı?"

Aria omzunu silkti. Sonra hatırladı. "Hey, sen de bana sırrını anlatacaktın! Umarım yeteri kadar iyidir."

"Şey, yeterince iyi mi bilmem." Sean Aria'ya doğru eğildi, o da daha yakına geldi. Çılgıncaydı ama Aria o an öpüşmeleri gerektiğini düşündü.

"Evet, ben şu B kulübüne katıldım," diye fısıldadı Sean. Nefesi nane kokuyordu. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım," Aria sırıtmamak için dudaklarına hâkim olmaya çalıştı. "Bu evlenene kadar seks yapmama durumu değil mi?"

"Ama... Hâlâ böyle kalmak istiyor muyum emin değilim."

'Ç.N: Ritalin; bazı hastalıkların tedavisinde kullanılan uyuşturucu etkisi olan yasal bir ilaç.

9

BİRİLERİNİN HARÇLIĞI BAYAĞI KESİLDİ

Çarşamba ikindi vakti Bay McAdam, Spencer'ın ekonomi öğretmeni, sıraların arasında aşağı yukarı turluyor, elindeki kâğıtların arasından seçtiği bazılarını yüzü aşağıya gelecek şekilde her öğrencinin sırasına bir tane koyuyordu. Göz kenarları kırışık, uzun boylu bir adamdı. Kalkık bir burun ve dolgun bir yüzü vardı. Birkaç yıl önce, en iyi öğrencilerinden biri onun Sünger Bob adlı çizgi filmdeki Squidward karakterine benzediğini söylemişti ve bu isim üstüne yapışmıştı.

"Bu test sonuçlarının çoğu bayağı iyi," dedi.

Spencer oturduğu yerde düzeldi. Test sonuçlarına kendini hazır hissetmediği zamanlarda yaptığı gibi yaptı: Alabileceği en berbat notu düşündü, bir sonraki sınavda onun mutlaka A almasını gerektirecek bir not. Genelde aklındaki not çok düşüktü. Ama Spencer'ın düşük nottan kastı B artıydı veya en kötüsü B eksi. Eğer böyle olursa sürpriz bir şekilde kendisi de sonuçtan memnun kalacaktı. B artı, dedi kendi kendine Squidward test kâğıdını sırasına bırakırken. En kötü bu olabilir. Sonra test kâğıdını çevirdi.

B eksi aldığını gördü.

Spencer sanki elindeki kâğıt ateş almış gibi onu sırasının üzerine bıraktı. Squidward'un yanlış olarak işaretlediği cevapları gözden geçirdi. Ama yanları büyük kırmızı X ile yanlış olduğu belirtilmiş bu soruların cevabını zaten bilmiyordu.

Tamam, belki de yeterince çalışmamıştı. Dün bu testi olurken aklı şu seçenekler arasında bocalayıp duruyordu a) Wren ve onu nasıl tekrar görmemezlik edebilirdi, b) Ebeveynleri ile Melissa ve ailesinin onu tekrar sevmesini nasıl sağlayabilirdi, c) Alison, d), e), f) ve g) Toby hakkında bildiği tiksindirici sır.

Toby'nin yaptığı baskı çok ağırdı. Ama ne yapabilirdi ki, polise mi gidecekti? Peki, onlara... Ne diyecekti? *Bir çocuk bana dört yıl önce sana bunu ödeteceğim dedi. Sanırım Alison'ı da o öldürdü ve şimdi de beni öldürmeyi planlıyor. Elimde benim ve arkadaşlarımın tehlike içinde olduğunu belirten bir mesaj var, mı diyecekti? Polisler ona güler ve fazla Ritalin*

kullandığını söylerdi herhalde.

Arkadaşlarına da neler olup bittiğini anlatmaktan çok korkuyordu. Ya eğer–A tehditlerinde ciddi ise. Spencer olanları arkadaşlarına anlattığında–A gidip onlara zarar verirse?

"Nasıl gidiyor?" diye fısıldadı bir ses.

Spencer korkudan sıçradı. Andrew Campbell yanına oturdu. O da en az Spencer kadar başarılı bir öğrenciydi. Spencer ve o sınıfta bir ve iki numaraydılar. Ve sürekli bir o bir diğeri birinci olur veya ikinci olarak yer değiştirirlerdi. Andrew'un test kâğıdı gururla sırasının üzerinde duruyordu. Kâğıdın tepesinde büyük kırmızı bir A artı vardı.

Spencer kendi kâğıdını göğsüne çekip kapadı. "İyi."

"Güzel." Andrew'un aslan yelesi gibi sarı renkteki bir tutam saçı gözlerinin önüne düştü.

Spencer dişlerini gıcırdattı. Andrew meraklı olması ile ünlüydü. Spencer bunun onun aşırı rekabetçi yapısından kaynaklandığını düşünürdü. Ve geçen hafta onun–A olup olamayacağını merak etmişti. Andrew'un, samimiyetle Spencer'ın hayatının önemsiz ayrıntıları ile bile ingileniyor olması şüphe çekiciydi ama buna rağmen Spencer onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmedi. Andrew, işçiler Alison'nın cesedini bulduğu gün Spencer şoktayken gelip onu bir battaniye ile sarıp yardımcı olmuştu. –A böyle bir şey yapmazdı.

Squidward onlara ev ödevlerini verirken Spencer aldığı ders notlarına baktı. Normalde çizgilerin arasında düzenli bir şekilde olan el yazısı, sayfanın üzerinde dağınık ve özensiz bir haldeydi. Notlarını başka bir

sayfaya düzgün bir şekilde kopya etmeye başladı ama çalan zil sesi araya girdi ve Spencer mecbur olarak gitmek için ayağa kalktı. B eksi.

"Bayan hastings?"

Dönüp baktı. Squidward ona masasının önüne gelmesini işaret etti. Rosewood Day ceketini düzeltip, karamel rengi deriden yapılmış binici çizmelerini sağa sola sürtmemeye özen göstererek onun yanına gitti. "Sen Melissa Hastings'in kardeşisin öyle değil mi?"

Spencer bu soruyu duyunca canı sıkıldı. "Hı hı." Konunun nereye gideceği çok açıktı.

"Bunu öğrenmem iyi oldu." Elindeki tükenmez kalemi masaya bıraktı. "Melissa'nın sınıfımda olması benim için bir zevkti."

Eminim öyledir, diye içinden geçirdi Spencer.

"Melissa şimdi nerede?"

Spencer dişlerini sıktı. *Evde ebeveynlerimin tüm dikkat ve sevgisine boğulmuş durumda.* "Wharton da şimdi. İşletme mastırını tamamlıyor."

Squidward gülümsedi. "Onun Wharton'a gideceği önceden belliydi zaten." Sonra Spencer'a uzunca bir baktı. İlk kompozisyon sınavı önümüzdeki pazartesi," dedi. "Sana bir ipucu vereyim: ders programında bahsettiğim kaynak kitaplar yardımcı olabilir."

"Oh." Spencer'ın kendine olan güveni sarsıldı. Ona bu ipucunu B eksi aldığı için üzülüp mü veriyordu, yoksa Melissa'nın kardeşi olduğu için mi? Spencer omuzlarını geriye atarak dik durdu. "Bende onlardan faydalanmayı düşünüyordum zaten."

Squidward sakin bir şekilde ona baktı. "İyi o zaman."

Spencer siniri bozulmuş bir vaziyette ağır ağır koridora yürüdü. Normalde en iyi öğrenciler bile onun başarısına yetişemezdi ama Squidward, Spencer'ın kendisini sanki sınıfın en başarısız öğrencisi gibi hissetmesini sağlamıştı.

Günün sonuydu. Öğrenciler dolaplarının etrafında koşuşturup, çantalarına kitap koyuyor, cep telefonun da birileri ile plan yapıyor veya antrenman için gerekli eşyalarını alıyorlardı. Spencer'ın saat üçte hokey antrenmanı vardı ama o önce Squidward'un bahsettiği kitaplar için Wordsmith'e gitmek istiyordu. Ondan sonra okul yıllığı toplantısına katılıp, İnsanlar İçin Doğal Yaşam gönüllüleri listesine bir göz atması gerekiyor ve tiyatro danışmanına bir merhaba demesi gerekiyordu. Muhtemelen hokey antrenmanına birkaç dakika gecikecekti ama ne yapabilirdi ki?

Wordsmith kitapevinin kapısından içeriye girdiğinde kendisini daha iyi hissetti. Mağaza her zaman sessizdi. Size ısrarla kitap satmaya çalışıp rahatsız eden kimse olmazdı. Alison kaybolduktan sonra Spencer yalnız kalabilmek için buraya sıkça gelir, Calvin ve Hobbes komik kitaplarını okurdu. Mağaza çalışanları birinin cep telefonu çaldığında buna sinirlenmezdi, aynı şu an Spencer'ın telefonunun çalıyor olduğu gibi. Spencer'ın kalbi hızla attı... Arayanın kim olduğunu gördüğündeyse daha farklı bir şekilde atmaya başladı.

Gezi kitaplarının olduğu rafların arkasına sinerek "Wren" diye fısıldadı telefona.

"Gönderdiğim maili aldın mı?" diye, o seksi İngi-

liz aksanı ile sordu Wren.

"Şey... Evet," diye cevap verdi Spencer. "Ama... Beni aramaman gerekiyor sanırım."

"Yani kapatmamı mı istiyorsun?"

Spencer etrafını kolaçan etti, seks kitaplarının olduğu yerde kıkırdayan iki ahmak üniversite bir öğrencisi ve Philadelphia sokakları haritasını inceleyen yaşlı bir kadın vardı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Seni görmek için can atıyorum Spencer. Bir yerde buluşamaz mıyız?"

Spencer düşündü. Evet diyememesi canını çok acıtıyordu. "Bunun şu an iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ne demek emin değilim?" diye güldü Wren.

"Hadi ama Spencer. Seni aramak için bu kadar uzun süre beklemek yeterince zordu zaten."

Spencer başını salladı. "Ben... Yapamam," diye kararını verdi.

"Üzgünüm. Ailem... Yüzüme bile bakmıyor. Yani, belki de bunu... Bir iki ay sonra deneyebiliriz?"

Wren bir an için sessiz kaldı. "Sen ciddisin."

Spencer burnunu çekti ve ne cevap vereceğini bilemedi.

"Düşündüm ki... Bilmiyorum," Wren'in sesi gergindi. "Emin misin?"

Spencer elini saçlarının arasında gezdirdi ve Wordsmith'in büyük ön camından dışarıya baktı. Kendisi ile aynı sınıfta olan Mason Byers ve Penelope Waites, sokağın karşısındaki Çin biftek restoranı Ferra'nın önünde öpüşüyorlardı. Onlardan nefret etti. "Eminim,"

dedi Wren'e, sözcükler boğazında düğümlendi "Üzgünüm," deyip kapattı Spencer.

Derin bir iç çekti. Birden mağaza çok sessiz göründü. Çalan klasik müzik susmuştu. Ensesindeki tüyler kabardı. –A bu konuşmayı duymuş olabilirdi.

Titrek bir şekilde, İkinci Dünya Savaşı kitaplarının önünde duran şüpheli gördüğü bir adamı ve Ayın Bulldog Köpeği takvimlerini karıştıran kadını süzerek ekonomi bölümüne doğru ilerledi. Acaba onlardan biri–A olabilir miydi? –A nasıl oluyor da her şeyi biliyordu?

Çabucak Squidward'un sözünü ettiği kitapları bulup kasaya gitti ve gergin bir vaziyette okul ceketinin gümüş renkli düğmeleri ile oynayarak kredi kartını uzattı. Buradan çıktıktan sonra yapması gereken diğer işlere ve hokey antrenmanına hiç gitmek istemiyordu. Sadece eve gidip orada, her şeyden uzakta kalıp saklanmak istiyordu.

"Hımm," dedi kaşında üç tane küpesi olan kasa görevlisi kız. Spencer'a Visa kartını uzatarak "Bu kartta bir sorun var," dedi.

"Bu imkânsız," diye karşı çıktı Spencer. Sonra kıza Mastercard'ını uzattı.

Kız bu kartı da denedi ama makineden aynı onay vermeyen bip sesi geldi. "Bu da aynı."

Kasadaki kız hemen bir yere telefon açtı. Başını evet der gibi birkaç kez salladıktan sonra kapattı. "Bu kartlar iptal edilmiş," dedi sessizce "Aslında şimdi bunları kırıp atmam gerekiyor ama..." Kız umursamaz bir şekilde omuzlarını silkip kartları tekrar Spencer'a uzattı.

Spencer kartları kızın elinden kaparcasına aldı. "Si-

zin makineniz bozuk olmalı. Bu kartlar..." *ebeveynlerimin hesapları ile bağlantılı diyecekti ki...*

Birden durumu anladı. *Ebeveynleri kartlarını iptal etmişlerdi.*

"Nakit ödemek ister misiniz?" diye sordu kız.

Ebeveynleri kartlarını iptal etmişlerdi. Peki, sırada ne vardı? Buzdolabına kilit mi takacaklardı? Odasının klimasını kapatıp oksijenini mi kısıtlayacaklardı?

Spencer hışımla mağazadan çıktı. Visa kartını en son Alison'nın cenaze töreninden dönerken yolda peynirli pizza almak için kullanmıştı. O zaman kart geçerliydi. Dün sabah ailesinden özür dilemişti ve şimdi ise kartları çalışmıyordu. Spencer kendisini tokat yemiş gibi hissetti.

Tüm vücudu öfke ile doldu. Demek ailesi onun hakkında böyle düşünüyordu.

Spencer üzgün bir şekilde kartlarına baktı. Birçok kez kullanılmışlardı. Üzerindeki imza neredeyse kaybolmuştu. Sinirle cüzdanını kapattı ve cep telefonunu çıkartıp Wren'in numarasını bulmak için gelen aramaların listesine baktı. Wren ilk çalışta hemen cevap verdi.

"Adresin ne?" diye sordu Spencer? "Fikrimi değiştirdim."

10

KAÇAN KOVALANIR

Aynı Çarşamba ikindisi Hanna, Genç Erkek Hıristiyanlar Derneği'nin restore edilmiş kolonyal tarzdaki konağının girişinde durdu. Ön cephe kırmızı tuğladan yapılmış, iki adet tarihi beyaz sütuna sahipti. Yağmur olukları etrafında saçaklar vardı ve pencereler sanki bir çörek fırınınınkini andırıyordu. Briggs'ler, efsanevi, zengin bir aile olup, binayı 1886'da inşa etmiş ve on aile üyesi, üç yatılı çalışan, iki papağan ve on kanişle birlikte burada yaşamışlardı. Binanın çoğu tarihi ayrıntısı,

altı kulvarlı yüzme havuzu, fitness merkezi ve toplantı salonuna giden Y şeklindeki yolu yapmak için yıkılmıştı. Hanna, bazı grupların şimdi burada toplantı yaptıklarını bilse, Briggs'lerin ne düşüneceğini çok merak etti. Mesala Bakirler kulübü gibi.

Hanna omuzlarını geriye atıp, tahta döşeli, eğimli holden B kulübünün toplandığı iki yüz dört numaralı odaya yürüdü. Sean hâlâ aramalarına cevap vermiyordu. Tek söylemek istediği sadece üzgün olduğu idi, *tanrım.* Eğer ondan özür dilemezse nasıl tekrar bir araya gelebilirlerdi ki? Sean' un gittiğini bildiği tek yer–Sean, onun buraya geleceğini asla düşünmezdi–B kulübüydü.

Evet, belki de bu Sean'un özel hayatına yapılmış bir saygısızlıktı ama buna değecek bir sebepten dolayı. Sean'u özlemişti, özelliklede –A ile yaşıyor olduğu sorunlar nedeniyle.

"Hanna?"

Hanna arkasına döndü. Naomi Zeigler egzersiz odasında, kondisyon bisikletinin üzerindeydi. Üzerinde Adidas marka koyu kırmızı, havlu kumaştan kısa bir spor şortu, sıkı, pembe bir spor sutyen ve buna uyan pembe çoraplar vardı. Sarı saçları, kırmızı bir kurdele ile mükemmel bir atkuyruğu yapılmıştı.

Hanna yapmacık bir şekilde gülümsedi ama içinden tiksinti duydu. Naomi ve onun en yakın arkadaşı Riley Wolfe, Hanna ve Mona'dan nefret ederdi. Geçen bahar Naomi, Mona'nın hoşlandığı Jason Ryder'ı onun elinden çalmış ve iki hafta sonra çocuğu terk etmişti. Ve geçen yılki mezuniyet balosunda Riley, Hanna'nın

denizköpüğü yeşili Calvin Klein marka elbise giyeceğini öğrenip, gidip aynı elbiseden satın almıştı, tek farkı kırmızı ruj sürmüş olmasıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye seslendi Naomi pedal çevirmeye devam ederek. Hanna bisikletin ışıklı ekranından Naomi'nin 876 kalori yaktığını okudu. Sürtük.

"Biri ile buluşacağım," dedi Hanna. İlgisiz görünmeye çalışarak eli ile iki yüz dört numaralı odanın kapısına yüklendi ama kapının aralık olduğunu fark etmedi. Bu yüzden kapı birden açılınca Hanna dengesi-ni kaybetti ve tökezleye-rek kendini yarı içeride buldu. İçerideki herkes dönüp ona baktı.

"Yavaş!" dedi, Burbery marka, iğrenç ekose ceketi giymiş bir kadın. Kapının arkasında kalan kadın kafasını uzatıp Hanna'ya baktı. "Toplantı için mi geldin?"

"Oh," dedi Hanna. Geriye dönüp baktığında Naomi'nin gitmiş olduğunu gördü.

"Korkmana gerek yok." Hanna ne yapacağını bileme-di, kadını izleyip içeriye girdi ve bir yere oturdu. Oda lambri kaplı, karanlık ve havasızdı. Çocuklar yüksek arkalıklı tahta sandalyelerde oturuyorlardı. Eğer biraz da olsa iyi yanından bakarsanız çoğu normal görünüyordu. Oğlanlar ne çok şişko ne de çok cılızdılar. Sean dışında Rosewood Day'den kimse yoktu. Sean, odanın karşısında çok sıhhatli görünen ve alarma geçmiş gözlerle Hanna'ya bakan iki sarışının yan tarafında oturuyordu. Hanna, Sean'a hafifçe el salladı ama karşılık alamadı.

"Ben Candace," dedi kapının yanına giden kadın

"Ve sen..."

"Hanna, Hanna Marin."

"Peki! Hoş geldin Hanna," dedi Candace. Kırklarının ortasındaydı, sarı kısa saçları vardı ve Chloe Narcisse parfüm şişesini üzerine boşaltmıştı. Hanna'nında geçen Cuma Sean'la birlikte olmayı planladığında Narcisse parfümü kullanmış olması çok ironikti. "Seni buraya getiren şey nedir?"

Hanna durdu. "Sanırım ben buraya... Bilgi sahibi olmak için geldim."

"Güzel, bilmeni istediğim ilk şey buranın güvenli bir yer olduğu." Candace ellerini sarışın bir kızın sandalyesinin arkasına koydu. "Ne söylersen söyle, bu odadan dışarıya çıkmayacaktır, bu yüzden rahatça konuşabilirsin. Ama sen de diğerlerinin söylediği şeyleri kimseye anlatmayacağına söz vermelisin."

"Oh, söz veriyorum," dedi Hanna hemen. Hanna burada duyduklarını kimseye anlatamazdı. Eğer bunu yaparsa bu toplantıya geldiği açığa çıkmış olurdu.

"Özellikle öğrenmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Candace.

"Şey, emin değilim," dedi Hanna.

"Peki, söylemek istediğin bir şey var mı?"

Hanna göz ucuyla Sean'a baktı. Sean *ona Evet, şimdi ne diyeceksin? der gibi* bakıyordu.

Hanna doğruldu. "Seks hakkında uzun zamandır düşünüyordum. Şey, demek istiyorum ki, bu konuyu çok merak ediyordum. Ama şimdi... Pek emin değilim." Derin bir nefes aldı ve Sean'un ne duymak istediğini tahmin etmeye çalıştı. "Sanırım bu doğru insanla olmalı."

"Doğru ve sevdiğin insanla," diye düzeltti Candace.

"Ve evleneceğin."

"Evet," diye ekledi Hanna hemen.

"Bu zor bir şey aslında." Candace odanın içinde dolandı. "İçinizde Hanna gibi düşünen var mı? Deneyimlerini bizimle paylaşmak isteyen?"

Kamuflaj pantolonlu, kısık gözle baktığınızda neredeyse şirin görünümlü sarışın bir çocuk elini kaldırdı ve sonra fikrini değiştirip geri indirdi. Kahverengi saçlı, Dubble Bubble tişörtü giyen kız, çekingen bir şekilde parmağını kaldırdı ve "Ben de seks hakkında çok düşündüm. Erkek arkadaşım eğer onunla birlikte olmazsam beni ayrılmakla tehdit etti. Bir süre için onunla birlikte olmayı düşündüm ama bunu yapmadığım için memnunum."

Hanna duyarlı görünmeye çalışarak başını evet der gibi salladı. Bu insanlar kimi kandırıyordu? Aslında içten içe bunun için can atıp atmadıklarını merak etti.

"Sean, sen ne diyorsun?" diye sordu Candace. "Geçen hafta sen ve kız arkadaşının seks hakkında ayrı fikirlere düştüğünüzü söylüyordun. Şimdi nasıl gidiyor?"

Hanna yanaklarına ateş bastığını hissetti. Hanna buna inanamadı.

"İyi," dedi Sean.

"Emin misin? Tartıştığımız gibi onunla konuştun mu?"

"Evet," dedi Sean kısa ve sert bir tonla.

Uzun bir sessizlik oldu. Hanna, odadakilerin, Se-

an'un kız arkadaşının kendisi olduğunu bilip bilmediklerini düşündü.

Candace odada turlayarak diğerlerine de anlatmak istedikleri şeyler olup olmadığını sordu: kimse sevgilisi ile yatmış mıydı? Kimse sevgilisi ile öpüşmüş müydü? Kimse soft erotik filmler veren Skinamax kanalını seyretmiş miydi? Evet, evet, evet! Aralarında bunları yapan olmuştu. Hanna kendi kendine sinirlendi. Bunların hepsi B kulübüne göre yasak olsa da, gene de yapılabilir diye düşündü.

Birkaç çocuk seks hakkında sorular sordu. Çoğu bundan kaçınmak için, hangi durumun seks sayılabileceğini anlamaya çalışıyordu. "Hepsi de," dedi ifadesiz bir yüzle Candace. Hanna şaşkına dönmüştü. B kulübünün sadece cinsel ilişkiyi yasakladığını zannediyordu, tüm seks menüsünü değil. Sonunda toplantı diğer bir güne kadar tatil edildi ve çocuklar vücutlarını esnetmek üzere sandalyelerinden kalktılar. Kenardaki masanın üzerinde kutu kolalar, kâğıt bardaklar, Oreos çikolataları ve Terra Yukon patates cipsleri duruyordu. Mor, apartman topuklu ayakkabısının kayışını bileklerinden aşağıya kaydırıp ayağa kalktı ve kollarını iki yana açarak esnetti. Sean'un, o esnerken açıkta kalan göbeğine doğru baktığını gördü. Hanna Flört eder gibi Sean'a gülümsedi ve ona doğru yürüdü.

"Selam," dedi.

"Hanna..." Sean rahatsız olmuş gibi görünerek, elini sık saçları arasında gezdirdi. Geçen bahar saçlarını kestirdiğinde Hanna ona Justin Timberlake'e benzediğini sadece biraz daha edepli göründüğünü söyle-

mişti. Sean buna cevap olarak Justin'in "Cry mea river," adlı parçasını mırıldanmıştı, çok başarısız ama yine de çok şekerdi. Ama bu çok önce, Sean'un eğlenceli olduğu zamanlardı. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Sean.

Hanna elini boğazında gezdirdi "Ne demek istiyorsun?"

"Ben sadece... Burada olman doğru mu bilmiyorum."

"Neden?" diye karşı çıktı Hanna. "Benim de herkes kadar burada olmaya hakkım var. Ben sadece özür dilemek istedim, tamam mı? Okulda seni bulmaya çalışıyorum ama sen kaçıp duruyorsun."

"Bu biraz karışık bir durum Hanna," dedi Sean.

Hanna tam bu kadar karışık olan şeyin ne olduğu sormak üzereyken Candace ellerini onların omzuna koydu. "Görüyorum ki siz birbirinizi tanıyorsunuz!"

"Bu doğru," dedi Hanna o anki sinirini yatıştırarak.

"Burada olmandan çok mutluyuz Hanna," diyerek sevindi Candace. "Bizim için çok pozitif bir örnek olabilirsin."

"Teşekkür ederim." Hanna heyecandan hafifçe titredi. Bu övgü sözü Bakirler kulübünden gelmiş olsa bile, çok alışkın bir durum olmadığı için sevinmişti. Ne üçüncü sınıftaki tenis koçu, ne öğretmenleri ve özellikle de ebeveynlerinden böyle bir övgü sözü duymamıştı. Belki de aradığı yer B kulübüydü. Kendini B kulübünün sözcüsü olarak hayal etti. Bu sanki Amerika Güzeli seçilmek gibi bir şeydi ama taç yerine çok güzel bir B kulübü yüzüğü takmıştı. Ya da belki de çan-

tası. Üzerinde büyük B harfi olan Louis Vuitton marka bir çanta.

"Peki, gelecek hafta da bize katılmayı düşünüyor musun?" diye sordu Candace.

Hanna Sean'a baktı. "Muhtemelen."

"Harika!" dedi Candace.

Tekrar onları yalnız bıraktı. Hanna karnını içine çekti ve yolda gelirken Y's'nin dondurmacı kamyonetinden aldığı o leziz, kocaman ekler çikolatasını oburluk edip yemeseydim diye düşündü. "Evet, demek benim hakkımda burada konuştun ha?"

Sean gözlerini kapattı. "Bunu duyduğun için üzgünüm."

"Hayır, sorun değil," diye sözünü kesti Hanna. "Bunun senin için... Ne kadar önemli olduğunu anlamamıştım. Gerçekten de söyledikleri bazı şeyler hoşuma gitti. Şey hakkında... Sevdiğin insanla birlikte olman gerektiği kısmı. Ben de buna tamamen katılıyorum. Ve herkes çok tatlı görünüyor." Ağzından çıkanlara kendisi de şaşırdı. Aslında bu söylediklerinde bir bakıma ciddiydi.

Sean omzunu silkti. "Evet, öyledir."

Hanna kaşlarını çattı. Sean'un ilgisizliğine şaşırmıştı. Sonra içini çekti ve gözlerini yukarı kaldırdı. "Sean, olanlar hakkında gerçekten çok üzgünüm. Araba konusunda. Ben sadece... Nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum. Kendimi çok aptal gibi hissediyorum. Ama senin benden nefret etmene dayanamam."

Sean sessizdi. "Senden nefret etmiyorum. Cuma günü kırıcı şeyler yaşadık. Sanırım ikimiz de tuhaf gün-

ler geçiriyorduk. Tabii yaptığın şeyi yapmakta haklı olduğunu demek istemiyorum ama..." Sean bilmem der gibi yaptı. "Klinikte gönüllü olarak çalışıyorsun öyle mi?"

"Hı hı." Hanna burnunun iğrenç bir şekilde buruş buruş görünmediği umut etti.

Sean birkaç kez başını aşağı yukarı salladı. "Sanırım bu çok iyi. Hastaların gününe neşe kattığından eminim."

Hanna'nın yanakları duyduğu minnetle al al oldu ama Sean'un bu tatlı yaklaşımı onu şaşırtmamıştı. Sean derinliklerinde başarılı, merhametli biriydi. Philadelphia'daki evsiz insanlara para verirdi, eski cep telefonlarını geri dönüşüm için iade ederdi ve kimse hakkında kötü söz söylemezdi. Hatta sırf biz onlarla alay edelim diye var olan ünlüler hakkında bile. Bu da altıncı sınıfta Hanna halen zavallı, tombul bir kız iken, Sean'u sevmeye başlamasının sebeplerinden biriydi.

Daha geçen haftaya kadar Sean onundu. O şişman ve Alison'nın kirli dedikodu işlerini üstlenen kız olmaktan çıkalı beri çok yol kat etmişti. Bir partide sarhoşken yaptığı ufak bir hata yüzünden yargılanıp, ilişkilerinin bitmesine göz yumamazdı. Gerçi... İlişkilerini mahvedebilecek bir şey–*ya da biri*–vardı.

Seni mahvedebilirim.

"Sean?" Hanna'nın kalbi çarptı. "Benim hakkımda tuhaf mesajlar aldın mı?"

"Mesajlar mı?" diye tekrarladı Sean. Başını geriye attı. "Hayır..."

Hanna tırnağını ısırdı. "Eğer alırsan," dedi "Sakın

inanma."

"Tamam," diye gülümsedi Sean. Hanna elektriği hissetti.

"Peki," dedi bir süre sustuktan sonra Hanna "Hâlâ Foxy'e gidiyor musun?"

Sean başka tarafa baktı. "Sanırım. Muhtemelen bir sürü erkek arkadaşla birlikte, ya da öyle bir şey."

"Benim için bir dans ayır," dedi Hanna ve Sean'un elini sıktı. Onun eline dokunmayı seviyordu. Sert, ılık ve kaslı. Ona dokunduğu için o kadar mutlu olmuştu ki, belki de evleninceye kadar seks yapmaktan vazgeçebilirdi. Sean ve Hanna hep dikey pozisyonda kalmalıydılar. Seks sahnelerinde gözlerini kapatmalı, alış veriş merkezindeki Victoria Secret mağazasından sakınmalılardı. Eğer âşık olduğu tek insanla beraber olması buna bağlıysa Hanna bu konuda fedakârlık edebilirdi.

Veya Sean tekrar onun göbeğine başka bir gözle bakarsa bunu yapmamasını söyleyebilirdi.

11

ANNESİ, EMİLY'E YABANCILARIN ARABASINA BİNMEMEYİ ÖĞRETMEMİŞ Mİ?

Emily Fresh Fields süpermarketindeki sakız makinesinin düğmesini çevirdi. Çarşamba ikindi vakti, yüzme antrenmanı sonrasında annesine yemeklik malzeme alıyordu. Buraya her gelişinde mutlaka sakız makinesine uğrardı, bu onun için oyun gibi bir hal almıştı: Eğer top şeklindeki bu sakızlardan sarı olanı düşerse,

başına iyi bir şey gelecek demekti. Avucundaki sakıza baktı ama sakız yeşildi.

"Hey." Biri arkasında durdu.

Emily dönüp baktı. "Aria, selam."

Genelde olduğu gibi, Aria kesinlikle cesur giyinmekten çekinmemişti. Üzerinde onun buz mavisi gözlerini vurgulayan, neon mavisi kabarık, kolsuz bir mont vardı. Altında ise okulun standart eteği vardı ama eteğini dizlerinden bir hayli yukarıya çekmiş, eteğin altına siyah bir tayt ve ayaklarına ise balerinlerin ayakkabısına benzer bir çift, sade güzelliği olan mavi ayakkabı giymişti. Siyah saçları, pon pon kız liderlerininki gibi yüksek bir atkuyruğu ile toplanmıştı. Ve işe yaramıştı. Fresh Fields'ın otoparkındaki yetmiş beş yaş altındaki tüm erkekler ona bakıyordu.

Aria ona doğru eğildi. "Durumu göğüsleyebiliyor musun?"

"Evet. Ya sen?"

Aria, boşalmış alış veriş arabalarını toplayıp içerideki sıraya koyan, azimle çalışan görevli çocuklarla dolu, otoparka doğru kaçamak bir bakış attı. "Hiç yeni mesaj..."

"Hayır," diye sözünü kesti Emily bakışlarını kaçırarak. Pazartesi günü–A'dan gelen mesajı silmişti. Yeni aşkı ile ilgili olan, böylece sanki o mesajı hiç almamış gibi oluyordu. "Sen?"

"Hayır," dedi Aria. "Belki de kurtulduk bu işten."

Hayır, *kurtulmadık,* demek istedi Emily. İç taraftan yanağını ısırdı.

"Şey, istediğin zaman beni arayabilirsin," dedi Aria

soda kutularına doğru bir adım atarak.

Emily marketten ayrıldı, soğuk bir ter kapladı vücudunu. Neden–A sadece ona mesaj yollamıştı ki? – A'nın tek derdi onunla mıydı?

Marketten aldıklarını sırt çantasına koydu, bisikletinin kilidini açtı ve otoparkın dışına doğru pedal çevirdi. Yan sokağa döndüğünde, millerce uzanan beyaz boyalı çiftlik çitleri haricinde bir şey yoktu etrafta ve sonbahar havası kendini hissettirdi. Rosewood'da sonbahar, Emily'e hep yüzme sezonunun başladığını hatırlatırdı. Bu genelde iyi bir histi. Ama bu yıl, Emily bundan çok hoşnut değildi. Dün Rosewood Tank yarışından sonra koç Lauren kaptanın kim olduğu açıklamış, tüm kızlar Emily'i kutlamak üzere etrafında toplanmıştı. Ve bunu annesine söylediğinde, annesinin gözleri sevinç gözyaşları ile dolmuştu. Emily mutlu olması gerektiğini düşünüyordu, işler eskisi gibi yoluna giriyordu. Ama o zaten geri dönüşü olmayan bir değişime girdiğini hissediyordu.

"Emily!" Biri arkasından seslendi.

Seslenin kim olduğunu görmek için arkasına döndü ve bisikletinin ön tekerleği ıslak yapraklar üzerinde kaydı. Birden bire kendini yerde buldu.

"Aman tanrım, sen iyi misin?" dedi aynı ses.

Emily gözlerini açtı. Başında duran Toby Cavanaugh idi. Parkasının kapüşonunu başına geçirmişti bu yüzden yüzü gölgeli ve boşlukta asılı durur gibi görünüyordu.

Emily acı içinde sızlandı. Dün soyunma odasına giden koridorda yaşanan olay geldi gözünün önüne

tekrar. Toby'nin öfkeli yüz ifadesi. Ben'e öyle bir bakmıştı ki, Ben geri çekilmek zorunda kalmıştı. Ve o sırada koridorda olması sadece bir tesadüf müydü? Yoksa onu takip mi ediyordu? Emily–A'nın mesajını düşündü. *Herkesin değişmiş olmasına rağmen...* Şu bir gerçekti ki Toby kesinlikle değişmişti.

Toby yere çömeldi. "Dur sana yardım edeyim."

Emily bisikleti üzerinden itip, dikkatlice bacaklarını hareket ettirdi. Sonra pantolonunu, baldırının ön tarafındaki uzun sıyrığı incelemek için yukarı çekti. "Ben iyiyim."

"Bunu giderken düşürdün," Toby, Emily'e bozuk paralarının olduğu cüzdanını uzattı. Bu pembe deriden yapılmış ve ön tarafında büyük bir E harfi olan bir cüzdandı: Alison kaybolmadan bir ay önce ona bu cüzdanı vermişti.

"Oh, teşekkürler." Emily endişeli bir şekilde cüzdanı ondan aldı.

Toby, Emily'nin bacağındaki sıyrığa baktı. "Bu biraz kötü görünüyor. Arabama binmek ister misin? Sanırım yara bandım var..."

Emily'nin kalbi hızla çarptı. Önce–A'dan şu mesajı almıştı, sonra Toby onu koridorda kurtarmıştı ve şimdi de bu. Neden Tate'te idi? Maine'de olması gerekmiyor muydu? Toby eğer Jenna olayını biliyorsa, neden suçu üstlendiğini hep merak etmişti Emily. "Gerçekten, ben iyiyim," dedi sesini biraz yükselterek.

"En azından seni gedeceğin yere kadar bırakayım?"

"Hayır!" diye karşı çıktı Emily. Ama sonra bacağından ne kadar çok kan aktığını gördü. Kanı görmezden

geldi. Kollarının gücünü yitirdiğini hissetmeye başladı.

"Emily?" diye sordu Toby. "Sen..."

Emily'nin görüşü bulandı. Şimdi bayılamazdı. Toby'den uzaklaşması lazımdı. *Herkesin değişmiş olmasına rağmen...* Ve sonra her şey birden kararda.

Uyandığında küçük bir arabanın arka koltuğunda yatıyordu. Bir sürü yara bandı bacağındaki sıyrığın üzerine çapraz şekilde yapıştırılmıştı.

Arabayı kimin kullandığını görünce sersem bir şekilde hangi yöne gittiklerini anlamaya çalıştı.

Toby ona doğru döndü "Böööö."

Emily çığlık attı.

"Heyy!" Toby kırmızı ışıkta durdu ve ellerini sakın ateş etme! der gibi yukarıya kaldırdı. "Üzgünüm. Sadece şaka yapıyordum."

Emily oturdu. Arka koltuk bir sürü şeyle doluydu: boş Getorade şişeleri, not defterleri, ders kitapları, eski püskü spor ayakkabı ve bir çift gri uzun kollu tişört. Toby'nin koltuğu bir yerden yırtılmış ve mavi köpük ortaya çıkmıştı. Grateful Dead'in dans eden ayı şeklindeki araba kokusu dikiz aynasından sarkıyordu. Aslında araba güzel kokmuyordu. Keskin ve yakıcı bir kokusu vardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Emily "Nereye gidiyoruz?"

"Bayıldın," dedi Toby sakin bir şekilde. "Belki de kanı gördüğün için olmuştur. Ne yapacağımı bilemedim ve seni alıp arabama bindirdim. Bisikletini de bagaja koydum."

Emily ayaklarına doğru baktı. Sırt çantası oradaydı. Toby onu almış mıydı? Yani, kollarının arasında mıydı? Emily kendini delirmiş gibi hissetti ve tekrar bayılacağını zannetti. Etrafına bakındı ama ağaçlarla dolu bu yolun neresi olduğunu çıkartamadı. *Her yerde* olabilirlerdi.

"İndir beni," dedi Emily. "Buradan bisikletimle gidebilirim."

"Ama burada emniyet şeridi yok..."

"Ciddiyim. Kenara çek."

Toby çimenlik bir yere çekti ve dönüp ona baktı. Çenesi sarkmış ve endişe ile ayrılmış gözlerle bakıyordu. "Ben sadece..." elini çenesine götürdü "Ne yapsaydım yani, seni orada mı bıraksaydım?"

"Evet," dedi Emily.

"Şey, tamam, üzgünüm o halde." Toby arabadan çıkıp onun tarafına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Koyu renkteki bir tutam saçı gözünün önüne düştü. "Okulda Acil Durum Sıhhi Hizmetlerine gönüllü oldum. Şu sıralar gördüğüm her şeyi kurtarmaya çalışıyorum. Hatta yoldaki ölüleri bile."

Emily yoldan aşağıya baktı ve Applegate At çiftliğinin su değirmenini gördü. Issız bir yerin ortasında bir yerlerde değildiler. Evinden sadece bir buçuk kilometre uzaktaydılar.

"Hadi," dedi Toby "Dışarı çıkmana yardım edeyim."

Belki de aşırı tepki veriyordu. Emily'nin eski arkadaşları bir yana değişen birçok insan vardı. Bu–A'nın kesinlikle Toby olduğu anlamına gelmiyordu. Eli ile kavradığı koltuğu geri bıraktı. "Şey, beni götürebilirsin, eğer istiyorsan," dedi Emily.

Toby ona bir süre baktı. Neredeyse gülümser gibi göründü. Yüz ifadesi *Oh, peki, çılgın kız,* der gibiydi ama bir şey söylemedi.

Toby tekrar sürücü koltuğuna geçti ve Emily onu dikkatle süzdü. Toby'nin görünüşü gerçekten değişmişti. Eskiden ürkütücü görünen koyu gözleri, şimdi derin ve düşünceli görünüyordu. Ve aklı başında konuşuyordu. Altıncı sınıftan sonraki yaz Emily ve Toby aynı yüzme kampına gitmişlerdi. Toby, Emily'e utanmadan bakar ve sonra şapkasını aşağı, gözlerine kadar çeker, hımm yapardı. Emily ta o zaman bile şu milyon dolarlık soruyu ona sormak isterdi: Neden üvey kız kardeşini kendisi kör etmediği halde bu suçu üstüne almıştı?

Bu kazanın olduğu gece Alison eve gelip onlara her şeyin yolunda olduğunu, kimsenin onu görmediğini söylemişti. Herkes uyuyamayacak kadar endişeliydi ama Alison onların sırtlarını sıvazlayarak yatıştırmıştı. Ertesi gün, Toby suçu üstlendiğinde, Aria Alison'a, Toby'nin bunu yapacağını bilip bilmediğini sordu. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Alison "Sadece bizim başımıza kalmayacağını hissetmiştim," diye açıklamıştı.

Zamanla Toby'nin nedensiz yere suçu üstlenmesi onların hayatında asla anlayamayacakları bir gizem olarak kalmıştı. Brad Pitt ve Jennifer'ın neden boşandıklarını, okul hademesinin Rosewood Day kızlar tuvaletinde yerde ne gördüğü için çığlık attığını, Altıncı sınıfta neden İmojen Smith'in çok fazla devamsızlık

yaptığını (çünkü bir tek o değildi) ya da... Alison'ı kimin öldürdüğünü anlayamadıkları gibi. Belki de Toby kendisini bir şeyden dolayı suçlu hissediyordu? Veya Rosewood'tan kurtulmayı? Ya da belki de ağaç evin içinde bir fişek vardı ve onu yanlışlıkla ateşlemişti.

Toby Emily'nin sokağına döndü. Radyosunda bir blues parçası vardı ve Toby elleriyle direksiyon üzerinde davul çalarak parçaya eşlik ediyordu. Emily dün Toby'nin onu nasıl Ben'den kurtardığını düşündü. Ona bu yüzden teşekkür etmek istedi ama ya Toby ona bunun nedenini sorarsa ne cevap verecekti? *Oh, sinirlendi çünkü beni bir kızla öpüşürken gördü, mü* diyecekti?

Sonunda Emily güvenli bir soru buldu. "Evet, demek şimdi Tate'tesin?"

"Evet" diye cevap verdi Toby. "Ailem eğer kabul edilirsem gidebileceğimi söyledi ve ben de kabul edildim. Eve yakın olmak çok güzel. Kız kardeşimi görebiliyorum, o da Philadelphia da bir okulda."

Jenna. Emily'nin ayak parmakları dâhil tüm vücudu ürperdi. Emily tepkisini belli etmemeye çalıştı ve Toby onun gergin olduğunun farkında olmadan ileriye doğru bakıyordu. "Peki, şey, daha önce neredeydin? Maine de mi?" diye sordu Emily. Ses tonunu sanki onun Erkek Islah Okuluna gittiğinden haberi yokmuş gibi ayarlamaya çalıştı. Google'dan öğrendiğine göre okul Fryburg Yolu, Portland'da idi.

"Evet," Toby yavaşlayıp iki patenli çocuğun karşıya geçmesini bekledi. "Maine çok iyiydi. Oranın en güzel yanı ADSH (acil durum sıhhı hizmetleri) idi."

"Sen hiç... Ölen birini gördün mü?"

Toby tekrar dikiz aynasından Emily'nin gözlerine baktı. Emily o ana değin Toby'nin gözlerinin koyu mavi olduğunu fark etmemişti. "Hayır. Ama yaşlı bir kadın bana köpeğini miras bıraktı."

"Köpeğini mi?" Emily kahkahasına engel olamadı.

"Evet. Onunla ambulanstaydım ve onu yoğun bakımdayken ziyaret ettim. Köpeği hakkında konuştuk ve ben köpekleri sevdiğimi söyledim. Öldüğünde avukatı beni buldu."

"Peki... Köpeği aldın mı?"

"Şimdi evde. Çok tatlı bir köpek ama en az sahibi kadar yaşlı."

Emily kıkırdadı. Sanki içindeki buzlar erimeye başlamıştı. Toby... Bir şekilde normal görünüyordu. Ve hoş. Emily bir şey söyleyemeden eve gelmişlerdi.

Toby arabayı park etti ve Emily'nin bisikletini bagajdan çıkattı. Bisikletin elciklerini ondan alırken parmakları birbirlerininkine değidi. Ufak bir kıvılcım geçti Emily'nin içinden. Toby bir süre Emily'e baktı ve Emily de kaldırıma. Yıllar önce elini daha katılaşmamış betonun üzerine bastırmıştı. Şimdiki boyutuna göre betondaki el izi çok küçük görünüyordu.

Toby sürücü koltuğuna geçti. "Evet, seni yarın görür müyüm?"

Emily bir anlam veremedi. "Ne, neden?"

Toby motoru çalıştırdı. "Yarın Rosewood-Tate yarışı var unuttun mu?"

"Oh," dedi Emily "Tabii ki."

Toby uzaklaşırken Emily buruk hissetti. Delice bir sebepten dolayı, Toby'nin ona çıkma teklif edeceğini

düşünmüştü. *Hadi ama...* diye düşündü evin merdivenlerine yürürken. O Toby'ydi. İkisinin birlikte olma olasılığı en az... Şey, Alison'nın hayatta olması kadar imkânsızdı. Alison kaybolduğundan bu yana Emily ilk kez onun tekrar döneceğini umut etmekten vazgeçmişti.

12

BİR DAHAKİ SEFERE ACİL DURUMLAR İÇİN ÇANTANI HAZIR TUT

"Cuando es?" dedi bir ses kulağına. *"Saat kaç? Spencer için ölme vakti!"*

Spencer aniden uyandı. Yüzüne doğru yaklaşan karanlık, tanıdık figür ortadan kayboldu. Hatta temiz, beyaz bir yatak odasındaydı. Odanın duvarında Rembrandt oyma baskısı ve insan kas sistemini gösteren bir poster asılıydı. Televizyonda, Elmo çocuklara İs-

panyolca saatin kaç olduğunu söylemeyi öğretiyordu. Elektronik saat 6:04 olduğunu gösteriyordu ve Spencer sabah olduğuna kanaat getirdi: pencereden güneşin henüz doğduğunu gördü, sokaktan gelen taze pişirilmiş simit ve sahanda yumurta kokusunu da alıyordu.

Yan tarafına baktı ve tüm taşlar yerine oturdu. Wren üstü çıplak, bir eli suratının üzerinde, sırt üstü yanında yatıyordu. Wren'nin babası Koreli annesi ise İngilizdi, bu yüzden teni altın tonunda, mükemmeldi. Dudağının üzerinde bir yara izi vardı; burnunda çiller, parlak mavi siyah saçlar ve Adidas parfümü kokuyordu. Sağ el işaret parmağındaki kalın, gümüş yüzük sabah güneşi ile parladı. Elini yüzünden çekti ve harikulade bademgözlerini açtı.

"Hey." Yavaşça Spencer'ı belinden kavradı ve kendine doğru çekti.

"Hey," diye fısıldayarak cevap verdi Spencer, kendini geri çekti. Hâlâ rüyasındaki sesi duyabiliyordu: *Spencer için ölme vakti!* Bu Toby'nin sesiydi.

Wren kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi Spencer sessizce. Elini boynuna götürüp nabzına baktı, yarış ediyormuş gibi atıyordu. "Sadece... Kötü bir rüya."

"Anlatmak ister misin?"

Spencer tereddüt etti. Keşke anlatabilseydi. Sonra başını salladı.

"Peki, o zaman. Gel buraya."

Birkaç dakika öpüştüler ve Spencer rahatladı ve çok heyecan duydu. Her şey yoluna girecekti ve güvendeydi.

Bir erkeğin yatağında yatıp, orada sabahlamak Spencer başına ilk kez geliyordu. Geçen gece hızla Philly'e sürmüş, sokağa park etmiş, kulübe uğramaya bile gerek duymamıştı; muhtemelen ebeveynleri arabasını da geri almayı düşünüyorlardı. Spencer ve Wren hemen yatağa girmiş ve Çin lokantasından verdikleri sipariş geldiğinde kapıyı açmak için bile yataktan çıkmamışlardı. Daha sonra evi arayıp, telesekretere hokey takımından arkadaşı Kirsten'ın evlerinde klacağını mesaj bırakmıştı. Çok sorumsuz davrandığı bu zamanda, sorumluk sahibi biri gibi davranmaya çalıştığı için kendini aptal gibi hissetmişti ama her neyse...

–A'dan aldığı mesajlardan sonra ilk kez bir bebek kadar rahat uyuyabilmişti. Bu sanırım bu biraz da Rosewood'da, Toby'nin yan tarafındaki evde değil, Philadelphia'da olduğu içindi. Ama gerçek neden Wren'le beraber olmasıydı. Uyumadan önce bir saat kadar Alison'dan, onun kaybolmadan önceki arkadaşlıklarının nasıl olduğundan ve onu birisinin öldürdüğü hakkında konuşmuşlardı. Ayrıca Wren, onun alarm melodisini cırcır böceği olarak seçmesine izin vermişti, bu Wren'in ikinci favori melodisi olmasına rağmen.

Spencer şimdi onu daha şehvetli öpmeye başlamıştı ve gecelik olarak giydiği, bol, Penn tişörtünü çıkarttı. Wren onun köprücük kemiğini öptü, elleri ve dizlerinin üzerinde doğruldu. "Bunu yapmak istiyor musun...?" diye sordu.

"Sanırım," diye fısıldadı Spencer.

"Emin misin?"

"Hı hı." Spencer iç çamaşırını sıyırıp çıkarttı. Wren

tişörtünü başından yukarı çekip çıkarttı. Spencer'ın kalbi hızla atıyordu. Spencer bir bakireydi ve seks konusunda da hayatında ki diğer her şey gibi çok seçiciydi. Bunu ancak doğru ve mükemmel olan bir insanla yapmalıydı.

Ama Wren *doğru* insandı. Dönüşü olmayan bir çizgiyi geçtiğini biliyordu. Eğer ailesi bunu öğrenirse ona bir daha asla para vermez ve hiçbir şey için ödeme yapmazdı. Ya da bir daha asla ona değer vermez, koleje göndermez veya yemek bile vermezdi. Ne olurdu ki sanki? Wren ona kendini güvende hissettiriyordu.

Bir dakika, iki dakika ve iki buçuk dakika sonra Spencer sırt üstü yattı ve çok mutlu bir şekilde tavana bakıyordu. Ağırdan almaya gerek yoktu. Sonra dirseğinin üzerinde doğruldu ve saate baktı. "Kahretsin," diye fısıldadı. Saat yediyi yirmi geçiyordu. Okul sekizde başlıyordu; en azından ilk dersi kaçıracağı kesindi.

"Gitmem lazım." Yataktan kalktı ve yerde yığın halinde duran ekose eteği, ceketi, iç çamaşırı, sutyeni ve botlarına baktı. "Ayrıca eve de gitmek zorundayım."

Wren yatakta doğruldu ve onu seyretti. "Neden?"

"İki günde bir giysilerimi değiştirmem lazım."

"Wren ona gülmemek için kesinlikle kendini zor tutuyordu. "Ama bu zaten senin üniforman değil mi?"

"Evet, ama bu sutyeni dün giydim ve bu botları."

Wren güldü. "Sen son derece sevimli bir gıcıksın."

Sevimli sözcüğü Spencer'ın çok hoşuna gitmişti.

Başını ve vücudunu sudan geçirip çabucak bir duş aldı. Kalbi hâlâ hızla atıyordu. Sinirleri gerilmişti. Okula geç kaldığı için huzursuz, Toby kâbusu ile başı

dertte ama Wren açısından son derece mutluydu. Duştan çıktığında Wren yatakta oturuyordu. Apartmanda fındıklı kahve kokusu vardı. Spencer uzanıp Wren'in parmağındaki yüzüğü yavaşça çıkarttı ve başparmağına geçirdi. "Bana yakıştı." Wren'e dönüp baktığında yüzünde belli belirsiz bir gülümseme gördü. "Ne?" diye sordu Spencer.

"Sen sadece..." Wren başını sallayıp omzunu silkti. "Senin hâlâ lisede olduğuna inanmak zor benim için. Sen gerçekten çok... Olgunsun."

Spencer'ın yüzü kızardı. "Hayır değilim."

"Evet öylesin. Sen... Şeyden çok daha olgun görünüyorsun"

Wren durdu ama Spencer onun Melissa'dan çok daha olgunsun diyeceğini biliyordu. Spencer bunun üzerine kendini çok memnun hissetti. Melissa ebeveynleri ile olan savaşı kazanmış olabilirdi ama Spencer bu savaşta Wren'i kazanmıştı. Ve önemli olan tek şey de buydu.

Spencer uzun adımlarla tuğla döşeli garajın önünden yürüdü. Saat şimdi 9:10 idi ve ikinci ders başlamıştı. Muhtemelen babası çoktan işte olmalıydı ve eğer birazcık şansı varsa annesi de at çiftliğine gitmişti.

Ön kapıyı açtı. Gelen tek ses buzdolabının homurtusuydu. Parmak uçlarında odasına çıktı, bir yandan kendisine, okula güya annesinin imzaladığı sahte geç kâğıdı götürmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Birden daha önce annesinden hiç böyle bir kâğıt almak zorunda kal-

madığını fark etti. Her sene, okula devamlılık ve dakik olma ödülü alırdı.

"Hey."

Spencer bir çığlık attı ve arkasına dönerken okul çantası elinden kaydı.

"Tanrım." Melissa kapı eşiğinde duruyordu. "Sakin ol."

"Neden okulda değilsin?" diye sordu Spencer, sinirleri titreşiyordu.

Melissa koyu pembe kadife bir pantolon ve eskimiş bir Penn tişörtü giymişti. Çene hizasındaki küt kesimli sarı saçları, mavi bir bandana ile geriye tutturulmuştu. Melissa evde dinlendiği zamanlarda bile güzel giyinmeye çalışırdı. "Asıl sen neden okulda değilsin?" diye sordu Melissa.

Spencer elini ensesine götürdü ve terli olduğunu fark etti. "Ben... Bir şey unuttum. Geri gelmek zorundaydım."

"Ah." Melissa ona manalı bir tavırla gülümsedi. Spencer'in ensesindeki tüyler ürperdi. Kendisini bir uçurumun kenarında ve aşağıya yuvarlanmak üzereymiş gibi hissetti. "Şey, aslında burada olduğuna sevindim. Pazartesi söylediğin şeyi düşündüm. Ben de her şey için çok üzgünüm" dedi Melissa.

"Oh," dedi sadece Spencer. Düşüne düşüne söyleyecek bunu mu bulmuştu?

Melissa sesini alçalttı. "Birbirimize karşı daha nazik davranabilirdik. Her ikimiz de. Bu çılgın dünyada ne olacağını kim bilebilir ki? Bak Alison DiLaurentis'e ne oldu. Ona olanlara kıyasla bizim kavga ettiğimiz şey

çok önemsiz kalıyor."

"Evet," dedi Spencer. Olayı Alison ile kıyaslamak tuhaftı biraz.

"Her neyse, bunu anne ve babam ile de konuştum, sanırım onlar da benimle aynı düşünmeye başlıyorlar."

"Öyle mi?" Spencer dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Vay canına, teşekkürler. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

Cevap olarak Melissa'nın gözlerinin içi gülüyordu. Uzun bir sessizlik oldu ve Melissa Spencer'ın odasının içine doğru bir adım daha atıp kiraz ağıcından yapılmış şifonyere yaslandı. "Eveeet... Neler yapıyorsun? Foxy'e gidiyor musun? Ian bana teklif etti ama gideceğimi sanmıyorum. Bunun için çok yaşlıyım sanırım."

Spencer durdu, tümüyle gardını indirmiş durumdaydı. Melissa kafasında bir şeyler mi planlıyordu? Genelde bu tip şeylerden bahsetmezlerdi. "Ben... Şey... Bilmiyorum."

"Ne yazık," dedi Melissa. "Ben de sana bunu yapan çocukla gideceksin zannetmiştim" diyerek Spencer'ın boynuna işaret etti.

Spencer aynaya doğru koştu. Köprücük kemiğine yakın, koca bir morluk gördü. Elleri ile deli gibi ensesini kaşıdı. Sonra Hâlâ Wren'in kalın gümüş yüzüğünü taktığını fark etti.

Melissa Wren'le birlikte yaşamıştı, acaba yüzüğü fark etmiş miydi? Spencer çaktırmadan yüzüğü çıkartıp çamaşır çekmecesine koydu. Nabzı şakaklarında atıyordu. Telefon çaldı ve Melissa koridorda cevap verdi. Saniyeler içinde kafasını tekrar Spencer'ın odasına

sokmuştu. "Telefon sana," diye fısıldadı "Arayan bir oğlan!"

"Bir... Oğlan mı?" Wren arayacak kadar aptal mıydı? Perşembe sabahının dokuz buçuğunda arayan kim olabilirdi ki? Telefonu aldı. "Merhaba?"

"Spencer? Ben Andrew. Campbell." Andrew heyecandan bir kahkaha attı. "Okuldan."

Spencer Melissa'ya bir baktı. "Şey, merhaba," dedi.

Bir saniye düşündü ama sonra gerçekten Andrew'un kim olduğunu bile hatırlayamadı. "Ne haber?"

"Sadece etraftaki grip salgını sana da bulaştı mı diye merak ettim. Bu sabah seni öğrenci kurulu toplantısında göremedim de. Şey, sen asla, yani, kurulda yoktun bu sabah."

"Oh." Spencer zorlukla yutkundu. Kapıda beklenti içinde duran Melissa'ya baktı. "Şey, evet... Ama şimdi daha iyiyim."

"Sadece senin ev ödevlerini sen olmadığın için benim aldığımı söylemek için aradım," dedi Andrew. Çünkü hepimiz aynı gemideyiz sonuçta." Sesi sanki spor salonunda ya da soyunma odasındaymış gibi yankı yapıyordu. Andrew olsa olsa spordan kaçan tiplerden olurdu. "Matematikten bir sürü bölüm sonu problemimiz var."

"Oh. Şey, teşekkür ederim."

"Sınavda çıkabilecek sorulara bir göz atmak ister misin? McAdam bunun derecemizi etkileyecek yüksek bir yüzde olduğunu söylüyor."

"Şey, Tabii ki isterim," dedi Spencer. Melisa Spencer'ın bakışlarını yakaladı ve heyecanla ona baktı. Spencer'ın boynunu sonra da telefonu işaret ederek "Bunu yapan o mu?" diye ağzıyla ses çıkarmadan sordu.

Spencer beyninin yoğurt gibi mayalandığını hissetti. Sonra birden aklına bir fikir geldi. Boğazını temizledi. "Aslında Andrew... Foxy için bir eşin var mı?" diye sordu Spencer.

"Foxy mi?" diye tekrarladı Andrew. "Şey, bilmiyorum. Sanırım bir plan yap..."

"Benimle gitmek ister misin?" diye sözünü kesti Spencer.

Andrew güldü, daha çok hıçkırıyormuş gibi geldi. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Spencer ablasına bakarak.

"Şey, elbette!" diye sevindi Andrew. "Bu harika olur! Ne zaman? Ne giymeliyim? Daha önceden de dışarıya çıktığın arkadaşların var mıydı? Partilerden sonra takılmalar?"

Spencer baygın bir halde gözlerini devirdi. Bırak Andrew'u sorularını sorsun, gören de bu sorulardan sınava gireceğini zanneder. "Ayarlarız," dedi Spencer pencereye dö-nerek.

Sonra telefonu kapattı, sanki kilometrelerce koşup hokey oynamış gibi soluğu kesilmişti. Kapıya doğru döndüğünde Melissa gitmişti.

13

İYİ BİR İNGİLİZCE ÖĞRETMENİ AMA GÜVENİLMEZ BİR YAZAR

Perşembe günü, Aria İngilizce sınıfının kapısında Spencer'ın geldiğini görünce durdu. "Selam." Aria onun kolunu tuttu. "Hiç yeni mesaj...?"

Spencer'ın gözleri, Aria'nın televizyonda seyret-

tiği Paris hayvanat bahçesinde yaşayan, şu büyük kertenkelelerinki gibi bir sağa bir sola gidip geldi. "Oh, hayır," dedi Spencer. "Ama gerçekten geç kaldım, git..." koridordan aşağıya koşup uzaklaştı. Aria dudağını ısırdı. *Tamam.*

Biri elini Aria'nın omzuna koydu. Aria küçük bir çığlık attı ve elindeki su şişesini yere düşürdü. Şişe yere çarptı ve yuvarlanmaya başladı.

"Dur! Sadece selam vermeye çalışıyorum."

Ezra onun arkasında duruyordu. Ezra iki gündür okulda yoktu, Salı ve Çarşamba, Aria acaba istifa mı etti diye meraklanmıştı. "Pardon," dedi Aria yanakları kızararak.

Ezra'nın üzerinde iki hafta önce giydiği fitilli kadife pantolonu, dirseğinde ufacık bir delik olan tüvit ceketi ve ayakkabıları vardı. Yaklaşınca, Seda France ylang ylang çiçeği kokulu mumu ve safran esansı gibi koktuğunu duyabiliyordunuz. Aria bu mumu Ezra'nın şömine rafından hatırlıyordu. Ezra'nın dairesini altı gün önce ziyaret etmişti ama o zamandan bu yana sanki bir ömür geçmişti.

Aria, Ezra'nın arkasından parmak uçlarında yürüyerek sınıfa girdi. "Peki, hasta mıydın?" diye sordu.

"Evet," dedi Ezra. "Grip olmuştum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Aria, acaba Ezra gribini ona da bulaştırmak ister mi, diye merak etti.

Ezra boş sınıfa baktı ve Aria'ya doğru yaklaştı. "Peki, dinle. Yeni bir başlangıca ne dersin?" Ezra'nın yüzünde ciddiyet hâkimdi.

"Şey, tamam," dedi Aria.

"Önümüzde uzun bir yıl var," diye ekledi Ezra "Aramızda yaşananları unutmaya ne dersin?"

Aria yutkundu. İlişkilerinin yanlış olduğunu biliyordu ama hâlâ Ezra'ya karşı hisleri vardı. Ruhunu ona açmıştı ve bunu her hangi biri ile yapamazdı. Ve ayrıca o çok farklı biriydi. "Tabii ki," dedi Aria, buna tamamen inanmasa da. Aralarında gerçekten... Bir iletişim vardı.

Ezra hafifçe başını salladı. Sonra çok daha yavaşça uzanıp Aria'nın ensesinden tuttu. Aria'nın tüyleri diken diken oldu. Ezra elini geri çekip, uzaklaşana kadar Aria nefesini tuttu.

Aria aklı kargaşa içinde sırasına oturdu. Bu bir tür işaret miydi? Yaşananları unut demişti ama bunu hissederek söylememişti.

Ezra'ya bir şey söylemek zorunda olup almadığına karar vermeden önce, Noel Kahn, Aria'nın karşısındaki sıraya oturdu ve Montblanc kalemi ile onu dürttü. "Hey, duydum ki beni aldatıyormuşsun Finlandiyalı."

"Ne?" dedi Aria telaş içinde. Elini nereye koyacağını bilemedi ve ensesine götürdü.

"Sean Ackard bana seni sordu. Onun aslında Hanna ile birlikte olduğunu biliyorsun değil mi?"

Aria dilini dişlerinin arkasına bastırdı. "Sean... Ackard?"

"O artık Hanna ile birlikte değil," diye lafı böldü James Freed, Noel'in önündeki sırasına oturdu. "Mona bana Hanna'nın onu terk ettiğini söyledi."

"Yani, Sean'dan hoşlanıyor musun?" Noel gözünün önüne gelen dalgalı saçlarını geriye attı.

"Hayır," dedi Aria otomatik bir cevapla. Gerçi Sean ile Salı günü onun arabasında yaptıkları sohbet sürekli aklına gelip duruyordu. Birisi ile bir şeyleri paylaşabilmek iyi hissettirmişti.

"Güzel," dedi Noel eliyle alnını kaşıyarak. "Ben de endişelenmiştim."

Aria gözlerini devirdi.

Tam zil çalarken Hanna sınıfa girdi. Koca Prada çantasını sırasının üzerine koydu ve dramatik bir şekilde yerine oturdu. Hafifçe Aria'ya gülümsedi.

"Selam." Aria biraz utangaç hissetti. Hanna son derece üzgün görünüyordu.

"Hey, Hanna, artık Sean ile birlikte değil misin?" diye yüksek sesle sordu Noel.

Hanna ona baktı. Göz kapağı seyirdi. "Yürütemiyorduk. Neden sordun?"

"Bir sebebi yok," dedi Aria çabucak lafa girip. Aslında Hanna'nın ondan neden ayrıldığını merak etmiyor da değildi. Onlar tam, tipik bir Rosewood çiftiydi.

Ezra ellerini birbirine çarptı. "Pekâlâ," dedi. "Sınıfta okuduğumuz kitaplara ek olarak, güvenilmez yazarlar hakkında ek bir proje yapmanızı istiyorum."

Devon Arliss elini kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlamadım?"

Ezra sınıfın içerisinde gezindi. "Tamam, yazar bize kitapta bir hikâye anlatır, öyle değil mi? Ama ya eğer... Yazar bize gerçeği söylemiyorsa? Ya sizi kendi tarafına çekmek için hikâyeyi çarpıtıyorsa? Ya da sizi korkutmak için. Veya sadece delinin tekiyse!"

Aria ürperdi. Bu onun aklına–A'yı getirdi.

"Her birinize ödev olarak ayrı bir kitap vereceğim," dedi Ezra.

"Kitabın on sayfasını belirleyecek ve bu sayfalarda kitabın yazarına neden güvenmediğinizi anlatacaksınız."

Sınıftan ödevden hoşnut olmadığını anlatan bir uğultu yükseldi. Aria yüzünü avuçlarının arasına aldı. Belki de–A tamamen güvenilmez değildi? Belki de–A gerçekten bir şey bilmiyordu ama onları bunun tersine inandırmaya çalışıyordu. Bu–A kim olabilirdi ki? Sınıfta etrafına bakındı. Parmağını çizmesinin ufak deliğine geçirmiş olan Amber Billings'e; cep telefonu görünmesin diye defterini kalkan yapmış, gizlice Phillies maçının skorunu kontrol eden Mason Byers'a ve mor tüylü kalemiyle Ezra'nın söylediklerini not alan Hanna'ya. Bu insanlardan biri–A olabilir miydi acaba? Ebeveynleri, Ezra ve Jenna olayı hakkındakileri kim bilebilirdi ki?

Aria birden pencerenin dışında gürültü ile çalışan John Deere çim biçme makinesini iten bahçıvanı görünce korkudan sıçradı. Ezra ara sıra elindeki kupadan su içmek için sözü bırakıyor ama hâlâ yalancı yazarlar hakkında konuşuyordu. Ezra ufak bir gülümseme ile ona bakınca Aria'nın kalp atışları hızlandı.

James Freed öne doğru eğilip Hanna'yı dürttü ve Ezra'yı işaret etti. "Hey, Fitz'in bayağı hatun götürdüğünü duydum," dedi, Aria ve onun sırasındakilerin duyabileceği bir fısıltı ile.

Hanna Ezra'ya bakıp "O mu? Hadi canım," diye burun kıvırdı.

"Sözüm ona New York'ta bir kız arkadaşı varmış ama o her hafta başka bir Hollis'li kızla oluyormuş," diye devam etti James.

Aria yerinde doğruldu. *Kız arkadaş mı?*

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Noel.

James sırıttı. "Bayan Polanski'yi tanıyor musun? Stajyer biyoloji öğretmeni? Bana o söyledi. Bazen bizimle sigara içtiğimiz köşede takılır."

Noel James ile bir beşlik çaktı. "Bayan Polanski çok seksi moruk."

"Baksana," dedi James "Sence Polanski benimle Foxy'ye gelir mi?"

Aria sanki birisi onu alev alev yanan bir ateşin içine atmış gibi hissetti. *Bir kız arkadaş?* Oysa Ezra cuma gecesi ona uzun zamandır kimseyle çıkmadığını söylemişti. Aria onun bekâr işi, hazır yemeklerini, yüzlerce kitabına karşın bir tane bardağı olduğunu ve solmuş çiçeklerini hatırladı. Bir kız arkadaşı var gibi görünmüyordu.

James'in duydukları yanlış olmalıydı ama gene de içine bir şüphe düştü. Aria öfkeyle doldu. Yıllar önce, sadece Rosewood oğlanlarının sahtekâr olduklarını düşünmüş olabilirdi ama İzlandada erkekler hakkında çok şey öğrenmişti. Bazen hiç beklenmedik olanlar en beteri çıkabilirdi. Ezra gibi hassas, tatlı ve anlayışlı birine bakan bir kız asla ondan şüphe etmezdi. Ezra ona birisini hatırlatıyordu. Babasını.

Aria aniden kendisini kötü hissetti. Ayağa kalkıp tahtadan dersini aldı ve kapıdan dışarıya çıktı.

"Aria," diye seslendi Ezra endişeli bir tonla.

Aria durmadı. Kızlar tuvaletine girip lavaboya koştu. Pembe sıvı sabunu elinde hafifçe köpürttü ve Ezra'nın ensesinde dokunduğu yere sürdü. Cep telefonu çaldığında tekrar sınıfa doğru yürüyordu. Telefonu çantasından çıkarttı ve mesajı oku tuşuna bastı.

Seni gidi Aria seni! Bir öğretmeni ayartmaya çalışmanın yanlış olduğunu sen herkesten daha iyi bilirsin. Zaten mutlu aile birlikteliklerini hep senin gibi kızlar bozar. –A.

Aria donup kaldı. Ön taraftaki boş koridorun ortasındaydı. Bir ses duyunca etrafında döndü. Bir Alison DiLaurentis tapınağına çevrilmiş gibi olan, içinde cam kupaların bulunduğu anı camekânına bakıyordu. İçinde Rosewood Day sınıflarının çok çeşitli pozlar içeren güzel fotoğrafları da vardı. Öğretmenler yıl boyun-ca tonla fotoğraf çeker ve çocukları mezun olduklarında bu resimleri onun ebeveynlerine verirlerdi. Ali- son'nın ayrık dişli bir kreş öğrencisi iken bir resmi var-dı aralarında ve dördüncü sınıf mezuniyetlerindeki oyun için giydiği seyyah kıyafetli bir resmi. Hatta okul için yaptığı bazı çalışmalar bile vardı: Üçüncü sınıfta yaptığı deniz altı diyoraması ve beşinci sınıfta yaptığı kan dolaşımını gösteren bir resim.

Birisinin cama yapıştırdığı pembe kare bir kâğıt dikkatini çekti. Kâğıdı okuduğunda Aria'nın gözleri ayrıldı.

Not: Kim olduğumu merak ediyorsun değil mi? Sandığından çok daha yakınındayım. – A.

14

EMİLY, ALİSON'DAN ARTA KALANLARA YETİNMESİNİ BİLİR

"*Kelebek deyin!*" dedi Rosewood Day'in fotoğrafçısı Scott Chin sevinçle. Perşembe öğleden sonrasıydı ve Tate yüzme yarışı başlamadan önce takım kapalı yüzme salonunda fotoğraf çektirmek için toplanmıştı.

Emily çok uzun zamandır yüzme takımındaydı ve üzerinde mayosu ile böyle bir fotoğraf çektireceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Sıra başındaydı ve gülümsemeye çalıştı. "Harika!" diye haykırdı Scott gülümseyerek. Okuldaki çoğu öğrenci Scott'ın eşcinsel olup olmadığı konusunda konuşuyordu. Scott şimdiye kadar bunu ne açıkça belirtmiş ne de dedikoduları yalanlamak için çaba sarf etmişti.

Emily spor çantasına doğru hareket ettiğinde Tate'in hazırlık sınıfı takımının açık tribündeki yerlerine doğru gittiğini gördü. Toby üzerinde mavi bir uzun kollu tişörtle orta kısımdaydı ve ısınmak için omuzlarını öne, arkaya doğru çeviriyordu.

Emily nefesini tuttu. Dün Toby ona yardım ettiğinden beri sürekli onu düşünüp duruyordu. Ben'in onu böyle kucaklayıp taşıyacağını hayal bile edemiyordu. Ben eğer bunu yaparsa omuz kaslarının öne doğru zorlanacağını ve bu günkü yarışı tehlikeye atacağını düşünürdü. Ayrıca Toby'i düşünmek başka bir şeyi daha tetiklemişti; Emily'nin, Alison hakkında neredeyse tamamen unuttuğu bir anı.

Bu, Emily'nin, Alison ile son kez yalnız kaldığı zamanlardan biriydi. O günü asla unutmamıştı. Temiz bir gökyüzü, tüm çiçekler açmış ve arılar bal toplamak için her yerde uçuşuyorlardı. Alison'nın ağaç evi Kool Aid marka meyve suyu, bitki özü ve sigara kokuyordu. Alison ağabeyinin çantasından bir Parliament aşırmıştı. Emily'nin elini tuttu. "Bunu diğerlerine söyleme ama benden yaşça büyük biri ile görüşmeye başladım ve bu harika bir şey," dedi.

Emily'nin yüzündeki gülüş kayboldu birden. Alison ne zaman ona birisinden hoşlandığını söylese kalbinden bir parça kopuyordu.

"Çok yakışıklı," diye devam etti Alison. "Neredeyse, onunla sonuna kadar gitmek istedim."

"Ne demek istiyorsun?" Emily hayatında onu bu kadar korkutan bir şeyi daha önce duymamıştı. "Kim o?"

"Kim olduğunu söyleyemem," diye hafifçe sırıttı Alison. "Bilseniz ağzınız açık kalırdı."

Emily bu duruma daha fazla dayanamadı ve eğilip Alison'ı öptü. Birkaç saniyeliğine harika, apayrı bir an oldu, sonra Alison geriye çekildi ve güldü. Emily durumu sanki oyun oynuyormuş gibi geçiştirmeye çalıştı... Ve sonra ikisi de akşam yemeği için kendi evlerine gittiler.

Bu öpücüğü yüzlerce kere düşünmüştü ama öncesinde ona ne olduğunu zorlukla hatırlayabiliyordu. Ama şimdi Toby geride duruyor ve çok şirin görünüyordu... Emily, belki de Alison'nın görüştüğü çocuk Toby'di diye düşündü. Onları bu kadar şaşırtabilecek kim olabilirdi ki?

Alison'nın Toby'den hoşlanması bir bakıma akla yatkın geliyordu. Yedinci sınıfın sonunda Alison kötü huylu, sert çocuklardan hoşlanma tavırlarına bürünmüştü. Sürekli böyle bir çocuk olsa da onunla çıksam diye konuşup duruyordu. Islah edici bir okula gönderilmek kötü sayılırdı ve belki de Alison, Toby'de başka kimsenin göremediği bir şeyi görüyordu. Emily şuan kendisinin Toby'de gördüğü şeyi Alison'nın daha önce gör-

düğünü düşündü. Ve bu ne kadar tuhaf olsa da, Alison'-nın Toby'den hoşlanmış olduğunu düşünmek Toby'i daha da çekici kılıyordu. Alison için yeterince iyi olan her şey Emily için de gayet yeterliydi.

Yarış kuleden atlama bölümüne gelip ara verince Emily Rosewood Day yüzme çantasından tokyo terliklerini çıkartı ve Toby'e doğru gitmek için hazırlandı. Parmakları havlusunun içinde duran cep telefonuna değdi. Telefonun ışığı yanıp sönüyordu ve Maya'dan yedi çağrı gelmişti.

Emily'nin boğazı düğümlendi. Maya tüm hafta boyunca onu aramış, mesaj yollamış ve e mail göndermişti ama Emily hiçbirine cevap vermemişti. Gelen her yeni aramada kendisini daha şaşkın hissediyordu. Bir yandan okulda Maya'yı bulup ellerini onun yumuşak, kıvırcık saçlarının arasına dolaştırmayı ve motorunun arkasına oturup okuldan kaçmayı istiyordu. Maya'yı öpmek kendisini aşırı derecede iyi hissetmesini sağlıyordu. Ama diğer yandan Maya'ya olan arzusu birden... Yok oluveriyordu.

Emily boğazında bir yumru varmış gibi cep telefonuna baktı. Ve sonra yavaşça telefonunu kapattı. Bu onun sekiz yaşındayken arı desenli, onu her şeyden koruyan battaniyesini atıp artık kullamak istemediğindeki gibi hissettirmişti. *Büyük kızların battaniyeye ihtiyacı yoktur,* dedi kendi kendine ama battaniye çöp tenekesinin içinde iken kapağını kapatmak çok zor ve kötü hissettirmişti.

Derin bir nefes aldı ve Tate'lilerin bulunduğu tribüne doğru ilerledi. Oraya doğru giderken omzunun

üzerinden Ben oralard amı diye bir göz attı. Rosewood Day'lilerin arasında Sammy marka havlusuyla Seth'in omzuna vuruyordu. Salı günkü Tank yarışından beri Ben Emily'nin yoluna çıkmamış, sanki etrafta yokmuş gibi davranıyordu. Bu Emily'e saldırmasından çok daha iyiydi ama diğer yandan sanki Emily'nin arkasından konuşup onun dedikodusunu yapıyormuş gibi paranoyak bir fikre kapılmasına da sebep oluyordu. Emily bir yandan da Ben'in onu Toby'e yaklaşırken görmesini de istiyordu. *Bak! Ben bir erkekle konuşuyorum!* der gibi.

Toby zemine havlusunu sermiş, kulaklıkları kulağında ve İpod'u kucağında oturmuş müzik dinliyordu. Saçları geriye doğru toplanmış ve Speedo mayosunun üzerine giydiği mavi uzun kollu tişörtü Emily'nin ilk seferde bakmaya cesaret edemediği mavi gözlerini daha bir koyu mavi gösteriyordu.

Toby Emily'i gördüğünde sevindi. "Hey. Seni burada göreceğimi söylemiştim, öyle değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Emily utanarak. "Şey, ben, sadece teşekkür etmek istemiştim. Dün bana yardım ettiğin için. Ve ondan önceki gün."

"Oh. Sorun değil."

Tam o sırada Scott, yıllık için fotoğraf çektiği kamerasıyla birlikte belirdi. "Yakaladım!" diye bağırdı ve bir resim çekti. "Başlığı şimdiden görebiliyorum: "Emily Fields düşmanı ile flört ediyor!"

Ve sonra daha alçak bir sesle Emily'e "Aslında onun tam senin tipin olmadığını düşünüyorum," dedi.

Emily Scott'a soru sorar gibi baktı. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Ama Scott uzaklaşıp gitti. Toby'e geri

dönüp onun İpod'u ile oynadığını görünce kendi takımının tarafına doğru ilerlemeye başladı. Toby arkasından seslendiğinde üç adım atmıştı. "Hey biraz hava almak ister misin?"

Emily durdu. Çabucak Ben'e bir göz attı. Hâlâ Ben'in dikkatini çekmemişti. "Şey, tamam," diye karar verdi.

Rosewood Day kapalı yüzme havuzunun çift kapısından çıkıp, geç kalan okul otobüsünü bekleyen bazı çocukları geçtikten sonra Fonders Day pınarının kenar duvarına oturdular. Su uzunca bir yol kat edip tepeden dökülüyordu. Hava bulutlu olduğu için su berrak yerine donuk ve beyaz görünüyordu. Emily pınarın küçük havuzunda biriken sığ suyun dibinde parıldayan madeni paralara baktı. "Okulun son günü son sınıf öğrencileri en sevdikleri hocalarını bu havuzun içine iterler," dedi Emily, Toby'e.

"Biliyorum," dedi Toby "Ben de bu okulda okudum, hatırlamıyor musun?"

"Oh." Emily kendini moron gibi hissetti. Tabii ki okumuştu. Ve onun uzağa gönderilmesine kendileri sebep olmuşlardı.

Toby çantasından bir paket üzerinde çikolata parçacıkları olan kurabiyelerden çıkarttı. Emily'e uzatıp "Bir tane ister misin? Yarış öncesi atıştırması?" diye sordu.

Emily omzunu silkti. "Belki yarım tane."

"Aferin," dedi Toby ona bir tane uzatarak. Uzağa doğru baktı. "Erkekler ve kızların tamamen farklı olması çok komik. Erkekler yemek için birbirleri ile yarışır. Hatta tanıdığım bazı yaşlı adamlar bile. Maine'deki ruh doktorum gibi. Bir seferinde onun evinde ve karides yeme yarışması yaptık. Altı karides fazlayla beni yendi. En azından otuz beş yaşında vardı."

"Karides." Emily tiksinir gibi yaptı. Çünkü bariz bir şekilde hemen ona *ruh doktorun* mu vardı? diye sormak istemiyordu. Bunun yerine "Peki senin doktorun karideslerin hepsini yeyince ne oldu?" diye sordu.

"Kustu tabii ki," dedi Toby parmak uçlarını suyun yüzeyinde gezdirerek. Pınarın suyu havuzunkinden daha çok klor kokuyordu.

Emily ellerini dizlerine koydu. Jenna olayında suçu üslendiği gibi aynı sebepten dolayı mı ruh doktoruna gittiğini merak etti.

Lüks bir otobüs Rosewood Day otopakına park etti. Rosewood Day'in bando üyeleri yavaşça otobüsten indi. Üniformaları hâlâ üzerindeydi. Kenarları örgülü kırmızı ceketleri, parlayan smokin pantolonları, davulcunun kafasında rahatsız edici ve terleten bir tüylü şapka vardı. "Sen, şey, genelde Maine hakkında konuşuyorsun," dedi Emily "Tekrar Rosewood'da olmaktan mutlu musun?"

Toby bir kaşını havaya kaldırdı. "Peki ya sen Rosewood'da olmaktan mutlu musun?"

Emily kaşlarını çattı. Bir meşe ağacının çevresinde daireler çizen sincabı seyretti. "Bilmiyorum," dedi sessizce. "Bazen bir şeyler yanlış gibi geliyor. Eskiden normaldim ama şimdi... Bilmiyorum. Öyle olmam gerektiğini hissediyorum ama değilim."

Toby ona baktı. "Bunu duydum," dedi iç çekerek.

"Burası mükemmel insanlarla dolu bir yer. Ve sen... Eğer onlardan biri değilsen, çuvallamışsın demektir. Ama ben, kusursuz görünen insanların bile aslında kendi içlerinde en az bizim kadar çuvalladıklarını düşünüyorum."

Bakışlarını Emily'e çevirdi ve Emily'nin kalbindeki düşünceler depreşti. Sanki düşünceleri bir gazetenin sür manşeti büyüklüğünde yazılmış ve Toby onları rahatlıkla okuyabiliyordu. Ve ayrıca kendi düşüncelerine yakın olan şeyleri düşünen ilk insanda Toby'di. "Genelde ben de kendimi tümüyle çuvallamış hissediyorum" dedi Emily sessizce.

Toby ona inanmayan şaşkın gözlerle bakıyordu. "Sen nasıl çuvalladın?"

Tepelerinde bir şimşek çaktı. Emily ellerini ceketinin kollarının içine çekti. *Çuvalladım çünkü kim olduğumu ya da ne istediğimi bilmiyorum* demek istedi. Ama bunun yerine direk ona bakarak birden "Fırtınalı havayı çok severim," dedi.

"Ben de" diye cevap verdi Toby.

Sonra Toby yavaşça eğildi ve onu öptü. Çok yumuşak ve duyguluydu, dudaklarındaki küçük bir fısıltı gibi. Toby geri çekildiğinde Emily parmakları ile dudaklarına dokundu, sanki öpücük hâlâ dudaklarındaymış gibi.

"Bu ne içindi şimdi?" diye fısıldadı Emily.

"Bilmiyorum," dedi Toby. "Yapmamam mı...?"

"Hayır," diye fısıldadı Emily. "Çok hoştu." Emily'nin aklına gelen ilk şey *Alison'nın öpmüş olabileceği bir çocuğu öptüm az önce,* olmuştu. İkinci olarak da

böyle bir şey aklına geldiğine göre gerçekten çuvallamış olması gerektiğini düşündü.

"Toby?" bir ses onları böldü. Üzerinde deri bir ceket olan ve ellerini kalçasının üzerine koymuş bir adam yüzme havuzunun güneşliğinin altında duruyordu. Bu Bay Cavanaugh idi. Emily onu yıllar önce ki yaz yüzme takımından hatırlıyordu... Ve Jenna'nın yaralandığı geceden. Emily'nin omuz kasları gerildi. Eğer Bay Cavanaugh buradaysa, Jenna'da mı buradaydı? Sonra Jenna'nın Philadelphia'da bir okulda olduğunu hatırladı. Şükürler olsun.

"Dışarıda ne yapıyorsun?" Bay Cavanaugh elini henüz yağmaya başlayan yağmuru hissetmek için güneşliğin altından dışarıya uzattı. "Sıranın gelmesine az kaldı," dedi.

"Oh." Toby duvardan atladı. Emily'e gülümsedi. "Sen de içeriye geliyor musun?"

"Hemen geliyorum," dedi Emily cılız bir sesle. Eğer şimdi bacaklarını kullanmayı denerse, normalde sağlam olan bacakları şimdi çalışmayabilirdi. Garip bir şekilde çok gazı varmış gibi hissediyordu, sanki karbonat içmiş gibiydi. Az önce ne olmuştu? Nokia'sı ona mesaj gediğini haber verince elini ceketin cebine atıp telefonunu çıkarttı. Emily'in bir an kalbi durdu. Bu düşündüğü kişiydi.

Emily, peki yıllığa bu fotoğrafı koymaya ne dersin?

Gelen fotoğrafı görmek için tuşa bastı. Resim Emily ile Maya'nın Noel'in partisindeki telefon kulü-

besinde çekilmişti. Birbirlerinin gözlerine derin derin baktıkları ve öpüşmelerine ramak kalmış bir pozdu. Emily'nin ağzı açık kaldı. Resim çekmek için düğmeye bastıklarını hatırladı ama çıkan fotoğrafları oradan ayrılırken Maya almamış mıydı?

Bunun olmasını istemezsin değil mi? diyordu resmin altındaki yazı.

Ve elbette–A imzası taşıyordu.

15

O SENİN İÇİN ÇALIYOR, SEN DE BÖYLE Mİ KARŞILIK VERİYORSUN?

Mona teleşla Saks mağazasının giyinme kabininden dışarıya üzerinde kare yakalı, yeşil bir Calvin Klein elbise ile çıktı. Etrafında dönünce etği havalandı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu rafların önünde duran Hanna'ya.

"Harika," diye mırıldandı Hanna. Giyinme kabinlerinin florasan ışığı altında Mona'nın sutyen giymemiş olduğunu söyleyebilirdi. Mona üç yönlü aynaya poz verdi. Mona çok zayıftı. Bazen kısanılacak bir beden olan sıfır bedene kadar düştüğü olurdu. "Sanırım bu senin tenine gider," dedi Mona bir sutyen çıkartarak. "Denemek ister misin?"

"Bilmiyorum," dedi Hanna. "Bu modeller içini gösteriyor."

Mona kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri bunu umursuyorsun?"

Hanna bilmem der gibi omuzlarını silkti ve bir sıra asılı duran Marc Jacobs ceketlerine baktı. Perşembe ikindi vakti King James alışveriş merkezindeki Saks mağazasının tasarımcı bölümündeydiler ve deli gibi Foxy'de giyebilecekleri bir elbise aranıyorlardı. Birçok hazırlık okulunun ve kolej dışında ama halen onlarla birlikte aynı evde yaşayıp, kirayı paylaşan kızların geleceği bu partide, diğer beş kızında sizinle aynı elbiseyi giymemesi için çok dikkatli bir seçim yapmanız gerekiyordu.

"Çok klâs görünmek istiyorum," dedi Hanna. "Scarlett Johansson gibi."

"Neden?" diye sordu Mona "Onun büyük bir kıçı var."

Hanna dudaklarını buruşturdu. Klâs derken çok alımlı ama hemen göze çarpmayan demek istemişti. Aynı şu mücevher reklamlarındaki kızlar gibi, çok tatlı gö-

rünmelerine rağmen sanki saçlarının arasında gizli bir *becer beni* yazısı varmış gibi. Sean, Hanna'yı gördüğünde mest olmalıydı, Bakirler kulübü kurallarını bir yana bırakıp onun iç çamaşırını yırtıp atmak istemeliydi.

Hanna parmak uçları açık, hardal rengi, giyinme kabinlerinin hemen dışında duran Miu Miu marka bir çift ayakkabıyı eline aldı. "Bunları çok sevdim," dedi. Görmesi için Mona'ya doğru tuttu.

"Neden onları...?" Mona çenesi ile Hanna'nın çantasını işaret etti.

Hanna ayakkabıları tekrar raftaki yerine koydu. "Asla olmaz."

"Ama neden?" diye fısıldadı Mona. "Ayakkabılar en kolayıdır. Biliyorsun," dedi Mona. Hanna'nın tereddüt ettiğini gören Mona "Hâlâ Tifanny olayı yüzünden korkuyor musun?" dedi.

Hanna cevap vermek yerine topuğu açık bir çift Marc Jacobs ayakkabı ile ilgileniyormuş gibi yaptı.

Mona askıda duran kıyafetlerden birkaç şey daha çekip giyinme kabinine gitti. Saniyeler sonra eli boş bir şekilde kabinden dışarıya çıktı. "Bu mağaza işe yaramaz, hadi Prada'ya bakalım."

Mona cep bilgisayarına bir şeyler yazarken alış veriş merkezinin içinde yürüdüler. "Eric'e bana ne renk çiçek getireceğini soruyorum da," diye açıkladı Mona. "Belki ona uygun renkte bir elbise seçerim."

Mona Foxy'e Noel Kahn'nın kardeşi Eric'le gitmeye karar vermişti. Bu hafta içi bir kaç kez onunla dışarıya çıkmıştı zaten. Kahn erkekleri her zaman güve-

nilir bir Foxy kavalyesi idiler. Yakışıklı ve zengin olmalarının yanı sıra sosyete fotoğrafçıları onları çok seviyordu. Mona, Hanna'yı Noel'i davet etmesi konusunda ikna etmeye çalışmıştı ama çok fazla beklemişti. Noel, herkesin onun Aria Montgomery'ye teklif edeceğini düşünürken o sürpriz bir şekilde Quaker yatılı okuluna gitmiş olan Celeste Richars'a teklif etmişti. Aslında bu Hanna'nın umurunda değildi. Eğer Sean ile gitmiyorsa kimseyle gitmeyecekti.

Mona gelen mesaja baktı. "Sence hangi solaryum merkezi daha iyi, Sun Land'mi yoksa Dalia'mı? Celeste ve ben yarın Sun Land'e gitmeliyiz ama orada seni turuncu gibi çıkartıyorlar."

Hanna biraz da kıskaçlık hissederek omzunu silkti. Mona solaryum'a onunla gidiyor olmalıydı, Celeste ile değil. Tam cevap vereceği sırada cep telefonu çaldı. Kalp atışları biraz hızlandı. Ne zaman telefonu çalsa aklına–A geliyordu.

"Hanna?" arayan annesiydi "Neredesin?"

"Alış verişteyim," diye cevap verdi Hanna. Bu ne zamandan beri annesinin umurundaydı ki?

"Pekâlâ, eve gitmen lazım. Baban eve uğrayacak."

"Ne? Neden?" Hanna orta yerdeki standta duran ucuz güneş gözlüklerine bakan Mona'ya şöyle bir baktı. Babasının Pazartesi günü onu ziyaret ettiğini Mona'ya söylememişti. Bundan bahsetmek çok tuhaf olurdu.

"Sadece... Evden bir şey alması gerekiyor," dedi annesi.

"Ne gibi?"

Bayan Marin baygınlık geçirirmiş üfledi. "Evlenmeden önce gerekli olan bazı finansal evrakları hazır hale getirmek için alması gereken şeyler var. Bu senin için yeterli bir açıklama oldu mu?"

Hanna'nın ensesinde soğuk bir ter tabakası oluştu. Bir, annesi onun duymaktan nefret ettiği bir şeyden söz etmişti, yani babasının İsabel ile evlenmesi ve Kate'in babası olmasından. İki, babasının özellikle onu görmek için uğrayacağını düşünmüştü. Eğer babası başka bir sebepten dolayı uğrayacaksa neden eve gitmek zorundaydı ki? Bu sanki Hanna'nın varlığının bir önemli yokmuş gibi görünüyordu. Banana Republic mağazasının camındaki yansımasına baktı. "Ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Bir saate kadar burada olur," deyip telefonu kapattı annesi. Hanna sinirle telefonunu kapattı ve avuçlarının arasındaki sıcaklığı hissetti.

Hanna'nın koluna girerek "Arayan kimdi?" diye sordu Mona.

"Annemdi," dedi Hanna dikkati dağınık bir şekilde. Eve gittiğinde duş almak için yeterli zamanı bulup bulamayacağını merak etti. Neiman Marcus mağazasındaki tüm örnek parfümleri denemişti. "Eve gitmemi istiyor."

"Neden?"

"Çünkü... Öyle işte."

Mona durdu ve dikkatlice Hanna'ya baktı. "Tatlım. Annen durduk yere seni arayıp eve çağırmaz."

Hanna durdu. Tavşanın Yılı adlı lüks bir Çin meyhane-sinin girişinde duruyorlardı ve burnuna çok ağır bir soya soslu karışımın kokusu geldi. "Şey, çünkü...

Babam eve uğrayacak."

Mona kaşlarını çattı. "Baban mı? Ben onun şey olduğunu..."

"Değil," diye sözünü kesti Hanna hemen. Mona ve Hanna arkadaş olduklarında Hanna ona babasının öldüğünü söylemişti. Ondan bir daha bahsetmemek için ant içmişti, yani böylece bu tamamen bir yalan sayılmazdı. "Çok uzun zamandır görüşmüyoruz," diye açıkladı. "Ama geçen gün onu gördüm, Philadelphia'da işi mi ne varmış, bu yüzden gelmiş. Bu günde beni görmek için gelmiyor yani. Annemin neden evde olmamı istediğini bilmiyorum."

Mona bir elini Hanna'nın kalçasına koydu. "Neden ba-na daha önce söylemedin?"

Hanna omzunu silkti.

"Peki, bu ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum, Pazartesi miydi neydi?"

"Pazartesi mi?" Mona'nın sesi üzgündü.

"Kızlar!" bir ses konuşmalarını böldü. Dönüp baktılar. Naomi Zeigler'dı gelen. Mükemmel bronzlaşmış tenleri ve omzunda asılı sihay alış veriş çantalarıyla o ve Riley Wolfe Prada mağazasından çıkıyorlardı.

"Foxy için alış veriş mi yapıyorsunuz?" diye sordu Naomi. Sarı saçları ve teni her zaman olduğu gibi göz alıcı bir şekilde parıldıyordu ama Hanna onun üzerinde ki BCBG elbisesinin son moda olduğunu söyleyemezdi. Cevap vermeden Naomi ekledi "Prada'yı boş verin. Tüm iyi şeyleri biz aldık."

"Belki de biz zaten elbiselerimizi almışızdır," dedi Mona sert bir tavırla.

"Hanna sende geliyor musun?" diye sordu Riley kızıl, parlak saçlarını geriye atıp, kahverengi gözlerini ayırarak. "Düşündüm de, Sean'dan ayrıldığına göre belki..."

"Foxy'i kaçıramam," diye kibirle cevap verdi Hanna.

Riley ellerini kalçasının üzerine koydu. Siyah bir pantolon, taşlanmış bir kot tişört ve siyah-beyaz çizgili bir süveter giymişti. Son günlerde Mischa Barton'un aynı bu kıyafetle çekilmiş paparazi fotoğrafı etrafta geziniyordu. "Sean çok yakışıklı," diye mırıldandı Riley. "Hatta geçen yaza göre çok daha şirin görünüyor."

"Sean tam anlamıyla bir eşcinsel," dedi Mona hemen.

Riley endişelenmedi bile. "Sanırım ben onun fikrini değiştirebilirim."

Hanna yumruklarını sıktı.

Naomi'nin gözleri parladı. "Hey, Hanna, G (genç erkek hıristiyanlar derneği) harika değil mi? Bence benimle birlikte Pilates derslerine gelmelisin. Eğitmen Oren'ı biliyor musun? Çok yakışıklı."

"Hanna G'ye gitmez," diye lafa girdi Mona "Biz Body Tonic'e gideriz. G bit yuvası gibi bir yer."

Hanna'nın midesi kalkar gibi oldu ve bakışlarını Mona'dan Naomi'ye kaydırdı.

"G'ye gitmiyor musun?" diye sordu Naomi en masumane görünüşünü takınarak. "Çok şaşırdım. Daha dün seni orada görmedim mi? Spor odasının dışında?"

Hanna Mona'nın kolunu tuttu. "Bir yere gecikiyoruz," deyip Mona'yı çekerek Prada'nın önünden tek-

rar Saks'a doğru ilerledi.

"Tüm bunlar da neyin nesi?" diye sordu elleri alışveriş çantası dolu at gibi iri bir kadının yanından geçerken.

"Hiçbir şey. Sadece ona tahammül edemiyorum."

"Dün neden G'ye gittin ki? Bana cilt doktorunu ötürmeye gittiğini söylemiştin."

Hanna durdu. Naomi'yi Bakirler kulübünde görmesinin başına bela olacağını biliyordu. "Ben... Orada bir işim vardı."

"Ne?"

"Sana söyleyemem."

Mona kaşlarını çattı ve döndü. Kararlı ve hızlı adımlarla Burberry'den içeriye girdi. Hanna ona yetişti. "Bak, söyleyemem tamam mı? Üzgünüm."

"Eminim öylesindir." Mona çantasını eşelemeye başladı ve Saks'tan aşırdığı hardal rekli Miu Miu ayakkabılarını çıkarttı. Saks'ın görüş alanında değildiler ve ayakkabının alarmı çıkartılmıştı. Mona ayakkabıları Hanna'nın yüzünün önünde tuttu. "Bunu sana hediye olarak verecektim ama unut gitsin," dedi.

Hanna'nın ağzı açık kaldı. "Ama..."

"Üç gün önce babanla görüşüyorsun ve bana haber vermiyorsun," dedi Mona. "Ve şimdi de okuldan sonra ne yaptığın hakkında bana yalan söylüyorsun."

"Öyle değil," diye karşı çıktı Hanna.

"Ama bana öyle görünüyor," dedi Mona kaşlarını çatarak. "Başka neler hakkında yalan söylüyorsun?"

"Üzgünüm," diye mırıldandı Hanna. "Ben sadece..." Aşağı, ayakkabılarına baktı ve derin bir nefes

aldı. "Neden G'de olduğumu bilmek istiyor musun? İyi o zaman. Bakirler kulübüne gittim."

Mona'nın gözleri ayrıldı. Çantasının içinde cep telefonu çaldı ama o hiçbir tepki vermedi. "Umurum asıl şimdi yalan söylüyorsundur," dedi Mona.

Hanna başını salladı. Midesi bulanır gibi oldu; Burberry yeni aldığı parfüm gibi çok ağır kokuyordu.

"Ama neden?"

"Çünkü Sean'u geri istiyorum."

Mona dayanamayıp bir kahkaha attı. "Bana Noel'in partisinde ilişkinizi bitirenin sen olduğunu söyledin."

Hanna Burberry'nin camına baktı ve neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Kalçası gerçekten bu kadar tombul muydu? Yine aniden eski, şişman Hanna gibi hissetti kendini. Gözlerini camdan uzağa çevirdi sonra tekrar baktı. Normal Hanna geri dönmüştü. "Hayır," dedi Mona'ya. "Sean bitirdi."

Mona gülmedi ama Hanna'yı teselli etmeye de çalışmadı. "Babasının kliniğine de bu yüzden mi gitmiştin?"

"Hayır," dedi Hanna çabucak, Mona'yı orada görmüş olduğunu unutmuştu. Ve sonra Mona'ya gerçek nedeni söylemesinin iyi olacağını düşündü ama vaz geçti. "Evet, yani bir bakıma."

Mona omzunu silkti. "Şey, ben onun seni bıraktığını başka bir yerden duymuştum zaten."

"Ne?" diye tısladı Hanna. "Kimden?"

"Belki spor salonunda duydum. Tam hatırlamıyorum. Belki de Sean yaymıştır haberi."

Hanna'nın görüşü bulandı. Sean'un bunu yapacağından şüphe ederdi... Ama–A yapmış olabilirdi.

Mona ona baktı. "Senin bekâretini kaybetmek istediğini sanıyordum, ona bağlı kalmak istediğini değil."

"Sadece orada ne yaptıklarını görmek istedim," dedi Hanna yumuşak bir tonla.

"Ve?" Mona dudaklarını birbirine bastırdı. "Dur tahmin edeyim. Çok gülünçtü, öyle değil mi? Ne hakkında konuştun? İlahi söyledin mi? Nedir?"

Hanna kaşlarını çattı ve başka tarafa baktı. Normalde Mona'ya her şeyi söylerdi. Mona'nın ona gülmesi canını sıkmış ve onu bu konuda tatmin etmek istemiyordu. Candace çok yumuşak bir sesle burası güvenli bir yer demişti.–A onun sırlarını başkalarına anlatıyor gibi görünse de Hanna başkalarının sırrını herkese anlatma hakkını kendinde görmüyordu. Ve eğer Mona onun hakkında bir dedikodu duymuşsa neden buna karşı bir şeyler söylememişti ki? Sözüm ona birbirlerinin en yakın arkadaşları değiller miydi? "Söylediklerinin hiç biri olmadı," dedi Hanna. "Çok sıkıcıydı."

Mona'nın beklentiyle bakan yüzünde şimdi düş kırıklığı vardı. Birbirlerine baktılar. Sonra Mona'nın cep telefonu çaldı ve bakışlarını çevirdi.

"Celeste?" diye telefona cevap verdi Mona. "Selam!"

Hanna sinir olmuş bir şekilde dudaklarını çiğnedi ve Gucci saatine baktı. Alış veriş merkezinin çıkış kapısını işaret ederek Mona'ya "Gitmem lazım," diye fısıldadı. "Biliyorsun... Babam."

"Bir saniye," dedi Mona telefona. Ahizeyi eliyle kapatarak gözlerini Miu Miu ayakkabılara doğru çevirdi ve onları Hanna'ya uzattı. "Al bunları. Zaten benim pek hoşuma gitmemişti."

Hanna ayakkabıları kayışlarından tutarak geri çekildi. Birden kendisi de onlardan nefret etti.

16

MONTGOMERY'LERDE NORMAL, HOŞ BİR AİLE GECESİ

O gece Aria yatağının üzerinde oturmuş, tiftik yününden doldurma bir baykuş örüyordu. Baykuş, kahverengi ve erkek görünümlüydü ve onu Ezra'ya vermek üzere bir hafta önce örmeye başlamıştı. Ve şimdi bu asla olamayacak gibi göründüğüne göre belki de onu Sean'a verebilirdi. Bu ne kadar da tuhaftı?

Alison kaybolmadan önce sürekli Aria'nın arasını Rosewood'lu çocuklarla yapmaya çalışıyordu. "Git şu

çocukla konuş. Bu zor bir şey değil," deyip duruyordu. Ama Aria için bu zor bir şeydi. Aria çocuğun yanına gidip dona kalır ve ağzına gelen ilk aptalca şeyi söylerdi. Bu da genelde matematik hakkında olurdu. Ayrıca Aria matematikten nefret ederdi. Aria zamanla yedinci sınıfı bitirdi ve sınıf dışında onunla konuşmuş tek bir çocuk vardı o da Toby Cavanaugh.

Ve bu da korkutucuydu. Alison kaybolmadan sadece birkaç hafta önce Aria bir hafta sonu sanat kampı için imza atmıştı. Ve sınıftaki çalışma arkadaşı Toby'den başkası değildi. Aria afallamıştı. Sözüm ona Toby'nin yatılı okulda olması gerekmiyor muydu? Sonsuza dek? Ama görünüşe bakılırsa onun okulu yaz tatiline Rosewood Day'den önce girmişti ve işte buradaydı. Saçları gözünün önünde, köşede oturmuş bileğine taktığı paket lastiğini çekip bırakıyordu.

Tiyatro öğretmenleri sürekli kravat takan, kıvırcık saçlı bir kadındı ve herkese tiyatro eksersizi yaptırmıştı. Çiftlere ayrılıp, bir ritim yakalayana kadar birbirlerine aynı deyimi bağırıp durmuşlardı. Odanın etrafında dönüp her biriyle eşleşmek durumda kalacaklardı ve Aria sonunda kendini Toby'in önünde buldu. O gün söyledikleri deyim ise *yazın asla kar yağmaz* idi.

"Yazın asla kar yağmaz," dedi Toby.

"Yazın asla kar yağmaz," dedi Aria tekrar.

"Yazın asla kar yağmaz," diye tekrar etti Toby. Gözleri çökük ve tırnakları etine kadar kemirilmişti. Aria ona bu kadar yakın olmaktan rahatsız olmuştu. Jenna kaza geçirmeden önce Alison'nın penceresindeki Toby'nin hortlak gibi görünen yüz ifadesini unutamıyordu.

Ve sağlık görevlilerinin Jenna'yı ağaç evin merdiveninden dışarıya çıkartırken az kalsın düşürdüklerini. Ve birkaç gün sonra, havai fişeklere hayır kampanyasında, sağlık öğretmenleri Bayan Iverson'nın "Eğer o benim oğlum olsaydı, onu yatılı okula değil hapisaneye gönderirdim," demesi kulaklarından gitmiyordu. Ve sonra replik değişti. *Geçen yaz ne yaptığını biliyorum* oldu. İlk söylemesi gereken Toby idi. Ama Aria birkaç kez ondan önce söylemiş ve cümlenin ne demek olduğunu o zaman fark etmişti.

"Oh, bu filmi sever misin!" dedi öğretmen ellerini çırparak.

"Evet," dedi Toby ve Aria'ya gülümsedi. Bu gerçek bir gülümsemeydi, sinsice yapılmamıştı ki bu Aria'nın daha kötü hissetmesini sağladı. Neler olduğunu Alison'a söylediğinde Alison iç çekmiş "Aria, Toby'nin dengesi biraz bozuktur. Maine de çakılıp kalmış. Bir geyiğin resmini çekmek için buz gibi çayın suyunda yüzdüğünü duydum," demişti.

Ama Aria bir daha asla tiyatro sınıfına dönmedi.

–A'nın yazdığı notu tekrar düşündü. *Kim olduğumu merak ediyorsun değil mi? Sandığından daha yakınındayım.*

–A, Toby olabilir miydi? Okula sızıp o notu Toby yapıştırmış olabilir miydi? Arkadaşlarından biri onu notu yapıştırırken görmüş müydü? Ya da belki de–A onun sınıfından biriydi. İngilizce sınıfı çok mantıklıydı. Notları genelde bu ders sularında almıştı. Ama Kim? Noel mi? James Freed mi? Hanna mı?

Aria, Hanna üzerinde durdu. Aria daha önce Hanna

hakkında şunu merak etmişti: Alison, Hanna'ya Aria'nın ebeveynlerinden bahsetmiş olabilirdi. Ve Hanna Jenna olayının da bir parçasıydı.

Ama neden?

Rosewood Day öğrencilerinin resim ve telefon numaraları bulunan defterini alıp sayfaları çevirmeye başladı. Tüm sınıf arkadaşlarının bilgileri bu gün eklenmişti ve Sean'un resmini buldu. Saçları kısa ve yazı babasının yatında geçirmiş gibi bronz tenliydi. Aria'nın İzlanda'da çıktığı çocuklar soluk tenli, dağınık saçlıydılar. Ve eğer bir botları varsa oda Snaefellsjokull buzuluna gitmek için kullandıkları kısa kürekleri olan Eskimo botlarıydı.

Sean'un numarasını aradı ama sesli mesajıyla karşılaştı. "Hey, Sean," dedi sesinin çok cansız çıkmadığını umarak. "Ben Aria Montgomery. Şey, ben, sadece merhaba demek için aradım ve şey, sana bir felsefeci tavsiye etmek istiyorum. Ayn Rand. Bu kadın çok karmaşık gibi görünür ama aslında gayet anlaşılır bir dili vardır. Bir denemelisin."

Aria ona numarasını ve hızlı mesaj gönderebileceği ismini bırakıp telefonu kapattı. Sonra mesajı silmeyi istedi. Muhtemelen Sean birçok Rosewood kızından mesaj alıyordu ve onlarınki kendisininki gibi spastik bir mesaj değildi.

"Aria!" Ella merdivenlerin aşağısından seslendi.

"Yemek hazır!"

Telefonunu yatağının üzerine fırlattı ve yavaşça aşağıya doğru indi. Mutfaktan yabancı bir bipleme sesi geldi kulağına. Acaba bu... Ocağın saatinden mi geliyordu? Ama bu imkânsızdı. Mutfakları 1950 modasına göre tasarlanmıştı ve ocakları otantik bir 1956 Magic Chef'di. Ella bu fırını çok eski olduğu ve evde yangın çıkartabileceği için nadiren kullanırdı.

Bu sürpriz bir durumdu ama Ella fırında bir şey pişiriyor babası ve kardeşi de masada oturmuş bekliyorlardı. Geçen hafta sonundan beri ilk kez tüm aile bir araya geliyordu. Mike son üç geceyi hokey arkadaşlarının evlerinde geçirmiş, babası ise "öğretmek," ile çok meşguldü.

Tavuk rosto, büyük bir kâse patates püresi ve bir tabak dolusu bezelye sofranın ortasında duruyordu. Tüm tabak ve yemek takımları uyum içindeydi ve hatta tabak altlıkları bile masaya konmuştu. Aria biraz gerildi. Her şey çok fazla yolunda gibi görünmüştü... Özellikle onun ailesi için. Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Biri mi ölmüştü acaba? –A söylemiş miydi?

Ama ebeveynlerinin arası iyi gibi görünüyordu. Annesi bir tepsi köfteyi yakmadan fırından çıkartıyor, babası sessizce oturmuş New York Times dergisinin yapraklarını çeviriyordu. Masadayken sürekli bir şeyler okurdu, ya da Mike'ın spor müsabakalarında, hatta araba kullanırken bile. Aria kötü bir pozisyonda Victory barda gördüğü babasına doğru döndü, "Selam Byron," dedi.

Babası ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Selam maymun."

Babası bazen onu maymun diye çağırırdı, bazen de Aria ona dur diyene kadar tüylü maymun diye de adlandırdığı olurdu. Her zaman sanki yataktan yeni kalk-

mış gibi görünürdü. Genelde ucuzluk mağazalarından aldığı delikli tişörtler giyer, Philadelphia 76ers boxer ya da düz pijama pantolon tercih ederdi. Ve kırpılmış koyun gibi deseni olan terlikler. Koyu saçları daima çalı misali dağınık bir şekilde dururdu. Aria onun bir koalayı andırdığını düşünürdü.

"Ve selam Mike!" dedi Aria neşeyle onun saçlarını dağıtarak. Mike geri çekildi. "Sakın bana dokunma!"

"Mike," dedi Ella elindeki yemek çubuğuğla onu tehdit eder gibi yaparak, genelde bu çubukları kahverengi saçını toplamak için kullanırdı.

"Sadece iyi davranmaya çalışıyordum," dedi Aria Mike'a şakayla karışık bir gönderme yaparak. Masaya oturup çiçek işlemeli mendili kucağına açtı ve bakalit saplı çatalı eline aldı. "Tavuk gerçekten güzel kokuyor Ella."

Ella herkesin tabağına patates püresi koydu. "Hazır yemek dükkânından aldım."

"Ne zamandan beri tavuk kokusu hoşuna gidiyor?" diye ters bir şekilde sordu Mike "Sen tavuk yemezsin ki."

Bu doğruydu. Aria İzlanda'ya gittiklerinin ikinci haftasında, erkek arkadaşı Hallbjorn ona sosisli sandeviç zannettiği, arabada satılan bir yiyecek aldığından beri vejetaryen olmuştu. Çok güzel görünüyordu. Aria yedikten sonra erkek arkadaşı ona yediğinin martı eti olduğunu söylemişti. İşte o zamandan beridir ne zaman önüne et yemeği konsa Aria'ın aklına bebek bir martının masum yüzü gelir olmuştu. "Şey, evet," dedi Aria "Ama hâlâ patates yiyebiliyorum." Bir kaşık dolusu buharı tüten patates püresini ağzına attı. "Bu harika bir şey."

Ella kaşlarını buruşturdu. "Bunlar aceleye geldi. Bilirsin iyi yemek yaparım."

Aria kendini zorladığını biliyordu. Ama eğer kendi alaycı ve sürekli homurdanan kişiliğini bırakıp böyle davranırsa belki de Byron neler kaçırdığının farkına varabilirdi.

Tekrar Byron'a döndü. Aria babasından nefret etmek istemiyordu. Onun hakkında sayabileceği tonla iyi özelliği vardı. Her zaman onun sorunlarını dinlerdi, akıllıydı, nezle olduğunda ona çabuk iyileşsin diye sözde ilaç etkisi olan çikolatalı keklerden alırdı. Meredith olayının mantıklı nedenlerden dolayı ortaya çıktığını düşünmek istiyordu, romantik sebeplerden değil. Babasının başka birine âşık olduğunu ya da ailesini dağıtmaya çalıştığını düşünmek istemiyordu. Bunu kişisel olarak almamak çok zordu aslında. Aria tam kaşık dolusu bezelye almıştı ki Ella'nın tezgâhın üzerinde duran cep telefonu çalmaya başladı. Ella Byron'a bakıp "Sence cevap vermeli miyim?" diye sordu.

Byron kaşlarını çattı. "Birileri seni yemek saatinde arayacak mıydı?"

"Belki de galeriden Oliver arıyordur."

Aria birden boğazının düğümlendiğini hissetti. Ya arayan–A ise?

Telefon tekrar çaldı. Aria ayağa kalktı. "Ben cevap veririm."

Ella ağzını sildi ve sandalyesini geriye itti. "Hayır, ben bakmalıyım."

"Hayır!" Aria tezgâha koştu. Telefon üçüncü kez çaldı. "Ben... Şey... Sadece..."

Kollarını sallayarak düşünmeye çalıştı. Hiçbir fikri olmaksızın telefonu aldı ve oturma odasına fırlattı. Telefon yerde sekti, kanepenin yanında durdu ve çalmayı kesti. Kedileri Polo çizgili patisiyle telefona vurup oynadı.

Aria masaya doğru döndüğünde tüm aile ona bakıyordu. "Senin sorunun ne?" diye sordu Ella.

"Ben... Sadece..." Aria'yı ter basmıştı ve tüm vücudu kalp atışları ile gümlüyordu. Mike ellerini başının arkasında birleştirdi. "ÇATLAK," dedi.

Ella hızla Aria'nın yanından geçip oturma odasına gitti ve telefonun ekranına bakmak için eğildi. Buruşuk eteği yere sürtündü ve üzerine toz bulaştı. "Oliver'mış."

Tam o sırada Byron ayağa kalktı. "Benim gitmem gerekiyor."

"Gitmen mi gerekiyor?" dedi Ella. "Ama yemeğe daha yeni başladık."

Byron boş tabağını lavaboya götürdü. O daima gezegendeki en hızlı yemek yiyen insan olmuştu, hatta Mike'tan bile daha hızlı. "Ofiste yapmam gereken işler var."

"Ama..." Ella ellerini ince beline koydu. Hepsi çaresiz bir şekilde Byron'ın üst kata çıkmasını ve yaklaşık yarım dakika sonra aşağıya üzerinde gri pantolonu ve mavi düğmeli gömleği ile inişini seyretti. Saçları hâlâ taranmamıştı. Eskimiş deri çantasını ve anahtarlarını aldı. "Biraz sonra görüşürüz," dedi.

"Gelirken portakal suyu alabilir misin?" diye seslendi Ella ama Byron hiç bir cevap vermeden ön kapıyı kapatıp çıktı.

Bir saniye sonra Mike tabağını lavaboya bile koymadan fırtına gibi mutfaktan çıktı. Ceketini ve hokey sopasını alıp, ayakkabılarının bağcıklarını bile çözmeden ayağına geçirdi. "Peki, sen şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Ella.

"Antrenmana," diye cevapladı Mike. Başını öne eğmiş sanki ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Aria koşup kardeşine sarılmak ve bu durumda ne yapacağını karar vermeye çalışmak istedi ama bunun yerine mutfağın kare desenli seramik zemini üzerine çakılıp kalmıştı.

Mike kapıyı öyle bir çarpıp çıktı ki tüm ev zangırdadı. Geçen birkaç sessiz saniyeden sonra Ella gri gözlerini Aria'ya çevirdi. "Herkes bizi bırakıp gidiyor."

"Hayır, gitmiyor," dedi Aria çabucak.

Annesi tekrar masaya döndü ve tabağında kalan tavuğa baktı. Birkaç saniye düşünüp taşındıktan sonra, tabağın üzerini bir peçete ile örttü ve tekrar Aria'ya döndü. "Baban sana tuhaf görünüyor mu?"

Aria ağzının kuruduğunu hisetti. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Ella parmağını porselen tabağın kenarında gezdirdi. "Sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyor. Belki de öğretmenlik konusunda? Çok meşgul görünüyor..."

Aria bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama sözcükler sanki boğazına yapışıp kalmıştı, kelimeleri sarf etmek için sanki ekstra bir enerjiye ihtiyacı vardı.

"Bana böyle bir şeyden söz etmedi, hayır" dedi Aria. Bu tam anlamıyla yalan sayılmazdı.

Ella ona baktı. "Eğer bahsetseydi bana söylerdin öyle değil mi?"

Aria başını aşağıya eğdi. Gözüne sanki bir şey kaçmış gibi yaptı. "Elbette söylerdim."

Ella kalktı ve masada kalan diğer şeyleri temizledi. Aria orada faydasız bir şekilde durdu. Bu onun eline geçen bir sanştı... Ve o sadece orada duruyordu. Aynı bir çuval patates gibi.

Yukarı odasına çıkıp ne yapacağını bilmez bir şekilde masasına oturdu. Aşağı katta Risk adlı yarışma programının başladığını duyabiliyordu. Muhtemelen aşağı inip Ella'nın yanında durmalıydı. Ama aslında onun gerçekten yapmak istediği şey, ağlamaktı.

Msn'i ona bir mesajının olduğu belirten bir ses çıkarttı. Aria belki de Sean'dur diye merakla mesaja baktı ama... Değildi.

A A A A A: *İki seçenek: Bırak peşini gitsin ya da anne-ne anlat. Sana Cumartesi gece yarısına kadar zaman veriyorum Cinderella. Yoksa... –A.*

Bir gıcırtı sesi Aria'nın sıçramasına neden oldu. Dönüp baktığında kedisinin burnu ile kapısını itip açtığını gördü. Dalgın bir şekilde kediyi severek notu tekrar okudu. Tekrar ve tekrar.

Yoksa? Ve bırak gitsin? Sözüm ona bunu nasıl yapacaktı.

Bilgisayarı başka bir ses çıkarttı. Ekran parladı.

A A A A A: *Nasıl yapacağını bilmiyor musun? İşte sana ipucu: Strawberry Ridge Yoga stüdyosu. Yarın sabah yedi buçukta. Orada ol.*

17

BABASININ KÜÇÜK KIZI BİR SIR SAKLIYOR

Hanna yatak odasındaki aynasından on beş santim uzakta durup kendini yakından inceledi. Alış veriş merkezindeki camdan yansımasında bir tuhaflık olmalıydı. İnce ve normal görünüyordu. Aslında... Deri gözenekleri biraz büyük mü görünüyordu ne? Sanki gözleri biraz şaşı mıydı?

Çalışma masasının çekmecesini açıp bir paket tuzlu ve biberili cips çıkarttı. Bir avuç dolusunu ağzına atıp, çiğnedi ve sonra durdu. Geçen hafta, –A'dan ge-

len mesajlar yıllardır bu alışkanlığından vaz geçmiş olmasına rağmen, onu tekrar abur cubur yeme dönemine itmişti. Tekrar bunu yapmaya başlayamazdı. Özelliklede babasının önünde.

Paketi kapatıp tekrar aynaya baktı. *Nerede kalmıştı?* Annesi onu alış veriş merkezindeyken aradığından beri neredeyse iki saat geçmişti. Sonra yeşil bir Range Rover'ın evlerine uzanan beş yüz metrelik kıvrımlı ve ağaçlı yoldan geldiğini gördü. Araba yoldan o kadar rahat bir şekilde manevra yaparak gelip park etmişti ki, sadece daha önce burada yaşamış ve bu yolu çok iyi bilen biri böyle park edebilirdi. Hanna daha küçükken babası ve o bu yolda kızağa binerlerdi. Babası ona her dönüşte ne tarafa yatması gerktiğini öğretmişti düşmemesi için.

Kapı zilinin çalmasıyla Hanna sıçradı. Hanna'nın küçük köpeği Dot havlamaya başladı ve zil tekrar çaldı. Dot'ın havlama sesi daha da yükseldi ve zil üçüncü kez çaldı. "Geliyorum!" diye bağırdı Hanna.

Kapıyı açınca babası "Merhaba," dedi. Dot babasının topuklarının etrafında dans etmeye başladı. "Sanada merhaba," diyerek babası küçük köpeği almak üzere eğildi.

"Dot, yapma!" diye komut verdi Hanna.

"Hayır, sorun değil." Bay Marin köpeğin küçük burnunu sevdi. Hanna köpeği babası ayrıldıktan kısa bir süre sonra almıştı.

"Evet." Babası veranda da çelimsiz bir şekilde duruyordu. Kömür grisi bir takım giymiş ve kırmızı mavi bir kravat takmıştı. Güya bir toplantıdan gelir havası

vardı üzerinde. Hanna içeriye girmek isteyip istemediğini merak etti. Babasını onun kendi evine davet etmesi ona komik geldi. "İçeriye..." diye söze başladı babası.

"Girmek ister..." dedi Hanna aynı anda. Babası gergin bir kahkaha attı. Hanna ona sarılmak istediğinden pek emin değildi. Babası ona doğru bir adım attı ve o da geriye doğru bir adım atarak kapıya çarptı. Hanna bozuntuya vermemeye çalıştı. "İçeriye gel," dedi sesinde rahatsızlık belirterek. Antrede durdular. Hanna babasının gözlerini üzerinde hissetti. "Seni görmek çok güzel," dedi babası.

Hanna omzunu silkti. İçecek bir sigarası ya da şu an ellerini meşgul edecek bir şeylerin olmasını istedi. "Evet, şey. Bazı evraklara ihtiyacın var, öyle değil mi? İşte burada," dedi Hanna.

Babası gözlerini kısarak onu görmezden geldi. "Geçen gün sana sormak istedim. Saçların hakkında. Farklı bir şeyler mi yaptın? Daha... Kısa görünüyor."

Hanna sırıttı. *"Daha koyu."*

Babası işte bu der gibi parmağıyla işaret etti. "Bingo. Ve gözlük takmıyorsun!"

"Lazer ameliyatı oldum," diyerek babasını süzdü. "İki yıl önce."

"Oh." Babası ellerini ceplerine soktu.

"Kötü bir şeymiş gibi tepki verdin."

"Hayır," dedi babası hemen "Sadece... Farklı görünüyorsun."

Hanna kollarını kenetledi. Ebeveyleri boşanmaya karar verdiğinde Hanna bunun kendisinin şişman ol-

masından dolayı olduğunu düşünmüştü. Ve sakar. Ve çirkin. Kate ile buluşması ise bunu daha fazla hissetmesine yol açmıştı. Babası yeni kızını bulmuş ve değiş tokuşu yapmıştı.

Annapolis felaketinden sonra babası iletişimde kalmaya çalışmıştı. Hanna başlarda durumu kabullenmişti. Birkaç kelimelik, can sıkıcı telefon görüşmeleri yapmışlardı. Bay Marin şaka ile karışık sorunun ne olduğunu sormuştu ama Hanna bunu konuşamayacak kadar utanıyordu. Zamanla bu görüşmelerin sıklığı azalmış ve en sonunda da hepten kesilmişti.

Bay Marin antrede yürürken ayakları tahta zemini gıcırdattı. Hanna onun nelerin değişip nelerin aynı kaldığını görmek amacıyla mı etrafına baktığını merak etti. Hanna ve babasının şu an holdeki yerinde olmayan masaya eğilmiş olarak çekilmiş siyah beyaz fotoğrafı dikkatini çekmiş miydi acaba? Ya da annesinin bayıldığı ama babasının nefret ettiği, duvardaki yerinde asılı duran, yogacı bir kadının güneşi selamlayan baskı resmi?

Babası genelde kimsenin kullanmadığı salondaki kanepeye oturdu. Oda karanlık ve fazlasıyla eşya doluydu. Doğuya özgü halılarla kaplı ve toz giderici sprey kokusu vardı. Hanna ne yapacağını bilmiyordu ve onu takip edip köşedeki, ayakları pençe şeklinde olan divana oturdu.

"Evet, nasılsın Hanna?"

Hanna bağdaş kurup oturdu. "İyiyim."

"Güzel."

Yine sonsuz gibi gelen bir sessizlik oldu. Hanna

köpeği Dot'ın mutfak zemininde çıkarttığı pati sesini ve kabındandaki sudan içtiğini duydu. Bu sessizliği bir şeylerin bozmasını diledi. Telefonun ya da yangın alarmının çalmasını, hatta–A dan gelecek başka bir mesaja bile razıydı bu sessizlikten kurtulmak için.

"Peki, sen nasılsın?" diye sorabildi sonunda.

"Kötü sayılmam." Püsküllleri olan bir yastığı aldı ve kolunun altına destek yaptı babası. "Bu şeyler eskiden de hep çirkindi."

Hanna onunla aynı fikirdeydi ama ne yani, sanki İsabel'in evindeki yastıklar çok mu güzeldi?

Babası başını kaldırıp baktı. "Eskiden oynadığın şu oyunu hatırlıyor musun? Minderleri yere koyardın ve yere değmeden birinden diğerine atlardın, çünkü yerler lavla kaplıydı."

"Baba." Hanna yüzünü buruşturdu ve kollarını dizlerine daha sıkı sardı.

Babası kolunun altındaki yastığı sıkarak "Bu oyunu saatlerce oynardın," dedi.

"Altı yaşındaydım."

"Cornelius Maximillian'ı hatırlıyor musun?"

Hanna ona baktı. Babasının gözleri parıldıyordu. "Baba..." Bay Marin yastığı havaya attı ve sonra tekrar yakaladı. "Ondan bahsetmemeli miyim yoksa? Çok uzun zaman mı oldu?"

Hanna çenesini dik bir şekilde tuttu. "Muhtemelen."

Aslında içinde hafif bir gülümseme olmuştu. Cornelius Maximillian, Gladyatör filmini seyrettikten sonra onların arasındaki özel bir şaka olmuştu. Henüz on

yaşındaki Hanna için çok kanlı ve vahşet içiren bir filmdi ve Hanna bu sahnelerden çok etkilenmiş o gece uyuyamayacağını anlamış, babası da onun kendisini iyi hissetmesi için Cornelius hikâyesini uydurmuştu. O sadece bir kanişti, hatta bazen gladyatör arenasında dövüşebilecek kadar kuvvetli bir Boston terrier. Kaplanları ve diğer korkutucu gladyatörleri yenmişti. İstediği her şeyi yapabilirdi. Hatta ölen gladyatörleri bile tekrar hayata döndürebilirdi.

Cornelius karakterini tamamen benimsemişlerdi. Onun boş günlerinde ne yaptığını, ne tür çivili tasmalardan hoşlandığını ve ne kadar bir kız arkadaşa ihtiyacı olduğu gibi şeyleri konuşurlardı. Bazen bu şakayı annesinin yanında da yaparlar ve yüzlerce kere annesine açıklamalarına rağmen o hâlâ "Kim? Ne?" diye sorardı. Hanna Dot'ı aldığında ona Cornelius ismini vermeyi istemiş ama bunun biraz üzücü olacağını düşünerek vaz geçmişti.

Babası arkasına yaslandı. "Bazı şeyler için üzgünüm," dedi.

Hanna Fransız manikürü ile ilgileniyormuş gibi yaparak "Ne gibi?" diye sordu.

"Bizim... Gibi," babası boğazını temizledi. "İletişimde kalamadığım için üzgünüm."

Hanna gözlerini devirdi. Bu tip şeyleri aşalı çok olmuştu. "Sorun değil."

Bay Marin parmakları ile kahve masasına vurdu. Bu konuda acı çektiği bariz bir şekilde belliydi. Güzel. "Cidden merak ediyorum da, erkek arkadaşının babasının arabasını neden çaldın? Bunu annene de sordum

ama o da bilmiyor."

"Bu karışık bir durum," dedi Hanna hemen, ebeveylerinin boşanmaya karar verdiklerinde ona aynen böyle demelerini alaya alarak. Boşandıklarında Hanna onları tekrar bir araya getirip, âşık olmalarını sağlayacak yollar bulmaya çalışmıştı. Aynen Lindsay Lohan'ın, Ebeveyn Tuzağındaki ikiz karekteri gibi. Ve bir keç kez tutuklanmasının buna faydası olacağını düşünmüştü.

"Hadi ama," dedi Bay Marin tatlı bir dille. "Ayrılmış mıydınız? Bu yüzden üzgün müydün?"

"Sanırım."

"O mu bitirdi?"

Hanna zorlukla yutkundu. "Nereden biliyorsun?"

"Eğer senden vaz geçebiliyorsa, belki de buna değmeyen biridir."

Hanna babasından bunları duyduğuna inanamadı. Söylediklerine inanmadı. Belki de yanlış duymuştu. Belki de çok yüksek sesle müzik dinlediğinden kulaklarına bir şey olmuştu.

"Alison hakkında düşünüyor muydun bu ara?" diye sordu babası.

Hanna ellerine baktı. "Sanırım. Evet."

"Olanlara inanmak gerçekten çok zor."

Hanna tekrar yutkundu. Birdenbire kendisini ağlayacakmış gibi hissetti. "Biliyorum."

Bay Marin geriye yaslandı. Kanepeden osuruk sesini andıran bir ses çıktı. Bu babasının yıllar önce dile getirmesi gereken bir konuydu ama o bundan şimdi bahsediyordu. "Alison'nın hakkında hatırladığım en

güzel şey nedir biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu Hanna çabucak. İçinden umarım, *Annapolis'e geldiğinizde Kate ile iyi anlaşmış olmaları* demez diye düşündü.

"Yazdı. Sanırım sizler yedinci sınıfa gidiyordunuz. O gün seni ve Alison'ı Avolon'a götürmüştüm. Hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," dedi Hanna. Çok fazla şekerleme yediği için bikinisi içinde şişman ama Alison'nın da bir o kadar zarif göründüğünü ve sörfçü bir çocuğun Alison'ı açık havada yakacakları ateşin etrafında verecekleri partiye çağırdığını ama onun çocuğu son dakikada ektiğini hatırladı.

Sahildeydik ve bir keç metre ötemizde bir kızla oğlan vardı. Siz kızı okuldan tanıyordunuz ama etrafta beraber takıldığınız tiplerden değildi. Sırtında duran ve su şişesine benzeyen tuhaf bir alet vardı oradan pipetle su içiyordu. Alison kızı görmezden gelerek erkek kardeşi ile konuştu."

Hanna aniden her şeyi hatırladı. Jersey kıyısında Rose-wood'tan insanlara rastlamak çok olağandı ve o kız *Mona* idi. Çocuk Mona'nın kuzeniydi. Alison onun şirin olduğunu düşünmüş ve onunla konuşmaya gitmişti. Mona, Alison'nın onun yakınında olmasından çok hoşnut görünüyordu ama Alison'nın dönüp Mona'ya söylediği tek şey "Hey, benim Gine domuzum da böyle bir şişeden su içiyor," olmuştu.

"Hatırladığın en güzel anı bu mu?" diye hayretle sordu Hanna. O bu günü kafasından silip atmıştı ve Mona'nın da öyle yaptığına emindi.

"Daha bitirmedim," dedi babası. "Alison çocukla beraber sahilin bittiği yere kadar yürüdü ve sen Alison'nın onun yanından ayrıldığı için üzgün görünen kızın yanında kalıp onunla konuşmuştun. Ne söylediğini bilmiyorum ama ona karşı çok naziktin. Seninle gerçekten gurur duymuştum."

Hanna burnunu buruşturdu. Nazik olduğundan çok emin değildi. En azından öyle olmaya çalıştığını zannetmiyordu. Ama Jenna olayından sonra insanlar ile dalga geçmekten o kadar da keyif almıyordu.

"Sen daima diğerlerine karşı nazik oldun," dedi babası.

"Hayır, olmadım," dedi Hanna sessizce.

Jenna hakkında nasıl konuştuğunu hatırladı: *Bu kıza inanamazsın baba, demişti. Müzikalde Alison'nın istediği rolü istiyor ve sesini duymalısın. Aynı bir inek gibi mölüyor. Jenna sağlık testinde tüm sorulara doğru yanıt verebilir ya da spor kaptanlığı yarışında on iki mekik çekerek başarıya ulaşabilir ama o hâlâ bir aptal.*

Babası, Hanna'nın diğer insanların yüzüne karşı kaba şeyler söylemediğini bildiği sürece iyi bir dinleyici olmuştu. Bu yüzden Jenna olayından birkaç gün sonra babasının alış verişe giderken Hanna'ya sorduğu soru ağır gelmişti. Durup dururken Hanna'ya dönüp *"Bir dakika, şu kör olan kız, inek gibi şarkı söyleyen kızla aynı değil mi?"* diye sormuştu. Bağlantıyı kurmuş gibi görünüyordu. Hanna cevap vermeye korkmuş, öksürük nöbetine yakalanmış gibi yapıp konuyu değiştirmişti.

Babası ayağa kalkıp salondaki küçük piyanoya doğru gitti. Tuşların üzerindeki kapağı kaldırınca havaya bir toz demeti yayıldı. Parmağıyla bir tuşa dokunduğunda ise ince bir ses çıktı. "Sanırım annen sana benim ve İsabel'in evleneceğini söyledi, öyle değil mi?"

Hanna'nın içi acıdı. "Evet, böyle bir şey söyledi."

"Gelecek yaza evlenmeyi düşünüyoruz, daha önce olursa Kate gelemeyebilir. İspanya'da koleje hazırlık programına gidiyor."

Hanna Kate'in adını duyunca tüyleri diken diken oldu. *Zavallı kızcağız İspanya'ya gitmek zoronda kalmış.*

"Senin de nikâhımızda olmanı istiyoruz," diye ekledi babası. Hanna cevap vermeyince babası konuşmaya devam etti. "Eğer konuşmak istersen. Biliyorum bu biraz tuhaf bir durum. Eğer sana da öyle geliyorsa, araba çalman yerine bu konudan bahsetmeyi tercih ederim."

Hanna burnunu çekti. Babası, Hanna'nın hırsızlık yapmasının ona ve aptal evliliğine zarar verdiğini düşünmeye nasıl cüret edebiliyordu! Ama sonra durdu. *Yoksa veriyor muydu?* "Bunu düşüneceğim," dedi.

Babası elini piyanonun kenarında gezdirdi. "Tüm hafta sonu Philly'deyim ve Cumartesi günü akşam yemeği için Le Bec-Fin'de yer ayırttım."

"Gerçekten mi?" diye sevindi Hanna, kendine rağmen. Le Bec-Fin Hanna'nın yıllardır gidip orada yemek yemek istediği, Philadelphia merkezindeki ünlü bir Fransız restoranıydı. Spencer ve Alison'ı aileleri eskiden oraya götürürler ve onlarda sürekli bu restorandan söz ederlerdi. Çok kendine özgü bir yer olduğunu, hatta menünün bile İngilizce olmadığı ve içeride iğrenç kürkler giyen sadece kafa ve suratlardan ibaret yaşlı kadınlarla dolu olduğundan bahsederlerdi. Ama bu restoran Hanna'ya çok çekici gelirdi.

"Ve Four Season otelinde sana bir süit ayırttım," diye devam etti babası. "Aslında senin cezalı olman gerekiyor ama annen sorun olmadığını söyledi."

"Gerçekten mi?" diyerek ellerini çırptı Hanna. Lüks otellerde kalmaya bayılırdı.

"Havuzu da var," dedi babası gülümseyerek. Hanna havuzu olan otellerde kalacakları zaman çok heyecanlanırdı. "Yüzmek istersen cumartesi öğleden sonra biraz erken gelebilirsin."

Hanna'nın birden suratı asıldı. Cumartesi günü... Fox vardı. "Pazar gününe alamaz mıyız?"

"Şey, hayır, Cumartesi günü olmalı."

Hanna dudağını ısırdı. "O zaman gelemem."

"Neden?"

"Çünkü... Şu dans olayı var. Bu benim için... Bir bakıma önemli."

Babası ellerini ovuşturdu. "Annen yaptıklarından... Yaptıklarından sonra dansa gitmene izin mi verdi? Cezalı olduğunu sanıyordum."

Hanna omzunu silkti "Biletleri peşin almıştım zaten. Pahalıydı."

"Gelmen benim için çok şey ifade ederdi," dedi babası yumaşak bir tavırla. "Seninle bir hafta sonu geçirmeyi çok isterdim."

Babası üzülmüş görünüyordu. Neredeyse ağlaya-

cak gibi. Hanna da babası ile hafta sonunu geçirmek isterdi. Babası, lavla kaplı zemini, Hanna'nın sürekli Le Bec-Fin'den bahsetmesini ve havuzları olan lüks otellerde kalmayı sevdiğini hatırlamıştı. Hanna, acaba Kate ile babasının arasında da özel bir şaka var mı diye merak etti. Umarım yoktur diye düşündü. Özel olmak istiyordu.

"Sanırım dansı boşverebilirim," dedi sonunda.

"Harika," diye gülümsedi babası.

"Cornelius Maximillian aşkına!" diye ekledi Hanna utangaç bir şekilde bakarak.

"Bu çok daha iyi," dedi babası.

Hanna babasının arkasından onun yoldan aşağıya arabasını sürüp gidişini izledi. Ilık bir hisle tüm vücudu titredi. O kadar mutluydu ki bir kenara atığı cips paketini geri alıp yemek aklına bile gelmedi. Bunun yerine evin içinde dans edesi vardı. Üst katta cep telefonunun titrediğini duyduğunda tekrar kendine geldi. Yapılacak çok işi vardı. Sean'a Foxy'e gelemeyeceğini söylemeliydi. Mona'yı arayıp ona da söylemeliydi. Le Bec-Fin'de giyeceği elbise için dolabını karıştırmalıydı. Belki de şimdiye kadar giyme fırsatı bulamadığı Theory marka kemerli elbisesini giyerdi.

Üst kata koştu, telefonunu açtı ve kaşlarını çattı. Gelen... Bir mesajdı.

Beş basit kelime:
Hanna. Marin. Jenna'yı. Kör. Etti.

Eğer bunu bilseydi baban senin hakkında ne düşünürdü?

Gözüm üzerinde Hanna ve dediklerimi yapsan iyi olur.–A.

18

NORMAL ŞEYLERLE İLGİLEN, BELKİ SEN DE NORMAL OLURSUN

"Foxy'ye bedavaya gidebildiğin için çok şanslısın," dedi Emily'nin ablası Carolyn. "Bunu lehine kullanmalısın."

Cuma sabahı Emily ve ablası annelerinin onları sabah yüzme antrenmanına götürmesi için garajın önünde bekliyorlardı. Emily elini saçlarında gezdirerek ablasına doğru döndü. Kaptan olduğu için bedava bilet kazanmıştı ama Alison'nın cenaze töreninden sonra böyle bir partiye gitmek biraz tuhaf kaçıyordu. "Bu gideceğim anlamına gelmez. Birlikte gidebileceğim bir

eşim yok. Artık Ben'le birlikte değiliz ve..."

"Bir arkadaşınla git," Carolyn kendiliğinden pembe ve ince olan dudaklarına çatlamaması için krem sürdü. "Topher ve ben gitmeyi çok isteriz ama bunun için çocuk bakımından kazandığım tüm parayı bilete harcamam gerekir. Bizde onun yerine Topher'ın evinde oturup film seyredeceğiz."

Emily ablasına bir baktı. Carolyn son sınıf öğrencisiydi ve Emily'e benziyordu. Kızılımsı sarı saçları klordan yıpranmış, yanaklarında çiller, soluk kirpikler ve aynı Emily'ninki gibi güçlü, kaslı bir yüzücü vücudu vardı. Kaptan olduğu açıklandığında Carolyn'in yaşça büyük olduğu için kendisini kıskanmasından endişe etmişti. Ama ablası bu konuda çok rahat görünüyordu. Emily gizliden, bir kez bile olsa ablasını bir konuda kızgın ya da aşırı tepki verirken görmek isterdi.

"Oh, hey!" dedi Carolyn. "Dün senin komik bir resmini gördüm!"

Emily'nin aklına dün–A'nın yolladığı kulübede çekildikleri resimler geldi. –A bunu etrafa yaymış olmalıydı. Artık başlıyordu.

"Evet, dünkü Tate yarışmasından bir resim hatırladın mı?" diye anımsatmaya çalıştı Carolyn. "Şey görünüyordun... Bilmiyorum. Sanki tuzağa düşürülmüş gibi. Yüzünde komik bir ifade vardı."

Emily gözlerini kırpıştırdı. Scott'ın çektiği resim. Toby ile olan. Tüm kasları gevşedi. "Öyle mi?" dedi.

"Emily?"

Emily dönüp baktı, Maya Trek dağ bisikleti bacaklarının arasında onlardan birkaç metre ötede yolda duruyordu. Kıvırcık siyah saçları gözünün önüne gelmeyecek şekilde toplanmış ve beyaz kot ceketinin kollarını kıvırmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Onu böyle sabahın erken bir saatinde görmek tuhaf gelmişti.

"Selam," dedi Emily. "Ne haber?"

"Seni yakalayabileceğim tek yer burası diye düşündüm," dedi Maya Emily'nin evini işaret ederek. "Neredeyse pazartesi gününden beri tek kelime konuşmadın benimle."

Emily omzunun üzerinden şimdi de eflatun North Face sırt çantasının ön gözünü karıştıran ablası Caroly'e bir göz attı. Tekrar–A'nın gönderdiği mesajı düşündü. –A bu resimleri nasıl eline geçirmişti? Maya onları almamış mıydı? Ya da orada başkaları yok muydu?

"Üzgünüm," dedi Emily, Maya'ya. Elleri ile ne yapacağını bilemedi ve en sonunda onları evlerinin minyatürü şeklinde olan posta kutularının üzerine koydu. "Biraz meşguldüm."

"Evet, öyle görünüyor," dedi Maya.

Maya'nın sesindeki iğneleyici ton Emily'nin ensesindeki tüylerin dikilmesine sebep oldu. "Ne, ne demek istiyorsun?" diye sordu hemen Emily.

Ama Maya sadece boş ve üzgün görünüyordu. "Ben... Ben sadece diyorun ki beni geri aramadın."

Emily kırmızı başlığının ipini çekiştirdi. "Hadi şuraya geçelim," diye mırıldandı evlerinin sınırındaki salkım söğüte doğru ilerleyerek. Tüm istediği biraz uzaklaşmaktı, böylece Carolyn ne konuştuklarını dinleye-

mezdi. Ama ne yazık ki böyle kalın dalların altında gizlenerek konuşmak bir şekilde seksi oluyordu. Işık çok soluk bir yeşildi ve Maya'nın teni çok... Canlıydı. Bir ağaç perisi gibi görünüyordu.

"Aslına bakarsan sana bir sorum var," diye fısıldadı Emily, kafasından geçen tüm seksi ağaç perisi düşüncelerinden kurtulmaya çalışarak. "Şu telefon kulübesinde çekildiğimiz resimleri biliyorsun değil mi?"

"Hı hı," Maya iyice yakınına eğilmiş, Emily neredeyse onun saçlarının ucunu yanağında hissedebiliyordu. Birden, Emily sanki ekstradan milyarlarca sinir ucu üretmiş ve bunların hepsi de heyecan alarmı veriyormuş gibi hissetti.

"Kimse onları görmüş müydü?" diye fısıldadı Emily.

Maya'nın cevap vermesi bir dakika aldı. "Hayır..."

"Emin misin?"

Maya başını bir horoz gibi dikti ve sırıttı. "Ama istersen herkese gösterebilirim..." Maya bunu söyledikten sonra Emily'nin korkuyla sindiğini görünce gözlerindeki kıvılcım birden sönüverdi. "Bir dakika. Sen bu yüzden mi benden kaçıyorsun? Gerçekten o resimleri insanlara gösterdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Emily ayağını söğüdün toprağın dışında kalmış bir kökü üzerine koyarak. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki yeni bir dünya rekoru kırabileceğinden emindi.

Maya uzanıp eli ile Emily'nin çenesini tutup kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. "Ben bunu yapmam. Onları sadece kendim için saklamak istiyorum."

Emily çenesini geri çekti. Bu onun ön bahçesinde olamazdı. "Bilmen gereken bir şey var. Ben... Ben biri ile tanıştım."

Maya başını dikti. "Ne tür biri?"

"Adı Toby. Çok hoş biri. Ve... Sanırım ondan hoşlandım."

Maya sanki Emily ona bir keçiye âşık oldum demiş gibi inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Ve sanırım onu Foxy'e davet etmeliyim," diye devam etti Emily.

Bu fikir henüz aklına gelmiş olmasına rağmen Emily'i rahatsız da etmedi. Toby'nin mükemmel bir seçim olmadığını biliyordu ama sorun da değildi. Hatta eğer kendisini zorlarsa onun Jenna'nın üvey kardeşi olduğunu bile unutabilirdi. Ayrıca Foxy'e bir çocukla beraber giderse, Noel'in partisinde çekilmiş fotoğrafların bir şey ifade etmediğini göstermiş ve insanlara eşcinsel olmadığını ispatlamış olacaktı.

"Ne dersin?"

"Ama Foxy yarın değil mi? Ya eğer başka planları varsa?" dedi Maya.

Emily omzunu silkti. Toby'in bir planı olmadığından neredeyse emindi.

"Her neyse," diye devam etti Maya. "Foxy'nin çok pahallı olduğunu söylediğini sanıyorum."

"Evet, söyledim. Yüzme takımında kaptan seçildiğim için bedavaya gidebileceğim."

"Vay canına," dedi Maya biraz bekledikten sonra. Emily, Maya'nın hayal kırıklığına uğradığını sezebiliyordu ve sanki bu tepkiyide Emily'i etkilemek için ver-

mişti. Maya, Emily'i yüzme takımını bırakması konusunda ikna etmeye çalışan kişiydi. "İyi, tebrik ederim, sanırım," dedi Maya.

Emily Vans marka ayakkabılarına baktı. "Teşekkürler," dedi, her ne kadar Maya'nın samimiyetine inanmamış olsa da. Emily, Maya'nın, onun kendisine bakıp *aptal, tabii ki şaka yapıyorum* demesini beklermiş gibi hissettiğini tahmin edebiliyordu. Ani bir öfke hissine kapıldı. Maya neden sanki bu durumu zorlaştırmak zorundaydı ki? Neden sadece normal arkadaş olamıyorlardı?

Maya yüksek bir sesle burnunu çekti ve sonra söğüdün sarkan dallarını aralayarak tekrar bahçeye doğru çıktı. Emily onu takip etti ve annesinin ön kapıda durduğunu fark etti. Bayan Fields'ın kısa kesimli saçları diklenmiş, dağınık bir şekildeydi ve yüzünde *benimle uğraşma zaten acelem* var ifadesi vardı. Maya'yı görünce rengi attı. "Emily gitme vakti," diye seslendi annesi.

"Elbette," diye cevap verdi Emily. Annesinin bunu görmesini istememişti. Kaldırımın kenarındaki bisikletinin yanında duran Maya'ya döndü.

Maya ona bakıyordu. "Kim olduğunu değiştiremezsin," dedi Maya yüksek bir sesle. "Umarım bunu biliyorsundur."

Emily annesi ve Carolyn'in kendisine baktığını hissetti. "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi en az Maya kadar yüksek bir sesle.

"Emily geç kalacaksın," diye uyardı annesi.

Maya Emily'e bir veda bakışı attı ve sonra deli gibi

sokağın aşağısına doğru pedal çevirdi. Emily zorlukla yutkundu. Duyguları kargaşa içine girdi. Bir yanda Maya'nın anne ve ablasının önünde evine kadar gelmesine kızgındı. Diğer yandan yedi yaşındayken Disney World'de ebeveynlerine yalvar yakar aldırdığı Mickey Mause şeklindeki balonu, elinden kaçırıp uçmasına izin verdiği zamanki gibi kötü hissediyordu. Gözden kaybolana kadar balonun gökyüzünde uçmasını seyretmişti. Ve annesi, *o sadece bir balon hayatım ve uçup gitmesi de senin hatan!* diyene kadar gezinin kalan kısmında hep balonu düşünmüştü.

Carolyn'le hiç tartışmadan hemen Volvo'nun arka koltuğuna geçip ön koltuğu ona bıraktı. Yola çıktıklarında, şimdi uzakta bir nokta gibi görünen Maya'ya baktı, derin bir nefes aldı ve ellerini annesinin koltuğunun arkasına koydu.

"Anne hadi tahmin et. Yarın yardım balosuna gitmek için bir çocuğa teklif edeceğim."

"Ne balosu?" diye mırıldandı Bayan Fields, sesinde *şu an senden hiç hoşnut değilim tonu* vardı.

"Foxy," dedi Carolyn radyo ile uğraşırken. "Her sene yenisi düzenlenen bir balo. Çok büyük bir organizasyon, bazı kızlar bunun için estetik yaptırıyorlar."

Bayan Fields dudaklarını birbirine bastırdı. "Buna gitmeni istediğimden pek emin değilim."

"Ama bedavaya gideceğim. Kaptan olduğum için."

"Gitmesine izin vermelisin anne," dedi Carolyn. "Bu çok hoş bir balo."

Bayan Fields dikiz aynasından Emily'e baktı "Çocuk kim?"

"Şey, adı Toby. Eskiden bizim okula gidiyordu ama şimdi Tate'te okuyor," diye son üç yıldır Toby'nin nerede ve neden olduğunu atlayarak açıkladı Emily. Şükür ki annesi Rosewood'daki bazı anneler gibi Emily yaşındaki çocukların her şeyini hatırlamıyordu. Carolyn'de bu ismi hatırlamış gibi görünmüyordu. O zaten skandalları hiç hatırlamazdı, hatta en ünlü Hollywood skandallarını bile. "Çok hoş biri ve çok iyi bir yüzücü. Ben'den çok daha hızlı."

"Ben hoş bir çocuktu," dedi Bayan fields.

Emily dişlerini sıktı. "Evet, ama Toby çok daha hoş." *Ve merak etme o bir beyaz* diye eklemek istedi Emily ama gerginliğin lüzumu yoktu.

Carolyn koltuğunda arkaya döndü. "Şu senin resminde gördüğüm çocuk mu o?" diye sordu.

"Evet," dedi Emily sessizce.

Carolyn annesine döndü. "O çok iyi. Topher'ı iki yüz metre serbestte geçmişti."

Bayan Fields Emily'e gülümsedi. "Aslında cezalı olman gerekiyor ama bu hafta gelişen şartlar altında sanırım gidebilirsin. Ama estetik ameliyat yaptırmak yok."

Emily kaşlarını çattı. Annesinin her şeye nazaran böyle bir şey konusunda endişelenmesi çok saçmaydı. Geçen yıl Bayan Fields 20/20 adlı bir programda Crystal Meth denen bir uyuşturucunun ele alındığını ve ne kadar yaygın olduğunu seyretmişti. Hatta özel okullarda bile. Evde iştah kesici bir şurup olan Sudafed'i bile yasaklamıştı, sanki Carolyn ve Emily yatak odalarında bu uyuşturucuyu üretmek için küçük bir laba-

ratuar kuracaklarmış gibi. Emily yarım bir kahkaha attı. "Tamam, estetik ameliyat yok."

Ama Bayan Fields kıs kıs gülmeye başladı ve aynada Emily'nin bakışlarını yakaladı. "Sadece şaka yapıyorum." Sonra Maya'nın şu an onların sokağına zıt yönde olan figürünü görüp başını sallamaya başladı ve ekledi "Yeni arkadaşlar edindiğini görmek güzel."

19

DAĞLAMA İLE UĞRAŞAN

KIZLARA DİKKAT ET

Strawberry Ridge Yoga stüdyosu Rosewood'un diğer tarafında ağıldan dönüştürülmüş bir yerdi. Aria bisikleti ile oraya giderken yolda tütün rengi bir köprünün üzerinden, bir sıra Hollis sanat bölümü apartmanları ve büyüleyici bir görüntüsü olan köhne, mor, pembe ve mavi renklerdeki kloniyal tarzda evlerin önünden geçmişti. Bisikletini yoga stüdyosunun önündeki zaten tıka basa bisikletle dolu olan park yerindeki sıraya koydu. Çoğu bisikletin iskeletinde ET, CİNAYETTİR ve PETA çıkartmaları vardı.

Stüdyonun lobisinde durup makyajsız, pasaklı ve tüylü kızlara ve kaslı duran erkeklere baktı. –A'nın sözünü ciddiye almakla aptallık mı ediyordu? *Strawberry Ridge Yoga Studio. Orada ol,* harfi harfine? Ve Meredith'i görmeye hazır mıydı? Olasılıkla–A ona yem atmıştı. Muhtemelen–A buradaydı.

Aria Meredith'i daha önce sadece üç kez görmüştü. İlk seferinde Meredith babasının öğretmen-öğrenci kokteyline gelmişti. Sonra onu babası ile arabada yakalamış ve en son da geçen gün Victory'de. Ama onu nerede görse tanıyabilirdi. Şimdi Meredith dolabın önünde durmuş yere açılan matları, battaniyeleri ve yoga yaparken kullanılan kayışları dışarıya çıkartıyordu. Kahverengi saçları dağınık bir at kuyruğu ile

toplanmış ve bileğinin iç tarafında pembe bir örümcek ağı dövmesi vardı.

Meredith Aria'yı gördü ve gülümsedi. "Sen yenisin öyle değil mi?" Aria'nın gözlerine baktı ve Aria bir an dehşetle onun kendisinin kim olduğunu bildiğini düşündü. Ama sonra Meredith göz temasını kesti ve müzik setine bir Cd koymak üzere eğildi. Sitar'la çalınan bir hint müziği yayıldı içeriye. "Daha önce Ashtanga yaptın mı?"

"Şey, evet," diye cevap verdi Aria. Aria masanın üzerinde yazılı duran ÖZEL DERS FİYATI 15 dolar ilanı gördü ve bir onluk, bir de beşliği çıkartıp masanın üzerine koydu. – A'nın Meredith'in burada olduğunu nereden bildiğini ve– A'nın gerçekten burada olup olmadığı merak etti.

Meredith sırıttı. "Sanırım sırrı biliyorsun ha?"

"Ne?" diye fısıldadı Aria, kalbi hızla atıyordu. "Sır?"

"Kendi matını getirmişsin." Meredith Aria'nın kolunun altında duran kırmızı matı işaret etti. "Birçok yeni başlayan insan buraya gelir ve stüdyonun matlarını kullanır. Bunu benden duymuş olma ama buranın matlarından ayak mantarı kapabilir ve bundan peynir yapabilirsin."

Aria gülümsemeye çalıştı. Yedinci sınıfta Alison ile yoga derslerine gitmeye başladığından beri kendi yoga matını getirirdi. Alison ona başkalrının matını kullanırsa seksüel yollardan bulaşan hastalıklardan kapabileceğini söylerdi.

Meredith gözlerini kısarak ona baktı. "Tanıdık bir

siman var, resim dersime mi geliyorsun?"

Aria hayır anlamında başını salladı ve birden içerisinin ayak ve tütsü koktuğunu fark etti. Bu Ella'nın gidebileceği bir yoga stüdyosuydu. Belki de zaten gitmişti.

"Adın ne?"

"Şey, Alison," dedi Aria çabucak. Kendi ismi dünyadaki en yaygın isimlerden sayılmazdı ve Byron'un bundan Meredith'e bahsetmiş olmasından korkuyordu. Bir an duraksadı. Byron acaba Meredith'e Aria'dan bahsetmiş miydi?

"Sen şu resim dersindeki kıza çok benziyorsun," dedi Meredith "Ama ders yeni başladı ve herkesi şaşırttım."

Aria Çakranızı* bulun semineri broşürlerinden bir tane aldı "Yani sen okuldan mezun oldun?"

Meredith başını salladı. "Evet, yüksek lisansımı alıyorum."

"Branşın nedir?"

"Şey, birçok şey var. Resim. Çizim."

Meredith, Aria'nın arkasına doğru baktı ve içeriye giren birisine el salladı. "Ama şu an dağlama üzerinde çalışıyorum."

"Ne?"

"Dağlama. Sipariş üzerine yapılmış demirleri bir araya getirerek anlam kazandırmaya çalışıyorum ve sonra bunları kızdırarak büyük bir tahta üzerine dağlıyorum."

---

*Ç.N: Çakra; Hinduzim'de insan vücudunda bulunan metafiziksel veya biyofiziksel bağlantı noktası.

"Bir saniye, yani bunlar aynı sığırları damgalamakta kullandığımız şeyler gibi mi oluyor?"

Meredith başını eğdi. "Anlatmaya çalışıyorum ama çoğu insan deli olduğumu düşünüyor."

"Hayır," dedi Aria hemen. "Ben öyle düşünmüyorum."

Meredith duvardaki saate baktı. "Bir kaç dakikamız var, sana bir iki tane fotoğraf gösterebilirim." Yanında duran bez çantasına çantasına uzandı ve cep telefonunu çıkarttı. "Şunlara sırayla bir bak..."

Fotoğraflarda sarı renkte tahtalar vardı. Bazılarının üzerinde sadece tek bir harf, bazılarında ise *yakala beni ve kontrol manyağı* gibi şeyler yazılıydı. Harfler küçük ve tuhaf şekillere sahipti ama tahtanın üzerinde gayet güzel görünüyorlardı. Daha uzunca bir tahtanın üzerindeyse *hata insana özgüdür ama çok yüce bir histir* yazıyordu.

Aria ona baktı. "Mea West."

Meredith'in gözleri parladı. "En beğendiğim sözlerinden biridir."

"Benim de." Aria telefonu geri uzattı. "Bunlar gerçekten çok güzel."

Meredith gülümsedi. "Beğendiğine sevindim. Birkaç ay içinde bir sergi yapacağım."

"Ben çok..." Aria ellerini birbirine kenetledi. Neredeyse *çok şaşırdım* diyecekti, Meredith'i böyle bulmayı beklemiyordu. Meredith'i hayal ettiğinde aklına hep sıradan özellikte bir tip geliyordu. Aklına gelen ilk Meredith imajı; sanat ve tarih okumuş, ana cadde üzerindeki sıkıcı, basık bir galeride yaşlı kadınlara okul-

larda yapılmış Hudson Nehri manzara resimleri satan biri idi. Ya da Kelly Clarkson dinleyen, Laguna Beach dizisi seyreden ve eğer yeteri kadar cesareti varsa Girls Gone Wild'a tişörtünü kaldırıp göğüslerini gösteren bir tip olarak düşünmüştü. Aria onun sanatla bu kadar ilgili olacağını beklemiyordu. Byron'nın bir sanat-çıyla ne işi olabilirdi ki? Onun Ella'sı vardı.

Meredith diğer bir yoga öğrencisini selamlarken Aria ana stüdyoya doğru gitti. Çatı kirişleri görünen yüksek tavanlı bir odaydı. Karamel rengi, cilalı tahta bir zemini vardı ve her yerde geniş Hindu resimleri asılıydı. Çoğu insan matlarının üzerine otumuş sırtüstü uzanmaya başlamıştı. Tuhaf bir şekilde çok sessizdi.

Aria odada etrafına bakındı. Geniş tozluklar giymiş, kahverengi at kuyruğu olan bir kız köprü kuruyordu. İnce uzun bir çocuk eğildiği yerden kalkıp, diğer bir pozisyonuna geçmiş burnundan derin nefesler alıp veriyordu. Sarışın bir kız köşede bağdaş kurmuştu. Önüne doğru baktığında Aria'nın midesine sanki kramp girdi. *"Spencer?"* diye mırıldandı.

Rengi soluk görünen Spencer dizlerinin üzerinde durdu. "Oh," dedi "Aria. Selam."

Aria zorlukla yutkundu. "Burada ne yapıyorsun?"

Spencer şaşırmış bir halde ona baktı. "Yoga?"

"Hayır, onu biliyorum, ama..." Aria başını salladı. "Demek istiyorum ki, biri sana buraya mı gelmeni söyledi, yoksa...?"

"Hayır..." Spencer bir şeyden şüphelenmiş gibi gözlerini kısarak baktı. "Bir saniye, ne demek istiyorsun?"

Aria gözlerini kırptı. *Kim olduğumu merak mı ediyorsun? Sandığından daha yakınındayım.* Bakışlarını Spencer'dan kaydırıp lobide biri ile konuşan Meredith'e çevirdi ve sonra tekrar Spencer'a baktı.

Kafasındaki çarklar dönmeye başladı. Bu durum gerçekten çok karmaşıktı.

Ana odadan çıktığında kalbi hızla atıyordu. Kapıya doğru aceleyle giderken tayt giymiş, sakallı bir adama çarptı. Dışarısı onun paniklemesine yol açacak derecede sakin ve hissizdi. Kuşlar kanat çırpıyor, ağaçlar rüzgârda sallanıyor ve bir kadın telefonda konuşarak bebek arabasını itiyordu.

Aria bisikletinin sırasına gider gitmez kilidini açtı ve kolunu yukarıdan aşağıya sıvazladı. Sert bir şekilde. Meredith yanında durmuş ona gayet normal bir şekilde bakıyordu. Aria'nın ağzı açık kaldı. Yüksek bir sesle iç çekti.

"Derse kalmıyor musun?" diye sordu Meredith.

Aria başını salladı. "Ben... Şey... Ailevi bir durum."

Bisikletini çekip aldı ve uzağa doğru pedal çevirdi.

"Bekle!" diye bağırdı Meredith. "En azından paranı geri al!"

Ama Aria neredeyse yarım blok gitmişti bile.

20

BU ARADA LAİSSEZ-FAİRE "DOKUNMA" DEMEK

Cuma günü ekonomi dersinde Andrew Campbell sıraların arasındaki boşluğa eğildi ve Spencer'ın defterinin üstüne vurdu. "Hatırlayamıyorum da, acaba Foxy'e limuzinle mi yoksa arabayla mı gidecektik?"

Spencer kalemini parmaklarının arasında dolaştırdı. "Şey, araba sanırım."

Bu zor bir karardı. Normalde Spencer balo canavarı kesilirdi ve limuzinde ısrar ederdi. Ve ailesinin, onun yarın Andrew'la birlikte baloya gitmesini ciddiye aldığını düşünmelerini istiyordu. Ama o sadece yorgun hissediyordu. Yeni bir erkek arkadaşı olması harikaydı ama aynı zamanda hem onunla birlikte olup hemde okulun en hırslı öğrencisi olmak yorucuydu. Geçen gece saat iki buçuğa kadar ödev yapmış Aria'nın tuhaf bir şekilde kaçıp gittiği sabahki yoga dersine kadar uyuya kalmıştı. Belki de Aria'ya–A'dan gelen mesajdan bahsetmeliydi ama Aria fırlayıp gitmişti. Gene çalışma salonunda uyuya kalmıştı. Belki de hemşirenin ofisine gidip orada biraz kestirebilirdi?

Andrew'un başka soru sormaya vakti kalmadı. Bay McAdam projektöre karşı verdiği savaşa bir son–ki bu her seferinde olurdu–vermiş tahtanın önünde duruyordu. "Pazartesi verdiğim kompozisyon ödevlerinizi okumak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Ve bir sürprizim var. Eğer yarına kadar kompozisyonlarınızı bana e mail atarsanız, normalden erken gönderdiğiniz için size ekstradan beş puan vereceğim."

Spencer şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Cep bilgisayarını çıkarttı ve tarihe baktı. Ne zaman Cuma olmuştu ki? Pazartesiye baktı. İşte kompozisyon tarihi oradaydı.

Henüz başlamamıştı. Daha ne yazacağını bile düşünmemişti. Salı günü kredi kartı fiyaskosundan sonra Spencer kaynak kitaplar için kütüphaneye gitmiş sonrada Wren olayı çıkmıştı ve artık B eksi almanın bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çarşamba gecesini Wren'nin evinde geçirmişti. Dün, üçüncü dersten sonra okula sızmış, hokey antrenmanını es geçmiş ve tekrar Philly'e gitmişti. Araba yerine trenle giderse daha çabuk olacağı düşünmüştü. Ama bu seferde tren gecikme yapmıştı. Bir süre sonra on üçüncü caddeye varmış ve eve akşam yemeği saatinde dönmesi için sadece kırk beş dakikası kalmıştı. Wren onunla istasyonda buluşmuş, çiçekler arasında gizlenmiş bir bankta leylak kokuları arasında öpüşmüşlerdi.

Spencer Dantenin Cehennem komedyasının ilk on kıtasının İtalyancaya çevrilme tarihinin de pazartesi olduğu fark etti. Ve Plato'dan da üç sayfa İngilizce. Zor bir sınav. *The Tempest* (fırtına), Rosewood Day'deki yılın ilk oyunu, için ses sınavı da Pazartesiydi. Umutsuz bir şekilde başını sırasının üzerine koydu.

"Bayan Hastings?"

Spencer geriye yaslanıp baktı. Zil çalmış, herkes sınıfı boşaltmış, sadece kendisi kalmıştı. Squidward başında durdu. "Uyandırdığım için üzgünüm," dedi iğneleyici bir şekilde.

"Hayır... Ben gerçekten..." dedi Spencer bacaklarını birleştirerek. Ama artık çok geçti. Squidward tahtadaki notları siliyordu bile. Öğretmenin yavaşça başını salladığını gördü, sanki Spencer umutsuz bir vakaymış gibi.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Spencer. Bilgisayarı, ki-

tapları ve kâğıtlar önünde durmuş oturuyordu. Tekrar ilk kompozisyon sorusunu söyledi sesizce.

Adam Smith'in "görünmez el" deki konseptini, devletin özel girişimlere kısıtlama getirmemesi (Laissez-Faire) ekonomosinde açıklayın ve günümüzden modern bir örnek verin.

Tamam.

Normalde Spencer ekonomi ödevini ve Adam Smith'in kitabını baştan sona okur, uygun sayfaları işaretler ve cevap için bir başlık oluştururdu. Ama yapamadı. Devletin özel girişimlere kısıtlama getirmemesi ekonomisinin ne demek olduğu hakkında bir fikri bile yoktu. Acaba bu arz ve taleple ilgili bir şey miydi? Bunun görünmezlikle ne alakası vardı? Wikipedia'ya birkaç anahtar sözcük girdi ama teoriler karışık ve tanıdık gelmiyordu. Ve sınıf notlarını da yazmayı unutmuştu.

On bir yılını okula köle olarak zorlu bir şekilde geçirmişti, anaokulundan önceki Montessori okulunu da sayarsanız on iki. Sadece bir kerelik olsun B eksi alsa ve bunu daha sonra sömestirde telafi etse olmaz mıydı?

Ama şimdi alacağı notlar her zamankinden daha önemliydi. Dün Wren ve o tren istasyonunda, buruk bir şekilde birbirlerinden ayrılmışlardı. Wren ona bu sene sonunda okuldan mezun olmasını ve Penn'e başvurmasını önermişti. Spencer bu fikre hemen ısınmış ve tren hareket etmeden bir kaç dakika öncesine kadar birlikte paylaşabilecekleri daireyi hayal etmişlerdi. Evde ikisinin de ayrı çalışma köşesi olacağı ve bir kedi

bile besleyebilecekleri hakkında konuşmuşlardı. Wren gençken hiç hayvan besleyememişti çünkü karde- şinin alerjisi vardı.

Bu düşünceler trende eve dönerken Spencer'ın aklında cereyan etmiş ve yatak odasına varır varmaz Rosewood'dan mezun olmak için yeterli kredisi olup olmadığını kontrol edip, internetten Penn'e başvuru formu indirmişti. Melissa'nın hâlâ Penn'e gidiyor olması biraz sıkıcı bir durumdu ama Penn büyük bir okuldu ve Spencer onların çok faza karşılaşmayacaklarını düşündü.

İç çekti ve cep bilgisayarına baktı. Wren ona bu gün saat beş ila altı arasında arayacağını söylemişti ve şimdi saat altı buçuktu. İnsanların söyledikleri şeyi yapmamaları Spencer'ı rahatsız ederdi. Telefonunun cevapsız arama bölümünde Wren'in numarası varmı diye kontrol etti. Sesli mesaj servisini arayıp kendisine hiç not bırakılmış mı diye kontrol etti. Ama hiç yeni mesaj yoktu.

Sonunda Wren'nin numarasını aradı. Sesli mesaj çıktı yine. Spencer telefonunu yatağının üzerine fırlattı ve tekrar sınav sorularına baktı. Adam Smith. Özel girişimlere kısıtlama. Görünmez el. *Büyük, kuvvetli, İngiliz ve bir doktor eli. Onun tüm vücudunda.*

Tekrar Wren'i düşünmemek için kendini zorladı. Bu çok, liseli gibiydi. Wren ona çok daha olgun davrandığını söylediğinden beri her hareketini eleştirir olmuştu. Cep telefonunun melodisi Black Eyed Peas'ten "My humps," idi. Acaba Wren'de bunu onun gibi ironik mi buluyordu yoksa çok ergen mi? Peki, ya çantasının ar-

kasına astığı şans getiren şeylerle dolu anahtarlık zincirine ne demeliydi? Veya kendinden daha büyük bir kız, Wren çiçekçinin bakmadığı bir anda tezgâhından bir lale alıp parasını ödemeden Spencer'a verdiğinde başlarının belaya gireceğini mi düşünürdü?

Güneş ağaçların ardında batmaya başlamıştı. Babası başını Spencer'ın odasına soktuğunda Spencer korkudan sıçradı. "Birazdan yemek yiyeceğiz," dedi babası. "Melissa bu akşam bize katılmıyor."

"Tamam," diye cevap verdi Spencer. Bu babasının ona bu günlerde söylediği ilk düşmanca olmayan sözlerdi.

Işık babasının platin Rolex'inden yansıdı. Yüzü neredeyse... Pişman olmuş gibi görünüyordu. "Senin sevdiğin şu tarçınlı çöreklerden aldım biraz. Onları ısıtmaya koydum."

Spencer gözlerini kırpıştırdı. Tam bunu söylediğinde fırından çöreklerin kokusu gelmişti. Babası, Spencer'ın Struble Fırını'nın tarçınlı çöreklerine bayıldığını biliyordu. Fırın babasının avukatlık bürosuna bir yürüyüş yolu kadar yakın olmasına rağmen onları almak için pek zamanı olmadığını biliyordu. Babası resmen ona zeytin dalı uzatıyordu.

"Melissa bize Foxy'e birini davet ettiğini söyledi," dedi babası. "Tanıdığımız biri mi?"

"Andrew Campbell," diye cevapladı Spencer.

Bay Hastings bir kaşını havaya kaldırdı. "Sınıf başkanı Andrew Campbell mı?"

"Evet." Bu çok önemli bir ayrıntıydı. Başkanlık yarışında Andrew Spencer'ı geçmiş ve ebeveynleri Spencer'ın kaybetmesine çok üzülmüştü. Ne de olsa Melissa sınıf başkanıydı.

Bay Hastings memnun göründü. Sonra gözlerini aşağıya eğdi. "Şey, bu çok iyi... Yani demek istiyorum ki bu saçmalığın sona ermesi güzel."

Spencer yanaklarının kızarmadığını umut etti. "Şey, peki... Annem ne düşünüyor?"

Babası ona hafifçe gülümsedi. "O da düzeliyor." Kapının çerçevesini sıvazladı ve sonra koridora doğru yürüdü. Spencer kendini tuhaf ve suçlu hissetti. Aşağıda ısınmaya konan çörekler neredeyse yanıyormuş gibi kokmaya başladı.

Telefonunun çalmasıyla irkildi Spencer. Açmak için üzerine atladı. "Selam sana." Wren'in sesi neşeli ve şamatacı geliyordu ama bu Spencer'ın aniden öfkelenmesine sebep oldu.

"Ne haber?" dedi Wren.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Spencer.

Wren durdu. "Çalışma saatinden önce bazı arkadaşlarım ve ben biraz takıldık."

"Neden daha erken aramadın?"

Wren durdu. "Barın içinde çok gürültü vardı." Sesi mesafeli ve rahatsız olmuş gibiydi.

Spencer yumruklarını sıktı. "Üzgünüm," dedi Spencer. "Sanırım biraz stres oldum."

"Spencer Hastings ve stres?" dedi Wren. Spencer onun şimdi güldüğünden emindi. "Neden?"

"Ekonomi ödevi," diye iç geçirdi. "Bu imkânsız."

"Of," dedi Wren. "Boş ver, gel benimle buluş."

Spencer duraksadı. Not kâğıtları masasının üzerine

saçılmış durumdaydı. Yerde ise bu haftanın testleri vardı. Aldığı B eksi ise diğerlerinin arasından neon gibi parlıyordu. "Gelemem."

"Pekâlâ," diye homurdandı Wren. "O zaman yarın? Seni tüm gün alıkoyabilir miyim?"

Spencer içeriden yanağını ısırdı. "Yarın da gelemem. Ben... Ben şu yardım balosuna gitmeliyim. Okuldan bir çocukla gidiyorum."

"Yani onula çıkıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Neden bana sormadın?"

Spencer kaşlarını çattı. "Ondan hoşlanmıyorum. O sadece okuldan bir çocuk. Ama demek istiyorum ki, eğer istemiyorsan gitmem."

"Sadece seninle uğraşıyordum. Balona gidebilirsin. Git biraz dağıt. Pazar günü takılabiliriz." Ve sonra Wren hastaneye yetişmesi için gitmesi gerektiğini söyledi. "Sınavda başarılar," diye de ekledi. "Eminim üstesinden gelirsin."

Spencer arzuyla telefonun ekranındaki konuşma sona erdi yazısına baktı. Konuşmaları bir dakika kırk altı saniye sürmüştü. "Tabii ki gelirim," diye fısıldadı telefona. Bir hafta ek süre olursa.

Bilgisayarının önünden geçerken yeni bir maili olduğunu gördü. Yaklaşık beş dakika önce babası ile konuşurken gelmişti.

Kompozisyondan A mı almak istiyorsun? Sanırım nerede bulacağını biliyorsun–A.

Spencer'ın midesi düğümlendi. Pencereden dışarıya baktı ama bahçelerinde kimse yoktu. Sonra başını cadan çıkartıp birisi oraya kamera ya da mini mikrofon yerleştirmiş olabilir mi diye kontrol etti. Ama tüm gördüğü evin gri-kahverengi taş olan dış kısmıydı.

Melissa lise ödevlerini aile bilgisayarında saklamıştı. O da en az Spencer kadar düzenliydi ve her şeyi saklardı. Spencer bu ödevlere bakmak için Melissa'dan izin almak zorunda bile değildi, onlar ayrı bir sürücüdeydi zaten.

Ama nasıl oluyorda–A bunu bilebiliyordu?

Bu çok cazip bir fikirdi. Şey hariç... Hayır. Spencer gene de–A'nın ona yardım etmeye çalıştığından şüphe etti. Acaba bu sinsice hazırlanmış bir tuzak mıydı? –A, Melissa olabilir miydi acaba?

"Spencer?" annesi aşağı kattan seslendi "Yemek vakti!"

Spencer mail penceresini minimize etti ve dalgın bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Gerçek şuydu ki eğer Melissa'nın ödevinden kopya çekerse diğer ödevlerini yetiştirebilir ve Wren'le görüşebilirdi. Bazı kelimeleri değiştirebilir... Yerine eşanlamlılarını kullanabilir... Ve bunu bir daha asla yapmazdı.

Bilgisayarından bir ses geldi ve geri döndü.

Not: Sen bana zarar verdin, ben de sana vereceğim. Ya da senin yerine belki de yeni erkek arkadaşına zarar vermeliyim? Kendinize dikkat etseniz iyi olur.

Hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkabilirim.–A.

21

GİZLİ BİR HAYRAN...

Cuma öğleden sonrası Hanna tribünde oturmuş Rosewood Day'in futbol takımının Lansing hazırlık sınıfı ile olan maçını seyrediyordu. Ama dikkatini veremiyordu. Normalde manikürlü olan tırnakları şimdi parmak kenarlarındaki etlerin sinirle kemirilmiş olmasından dolayı kalkmış ve çirkin duruyordu. Uykusuzluktan gözleri kıpkırmızı olmuş, iltihaplı gibi kabarmıştı. Bu haldeyken evde saklanıyor olması gerekirdi. Tribünde oturarak çok fazla insan içine çıkmış

oluyordu.

Gözüm üzerinde demişti–A. Söylediklerimi yapsan iyi olur.

Ama bu sanki biraz polikacıların terörist saldırılar için söylediklerine benziyordu: Eğer evine saklanmış sana saldıracaklarından korkuyorsan, teröristler kazanmış demektir. Aynı geçen yıl ve ondan önceki sene olduğu gibi burada oturup maçları seyretmeliydi.

Hanna etrafına bakındı. Birisi gerçekten Jenna olayı hakkında bilgi sahibiydi ve onu suçlayarak korkutmaya çalışıyordu. Peki ya–A gerçekten babasına söylerse? Ama bu şimdi olmamalıydı. Tam da her şey iyiye doğru giderken.

Yüzlerce kere boynunu uzatıp kalabalığın arasında Mona'yı görebilmek için bakındı. Bu çocukları oynarken onunla birlikte seyretmek bir Hanna-Mona geleneği olmuştu. İçeceklerin durduğu masada kokteyl içeceğini kola ile karıştırıp, karşı takımın oyuncularını hor gören seksi sloganlar atarlardı. Ama Mona bu sefer arazi olmuştu. Dün alış veriş merkezindeki tuhaf kavgalarından sonra konuşmamışlardı.

Bir an Hanna'nın gözüne sarışın atkuyruğu ve açık kızıl örgülü, sinmiş gibi duran iki kız takıldı. Riley ve Naomi buradaydı ve Hanna'dan çok uzak olmayan bir yere çıkıp oturmuşlardı. Bu gün iki kız da yanlarına birbirine uyan Chanel deri çanta almış ve marka olduğu apaçık olan yepyeni tuvit ceketler giymişlerdi. Hava sanki yaz havası gibi değilmişte soğuk varmış gibi. Hanna'nın bulunduğu tarafa baktıklarında Hanna hemen oyundan keyif alıyormuş gibi yaptı, skorun kaç

olduğundan haberi olmasa bile.

"Üzerinde ki kıyafetle Hanna şişman görünüyor," diye Riley'nin fısıldadığını duydu.

Hanna yanaklarının kızardığını hissetti. Hanna üzerindeki C&C marka, karın bölgesine doğru hafifçe yapışan tişörtüne baktı. Muhtemelen hafta boyu stresten dolayı çok yediği için kilo alıyordu. Bu sürekli yediklerini geri çıkartmak istemesine karşı koyduğu için oluyordu ve şu an da bunu yapmak istiyordu.

Devre arası oldu ve Rosewood takımının oyuncuları yedeklerin yanında toplandı. Sean çimlerin üzerine uzandı ve kalflarına masaj yapmaya başladı. Hanna bu şansı gördü ve oturduğu metalik koltuktan paldır küldür aşağıya indi. Dün–A'dan mesaj geldikten sonra Sean'u arayıp ona Foxy'e gelemeyeceğini söyleyememişti. Çok şaşkın bir haldeydi.

"Hanna," dedi Sean onun başında dikildiğini görünce. "Selam." Eğer tişörtündeki ter çizgilerini ve yüzündeki hafif sakalı görmezden gelirseniz, her zamanki gibi Sean bu gün de çok yakışıklı görünüyordu.

"Nasılsın?"

Hanna bağdaş kurarak onun yanına oturdu ve tüm takımın onun iç çamaşırını görmemesi için büzgülü eteğini düzeltti. "Ben..." ağlamamak için kendini tutarak zorlukla yutkundu. Aklımı kaçırıyorum. *–A tarafından işkenceye maruz kalıyorum.* "Şey, dinle," dedi ellerini kenetleyerek."Ben Foxy'e gitmiyorum."

"Gerçekten mi?" Sean başını dikleyerek sordu. "Neden? İyi misin?"

Hanna elini birbirine sık bir şekilde ekilmiş, püzel

kokan çimlerin üzerinde gezdirdi. Mona'ya olduğu gibi Sean'a da babasının öldüğü hikâyesini söylemişti. "Bu karışık bir durum. Ama sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Sean dizliğini gevşetti ve sonra tekrar sıkılaştırdı. Bir an için Hanna onun dinç görünen kalflarına baktı. Sebebini bilmiyordu ama kalflarını Sean'un vücudunun en seksi yerleri olarak buluyordu. "Ben de gitmemeliyim," dedi Sean.

"Gerçekten mi?" diye seviçle sordu Hanna. "Tüm arkadaşlarımın damı var, ben aralarında tuhaf görünürüm."

"Oh," dedi Hanna. Elindeki strateji tahtasına bakarak giden koçun yanlarından geçip gitmesine izin vermek için bacaklarını topladı. Bu Sean'nun onu damı olarak gördüğü anlamına mı geliyordu acaba?

Sean gözlerini kısıp ona baktı. "Sen iyi misin? Üzgün... Gibi görünüyorsun."

Hanna ellerini çıplak dizleri üzerine koydu. Biri ile–A hakkında konuşmalıydı. Ama bunu yapamazdı. "Sadece biraz yorgunum," diye iç geçirdi.

Sean hafifçe Hanna'nın bileğine dokundu. "Dinle. Belki gelecek hafta bir akşam yemeğe çıkarız. Bilemiyorum... Sanırım bazı şeyler hakkında konuşmamız lazım."

Hanna'nın ufak da olsa yüreği hopladı. "Tabii. Bu çok hoş olur."

"Tamam, o zaman," derken ayağa kalktı Sean. "Sonra görüşürüz o halde."

Müzik grubu devre arasının bittiğini işaret eden

Rosewood Day'in kavga adlı parçasını çalmaya başladı. Hanna kendini biraz daha iyi hissederek tribündeki yerine çıktı. Yerine oturduğunda Riley ve Naomi merak içinde ona bakıyorlardı.

"Hanna!" Diye bağırdı Naomi, Hanna'nın bakışını yakaladığında. "Merhaba!"

"Selam," dedi Hanna takınabildiği kadar sevimli olma-ya çalışarak.

"Sean ile mi konuşuyordun?" Naomi elini sarı at kuyruğunda gezdirdi. Takıntılı dereceyle saçları ile uğraşırdı. "Kötü bir şekilde ayrıldığınızı duymuştum."

"Kötü bir şekilde değildi," dedi Hanna. "Biz hâlâ arkadaşız... Ya da her neyse."

Riley küçük bir kahkaha attı. "Ve ondan ayrılan sendin, öyle değil mi?"

Hanna midesini kötü hissetti. Birileri bir şey mi söylemişti? "Evet, bu doğru."

Naomi ve Riley birbirlerine baktılar. Sonra Naomi "Foxy'e gidiyor musun?" diye sordu.

"Aslında, hayır," dedi Hanna kibirle. "Babamla Le BecFin'e gideceğim."

"Ooh," diye şarırdı Naomi. "Etrafta görülmek istemeyen insanların oraya gitmeyi tercih ettiğini duydum."

"Hayır, öyle değil." Hanna'nın yüzüne ateş bastı. "Philadelphia'nın en iyi restoranı." Hanna paniklemeye başladı. Le Bec-Fin değişmiş miydi?

Naomi omzunu silkti ve yüzü ifadesizdi. "Ben öyle duymuştum, hepsi bu."

"Evet," dedi Riley gözlerini ayırarak "Bunu her-

kes bilir."

Aniden Hanna yanında duran bir parça kâğıdı fark etti. Uçak şeklinde kıvrılmıştı ve uçmasın diye üzerine bir taş konmuştu.

"O da nedir?" diye bağırdı Naomi "Origami mi?"

Hanna uçak şeklindeki kâğıdı açtı ve çevirdi.

Tekrar merhaba Hanna! Az önce yazdığım cümleleri Naomi ve Riley'e söylemeni istiyorum. Hile yapmak yok! Eğer söylemezsen, herkes gerçeği öğrenir. Hangi konuda olduğunu sen daha iyi bilirsin. Buna baban da dâhil. –A

Hanna tanıdık gelmeyen yuvarlak harfli bir el yazısı ile aşağıya yazılmış olan paragrafa baktı. "Hayır," diye fısıldadı, kalbi gümlemeye başladı. –A'nın yazdığı şey Hanna'nın kusursuz namını sonsuza dek yok ederdi:

Noel'in partisinde Sean ile yatmaya çalıştım ama o bunun yerine beni terk etti. Ve evet, günde en az üç kere yediklerimi çıkartmak için kusarım.

"Hanna, bir *aşk mektubu* mu aldın?" diye seslendi Riley. "Gizli bir hayranından mı?"

Hanna kısaltılmış etekleri ve apartman topukluları içindeki Riley ve Naomi'ye baktı. İkiside ona aç kurt gibi bakıyordu, sanki onun zayıflığının kokusunu al-

mışlardı. Hanna "Bunu kimin buraya koyduğunu gördünüz mü?" diye sordu ama birbirlerine boş boş bakıp bilmem der gibi omuzlarını silktiler.

Hanna sonra etrafında ki tüm seyirciye, her gruba, ebeveynlere, hatta park yerindeki otobüse yaslanmış sigara içen Lansing'in otobüs şöförüne bile baktı. Bunu ona her kim yapıyorsa şu an mutlaka burada olmalıydı, öyle değil mi? Naomi ve Riley'nin onun yan tarafında oturduğunu görüyor olmalıydı.

Tekrar nota baktı. Bu yazanları onlara söyleyemezdi. Hayatta olmazdı.

Ama sonra babasının ona son kez Jenna olayı hakkında soru sorduğunu hatırladı. Hanna'nın yanında yatakta oturmuş uzun süre Aria'nın onun için ördüğü ahtapotu incelemişti. "Hanna," demişti en sonunda. "Senin için endişeleniyorum. Bana o kızın kör olduğu gece havai fişeklerle oynamadığınıza dair doğru söylemeni istiyorum."

"Ben... Ben havai fişeklere dokunmadım," diye fısıldamıştı Hanna. Bu yalan sayılmazdı.

Sahanın aşağı ucunda Lansing'li iki çocuk beşlik çakı-yordu. Seyircilerin arasında aşağıda bir yerde birisi esrarlı bir sigara yaktı. İğrenç, otsu kokusu Hanna'nın burnuna geldi. Elindeki kâğıdı katlayıp, ayağa kalktı ve midesi bulanarak Naomi ile Riley'in yanına gitti. Şaşkın bir halde Hanna'ya baktılar. Riley'in ağzı açık kaldı. Hanna onun nefesinin rejim yapanlarınki gibi koktuğunu fark etti.

"NoelinpartisindeSeanileyatmayaçalıştımamaobununyerinebeniterketti," dedi Hanna. Derin bir nefes

aldı. Tam doğru söyleyememişti ama her neyse. "Veenazgündeüçkereyediklerimiçıkartmakiçinkusarım."

Sözcükler ağzından çok hızlı, bir o kadar da anlaşılmaz bir biçimde çıkmıştı ve Hanna hemen arkasına döndü. "Ne dedi?" diye Riley'in fısıldadığını duydu ama kesinlikle dönüp ne dediğini anlaşılır bir şekilde tekrar etmeyecekti.

Seyircilerin arasından aşağıya doğru inerken, önceden hazırlanmış patlamış mısır ve kola ile dolu tepsi taşıyan bir öğrencinin annesine çarptı. Kadın birine benziyordu–her hangi biri–ama kim dönüp tekrar bakacaktı ki. Önemi yoktu. Hiç kimse kıkırdamıyor ya da fısıldaşmıyordu. Herkes oturmuş Rosewood Day'in gol atıp öne geçmesini seyrediyordu.

Ve–A burada olmalıydı. Seyrediyor olmalıydı.

22

GERÇEĞİ KALDIRAMAZSIN

Cuma ikindi vakti Aria yatak odasındaki radyoyu kapattı. Geçen bir saat boyunca yerel bir Dj Foxy'den bahsedip durmuştu. Foxy'i öyle bir abartmıştı ki sanki aptal bir yardım balosu değil, yeni başkan seçilmiş ve görevini devralacaktı.

Mutfağın etrafında dolanan ebeveynlerinin sesini

dinledi. Duyduğu alışılagelmiş radyo, mutfaktaki televizyonda açık olan haberler ya da çalan bir Jazz Cd'si değildi. Tüm işittiği kap kacak sesleriydi. Sonra bir kırılma sesi. "Üzgünüm" dedi Ella kısa ve sert bir tavırla. "Sorun değil," diye cevap verdi Byron.

Aria kendini daha da çıldırmış hissederek laptop'ının başına döndü. Merdith'te yaklaşması çok kısa sürdüğünden şimdi de internetten araştırıyordu onu. Biri hakkında internette arama yapmaya başladığınız zaman durmanız çok zordu. Aria internetten yoga stüdyosunun çalışma saatlerine bakarak Meredith'in soyadının Stevens olduğunu bulup sonra Google'dan tele- fon numarasını aradı. Onu arayıp nazikçe Byron'dan uzak durmasını isteyebilir diye düşündü. Ama sonra ne kadar uzakta oturduğunu öğrenmek için adresini aradı, MapQuest'de harita üzerinde baktı. Çok uzakta oturması inanılır gibi değildi. Meredith'in kolejin ilk senesinde William Carlos William hakkında yazdığı metine baktı. Aldığı notları görmek için Hollis öğrenci portalına sızdı. Friendster, Myspace *ve* Facebook'ta üyeliği vardı. En sevdiği filmler *Donnie Darko; Paris, Texas* ve *Princess Bride* 'dı. İlgi alanları ise, sallayınca içinde kar yağıyormuş gibi görünen içi sıvı dolu cam küreler, tai chi ve mıknatıslar gibi tuhaf şeylerdi.

Paralel evrende Aria ve Meredith *arkadaş* olabilirlerdi belki de. Bu–A'nın gönderdiği mesajda söylediği şeyi yapmasını daha da zorlaştırıyordu: *Bırak peşini gitsin.*

Sanki–A'nın tehdit mesajı Aria'ın telefonunu eriterek bir delik açıyordu ve Aria ne zaman yoga stüdyosunda sadece Meredith'i değil *Spencer*'ı da orada gördüğünü düşünse bundan rahatsız oluyordu. Spencer'ın orada ne işi vardı? Bir şeyler mi biliyordu?

Yedinci sınıfta, Spencer'ların havuzunun etrafında takılırken Aria, Alison'a Toby'i tiyatro dersinde gördüğünü söylemişti. "Aria, Toby hiçbir şey bilmiyor," demişti Alison, "Sakin ol," ve çok rahat bir tavırla güneş kremini sürmeye devam etmişti.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye karşı çıkmıştı Aria. "Peki ya o gece ağaç evin dışında gördüğüm kişiye ne diyorsun? Belki o Toby'e söylemiştir! Hatta belki de o Toby'nin ta kendisiydi!"

Spencer kaşlarını çattı ve sonra Alison'a baktı. "Alison, belki de..."

Alison yüksek bir sesle boğazını temizledi "Spencer!" dedi onu uyarır bir şekilde.

Aria şaşkın bir şekilde ön ve arka taraflarına doğru baktı. Ve bir süredir sormak istediği soruyu dile getirdi: "Kaza'nın olduğu gece sizler ne fısıldaşıyordunuz? Uyandığımda banyodaydınız?"

Alison başını doğrulttu. "Biz fısıldaşmıyorduk."

"Alison, biz," dedi Spencer.

Alison, Spencer'a keskin bir bakış attı ve Aria'ya döndü. "Bak, biz Toby hakkında konuşmuyorduk. Ayrıca," Alison Aria'ya hafifçe gülümsedi "Senin şu an endişelenmen gereken daha önemli şeyler yok mu?"

Aria'nın tüyleri diken diken oldu. Bir gün evvel Aria ve Alison onun babasını Meredith ile yakalamışlardı.

Spencer Alison'nın koluna dokundu "Alison, bence ona söyleme..."

Alison elini sus der gibi kaldırdı "Spencer, sana yemin ederim... "

"Neye yemin edersin?" diye karşılık verdi Spencer. "Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Aria bu sabah Spencer'ı yogada gördükten sonra okulda onu bulup konuşmayı düşündü. Spencer ve Alison bir şeyler gizlemişlerdi ve belki de bu–A ile bağlantılıydı. Ama... Korkuyordu. Eski arkadaşlarını çok iyi tanıdığını düşünmüştü. Ama şimdi hepsinin de karanlık sırları olduğunu ve paylaşmak istemediklerini biliyordu... Belki de onları hiç tanıyamamıştı.

Cep telefonunun çalmasıyla Aria bu düşüncelerden sıyrıldı ve korkudan sıçrayıp telefonu yıkanmak üzere yerde bir yığın haline getirilmiş çamaşırların üzerine düşürdü. Eğilip aldı.

"Merhaba," dedi telefondaki erkek sesi. "Ben Sean."

"Oh!" dedi Aria "Ne haber?"

"İyidir. Az önce futbol maçından geldim. Bu akşam ne yapıyorsun?"

Aria neşeyle kıpır kıpır oldu. "Şey... Bir şey yapmıyorum."

"Takılmak ister misin?"

Aşağıdan başka bir takırtı duydu. Ve sonra babasının sesini. "Ben çıkıyorum," dedi ve kapının çarpma sesi geldi. Akşam yemeğine bile kalmayacaktı. *Yine.*

Telefonu tekrar kulağına koydu "Peki, şimdi buluşabilir miyiz?"

Sean Audi marka arabasını tenha bir yere park etti ve toprak bir tepeye doğru Aria'ya yol gösterdi. Sol taraflarında zincirden yapılmış bir çit, sağ taraflarında ise bir patika vardı. İleride demir yolları ve geri taraflarında ise tüm Rosewood duruyordu. "Kardeşim ve ben bu yeri yıllar önce keşfettik," dedi Sean.

Kaşmir ceketini çimlerin üzerine serdi ve Aria'ya oturmasını işaret etti. Sonra sırt çantasından krom bir şişe çıkartıp Aria'ya uzattı ve "Biraz ister misin?" diye sordu. Aria krom şişenin küçük kapağından Captain Morgan marka rom kokusunu alabiliyordu.

Aria iri bir yudum çekti ve başı eğik bir şekilde ona baktı.

Yüzü çok keskin hatlara sahip ve kıyafetleri üzerine tam oturmuştu ama diğer tipik Rosewood oğlanları gibi yakışıklıyım ve *bunun farkındayım* gibi bir tavır içerisinde değildi. "Buraya sık gelir misin?" diye sordu Aria.

Sean onun yanına oturdu ve omzunu silkti. "Sık sayılmaz. Ama arasıra gelirim."

Aria Sean'un diğer Rosewood çocukları gibi kalabalıktan hoşlanan, tüm gece parti veren ya da ebeveynlerinin biralarını aşırıp, arkadaşının boş evinde toplanarak Playstation'da araba yarışı oynayan çocuklar gibi olduğunu düşünmüştü. Ve geceyi tamamlamak için etraflarında mutlaka bir jakuzi olmalıydı. Rosewood'da genelde tüm evlerin arka bahçesinde bir jakuzi olurdu.

Aşağıda şehrin ışıkları yanıp sönüyordu. Aria, Hollis'in geceleyin ışıkları yanmış fildişi gibi duran çan kulesini seçebiliyordu. "Bu harika," diye iç çekti. "Burayı daha önce keşfetmemiş olduğuma inanamıyorum."

"Şey, eskiden buraya yakın bir yerde yaşardık," diye gülümsedi Sean. "Erkek kardeşim ve ben tüm bu ağaçlığın arasından dağ bisikletlerimizle buraya gelirdik. Ayrıca buraya gelip Blair Cadısı oynardık."

"Blair Cadısı mı?" diye yineledi Aria.

Sean evet der gibi başını salladı. "Film çıktıktan sonra kendi hayalet filmimizi çekme konusunda saplantılı hale gelmiştik."

"Bu bana da oldu!" dedi Aria heyecanla elini Sean'nun koluna koyarak. Ama hemen geri çekti. "Ama ben benimkini arka bahçede yapmıştım."

"Kaset hâlâ duruyor mu?" diye sordu Sean.

"Evet. Peki ya senin ki?"

"Hı hı," dedi Sean. Bir süre durdu ve "Belki bir ara gelip izlemek istersin," dedi.

"İsterim," dedi Aria gülümseyerek. Sean ona bir kez sipariş verdiği domuz eti ve peynirli sandeviçi anımsatmaya başlamıştı. İlk bakışta kızartılmış peynirli normal bir sandviç gibi görünüyordu ama ısırdığınızda Fransız peyniri ve altına gizlenmiş ufak mantarların enfes tadı geliyordu ağzınıza. Göründüğünden çok daha fazlası vardı içinde.

Sean dirseklerinin üzerinde geriye doğru yaslandı. "Bir keresinde, kardeşimle buraya geldiğimizde sevişen bir çift yakalamıştık."

"Gerçekten mi?" dedi Aria.

Sean şişeyi Aria'dan geri aldı. "Evet, o kadar kaptırmışlardı ki ilk etapta bizi fark etmediler bile. Yavaşça geri çekildim ama taşlara ayağım takılıp ses çıkarttı. Gerçekten paniğe kapıldılar."

"Eminim," dedi Aria titreyerek. "Tanrım, bu korkunç bir şey olmalı."

Sean onun kolunu dürttü. "Ne yani, sen daha önce hiç insanların önünde yapmadın mı?" diye gülümsedi.

Aria başka tarafa baktı. "Hayır."

Bir süre sessiz kaldılar. Aria ne hissettiğinden emin değildi. Biraz rahatsız olmuştu. Ama bir yandan da hoşuna gitmişti. Sanki bir şeyler olacakmış gibi hissediyordu. "Şey, bana arabandayken söylediğin şu sırrı hatırlıyor musun?" diye sordu Aria. "Artık bakir kalmak istemediğin konusunda olan?"

"Evet."

"Neden... Neden böyle düşünüyorsun?"

Sean tekrar dirsekleri üzerinde geriye yaslandı. "Bakirler kulübüne gitmeye başladım çünkü herkes bir an önce seks yapmak için telaş içindeydi ve ben de bu kulüpteki insanların neden bunun için beklediklerini öğrenmek istedim."

"Ve?"

"Şey, sanırım çoğu korktuğu için. Ama ayrıca, doğru insanı bulmayı bekledikleri için de. Sonuna kadar dürüst olabilecekleri biri."

Sean sustu. Aria dizlerine sarılarak göğsüne çekti. İçinden bir şey–az da olsa–Sean'un *ve Aria sanırım doğru inan sensin demesini istedi.* Aria iç çekti. "Ben

bir kere seks yaptım," dedi Aria.

Sean elindeki krom şişeyi çimlerin üzerine koydu ve ona baktı.

"İzlanda'ya gittikten bir yıl sonra." Bunu yüksek sesle söylemek tuhaf hissettirmişti. "Oskar adında, hoşlandığım bir çocuktu. Yapmak istedi, bende yaptım ama... Bilmiyorum." Yüzüne gelen saçları çekti. "Onu seviyor falan değildim," Sonra bir süre durdu ve "Söylediğim ilk kişi sensin," dedi.

Bir süre sessizlik oldu. Aria kalbinin dışarıya çıkmak ister gibi attığını duydu. Aşağı tarafta biri mangal yapıyordu. Kömür ve et kokusunu alabiliyordu. Aria, Sean'un ağırlığını kendi tarafındaki dirseğine verip biraz daha yaklaştığını duydu. Biraz gergin bir şekilde oda Sean'a doğru yaklaştı.

"Benimle Foxy'e gel," deyiverdi Sean.

Aria başını kaldırıp "Foxy mi?" dedi.

"Yardım balosu hani? Elbise giyersin? Dans edersin ya?"

Aria gözlerini kırpıştırdı. "Foxy'nin ne olduğunu biliyorum."

"Eğer tabii başka biri ile gitmiyorsan. Yani arkadaş olarak gidebiliriz."

Aria, Sean *arkadaş* kelimesini kullandığında biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Bir saniye önce öpüşeceklerini düşünmüştü. "Henüz kimseyi davet etmedin mi?" diye sordu Aria.

"Hayır. Bu yüzden sana sordum."

Aria Sean'a doğru biraz sokuldu. Gözleri Sean'un çenesindeki ufak yarığa kilitleniyordu. Alison bu tipteki

çenelere "Kıç çene," derdi ama aslında çok şirin görünüyordu. "Şey, peki, tamam gelirim."

"Harika," diye sırıttı Sean. Aria da ona gülümsedi. Ama... Bir şey onun cesaretini kırdı. *Sana cumartesi gece yarısına kadar zaman veriyorum Cinderella. Yoksa.* Yarın cumartesiydi.

Sean Aria'nın yüzündeki ifadeyi gördü. "Sorun nedir?"

Aria yutkundu. Ağzında rom tadı vardı. "Babamın takıldığı kadınla tanıştım dün. Bir tür tesadüftü." Aria derin bir nefes aldı. "Ya da tümüyle tesadüf sayılmazdı. Ona neler çevirdiğini sormak istedim ama yapamadım. Annemin onları... Onları beraber yakalamasından korkuyorum." Gözlerinden yaşlar boşaldı. "Ailemin dağılmasını istemiyorum."

Sean bir süre ona sarıldı. "Kadınla tekrar konuşmayı deneyemez misin?"

"Bilmiyorum." Aria ellerine baktı. Titriyordu. "Onunla konuşacaklarımı önceden kafamda kurmuştum. Kendini benim yerime koymasını istiyordum." Geriye doğru yaslanıp gökyüzüne baktı, sanki evren ona cevabını verebilecekmiş gibi. "Ama belki de bu çok saçma bir fikir."

"Hayır değil. Ben seninle gelirim. Moral desteği için."

Aria dönüp ona baktı. "Sen... Gelir misin?"

Sean ağaçlara doğru bir göz attı. "Hemen şimdi, eğer istersen."

Aria hemen başını salladı. "Şimdi yapamam. Diyeceklerimi yazdığım kâğıdı evde unuttum."

Sean omzunu silkti. "Ne demek istediğini hatırlamıyor musun?"

"Sanırım," dedi Aria baygın bir şekilde. Ağaçlara doğru baktı. "Aslında uzak sayınmaz... Bu tepenin ardında yaşıyor. Eski Hollis'te." Bunu internetten öğrenmişti.

"Hadi." Dedi Sean elini uzatarak. Düşünmesine fazla fırsat vermeden kalkmış Sean'un arabasının yanından geçip çimli tepeden aşağıya iniyorlardı.

Virane görünen Viktorya tarzı öğrenci evleri ile dolu sokağı Eski Hollis'e doğru geçtiler. Eski model Volkswogenler, Volvolar ve Saablar kaldırımlarda park halindeydiler. Bir cuma gecesine göre sokaklar bayağı boştu. Muhtemelen Hollis'te bir yerlerde büyük bir parti falan vardı. Aria Meredith'in evde olacağından bile emin değildi ve bir şeklilde olmamasını umut etti.

İkinci bloktan biraz aşağıda Aria verandasında dört çift koşu ayakkabının havalanması için bırakılmış ve garajın önüne tebeşirle çizilmiş penise benzeyen bir şeklin olduğu pembe bir evin önünde durdu. Aynı Meredith'in yaşayacağı bir tipte eve benziyordu. "Sanırım burası."

"Burada beklememi ister misin?" diye fısıldadı Sean.

Aria ceketini üzerine sardı. Birden hava soğumuştu. "Sanırım," dedi ve Sean'un kolunu tuttu. "Sanırım bunu yapamayacağım."

"Elbette yapabilirsin." Sean ellerini onun omuzlarına koydu. "Ben burada olacağım, tamam mı? Sana bir şey olmayacak, söz veriyorum."

Aria minnet duyguları içine boğuldu. Sean... Çok tatlıydı. Öne doğru eğildi ve Sean'u hafifçe dudaklarından öptü; geri çakildiğinde Sean dona kalmış görünüyordu. "Teşekkürler," dedi Aria.

Aria, Meredith'in gacırdayan ön merdivenlerinden yavaşça çıktı. Damarlarında rom dolaşıyordu. Sean sadece birkaç yudum alırken o şişenin yarısından çoğunu içmişti. Kapıyı çalarken kendisini dengelemek için verandanın sütunlarından birine yaslandı. Bu gece İtalyan malı askılısını giyebileceği bir gece değildi.

Meredith kapıyı açtı. Üzerinde kısa bir şort ve muz baskılı beyaz bir tişört vardı. Bu Aria'nın şu an hatırlayamadığı eski bir albüm kapağıydı. Ve bu gece daha iri görünüyordu. Daha kıvrak ve daha kaslı, aynı şu Rollergirls programındaki kuvvetli kadınlar gibi. Aria kendini çelimsiz hissetti.

Meredith onu tanıyarak sevindi. "Alison, öyle değil mi?"

"Aslında, Aria. Aria Montgomery. Ben Byron Montgomery'nin kızıyım. Her şeyden haberim var. Ve buna bir son vermek istiyorum."

Meredith'in gözleri ayrıldı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça burnundan geri verdi. Aria neredeyse onun burnundan bir ejderhanın ki gibi duman çıkacağını zannetti. "Demek haberin var ha?"

"Evet, var," dedi Aria sallanarak, kelimeleri yuvarlayarak söylediğini fark etti. Evedvar. Kalbi hızla atıyordu ve eğer vücüdu da titriyorsa buna şaşırmazdı.

Meredith bir kaşını havaya kaldırdı. "Bu seni ilgilendirmez." Başını dışarıya uzatıp şüphe ile etrafa ba-

kındı. "Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Bak, sen her şeyi mahvediyorsun," diye protesto etti Aria. "Ve buna bir son vermeni istiyorum, tamam mı? Yani, demek istiyorum ki... Bu herkesi incitiyor. O hâlâ evli biri... Ve bir ailesi var."

Aria acıklı ses tonuna kendisi de şaşırdı ve bu konuşmayı becerebildiğine inanamadı.

Meredith kollarını göğsünün üzerinde kenetledi. "Tüm bunları biliyorum zaten," diye cevap verdi ve kapıyı kapatmaya çalıştı. "Ve üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama biz birbirimize aşığız."

23

SONRAKİ DURAK ROSEWOOD HAPİSANESİ

Cumartesi akşama doğru, Foxy'den birkaç saat önce, Spencer bilgisayarının başında oturuyordu. Kompozisyon ödevini Squidward'a göndermek üzere mail'e eklemişti. *Gönder gitsin* dedi kendi kendine. Gözlerini kapattı, klikledi ve açtığında mail'i gönderilmişti.

Evet, bu bir bakıma onun ödevi sayılırdı.

Hile yapmamıştı. Gerçekten. Şey, belki de yapmıştı. Ama onu kim suçlayabilirdi ki? Geçen gece–A'dan mesaj geldikten sonra, tüm gece Wren'e ulaşmaya çalışmıştı ama hep sesli mesaj çıkmıştı karşısına. Gittikçe daha korkulu bir hal alan beş mesaj bırakmıştı ona. Tam on iki defa Philadelphia'ya gidip Wren iyi mi diye kontrol etmek için ayakkabılarını ayağına giymiş ama sonra kendini vaz geçirmişti. Telefonu bir kez çaldığında üzerine atlamıştı ama gelen de Squidward'ın kompozisyon sorularını hatırlatma notuydu.

Biri ellerini Spencer'ın omzuna koyduğunda Spencer çığlık attı.

Melissa geri çekildi. "Hey! Üzgünüm! Benim sadece!"

Spencer kendini düzeltti, zorlukla nefes alıyordu. "Ben..." Masasına doğru eğildi. *Kahretsin.* Masanın üzerinde Jinekolog, *salı günü saat beşte Ortho, Tri-Cyclen,* yazan bir hatırlatma kâğıdı vardı ve bilgisayarın ekranında Melissa'nın eski tarihli kompozisyonları açık duruyordu. Ayağı ile bilgisayarın kapatma düşmesine bastı ve ekran kararadı.

"Sen gergin misin?" diye sordu Melissa. "Foxy öncesi bir sürü ödev?"

"Öyle sayılır," diyerek hemen masasının üzerendeki kâğıtları bir yığın halinde topladı Spencer.

"Benim eflatun boyun yastığımı ödünç ister misin?" dedi Melissa. "Stresini almana yardımcı olur."

"Sorun değil," diye cevap verdi Spencer, ablasına bakmaya cesaret bile edemiyordu. *Senin ödevlerini ve erkek arkadaşını çaldım* diye düşündü. *Bana karşı kibar olman gerekmez.*

Melissa dudaklarını birbirine bastırdı. "Şey, seni daha fazla strese sokmak istemem ama aşağıda bir polis var. Ve sana birkaç soru sormak istediğini söylüyor."

"*Ne?*" diye bir çığlık attı Spencer.

"Alison hakkında," dedi Melissa. Başını sallayarak saç uçlarını hareket ettirdi. "Seni cenazeden sonra böyle rahatsız etmemeliler aslında. Bu çok yersiz."

Spencer paniklememeye çalıştı. Aynada kendine baktı ve sarı saçlarını düzeltip, gözlerinin altına biraz pudra sürdü. Üzerine beyaz, düğmeli bir bluz ve haki rengi dar bir pantolon giydi. Evet. İşte şimdi güvenilir ve masum görünüyordu.

Ama yine de tüm vücudu titriyordu.

Evet, bir polis salonda durmuş, babasının ikinci ofisindeki kaliteli gitar koleksiyonuna bakıyordu. Spencer'a döndüğünde, Spencer onun cenazede kendisiyle konuşan polislerden biri olmadığını gördü. Bu genç bir polisti. Ve sanki onu daha önce bir yerlerde görmüş gibi tanıdık geliyordu.

"Spencer sen misin?" diye sordu.

"Evet," dedi sessizce.

Polis elini cebinden çıkarttı. "Ben Darren Wilden. Alison DiLaurentis cinayeti ile görevlendirildim."

"Cinayet," diye tekrarladı Spencer.

"Evet," dedi polis Wilden. "Şey, olayı bir cinayet olarak ele alıyoruz."

"Tamam." Spencer olgun bir ses tonu ile konuşmaya çalıştı.

"Vay canına."

Wilden, Spencer'a kanepeyi gösterek hareket etti ve karşısındaki sandalyeye oturdu. Spencer onu nerede gördüğünü hatırladı: Rosewood Day'de. O altıncı sınıftayken Wilden'da orada okuyordu ve kötü bir nam vardı. Melissa'nın inek arkadaşlarından biri olan Liana ona âşıktı ve bir keresinde Spencer Liana için çalıştığı kahve dükkânına ona gizli bir hayran notu vermek üzere gitmişti. Spencer Darren'nin çorba konservesi büyüklüğünde pazılarının olduğunu da hatırlamıştı.

Ve şimdi ona bakıyordu. Spencer burnunun kaşındığını hissetti ve büyük salon saati gürültülü birkaç tik tak yaptı. Sonunda "Bana söylemek istediğin her hangi bir şey var mı?" diye sordu Wilden.

Göğsü korku ile doldu Spencer'ın. "Söylemek istediğim mi?"

Wilden geriye yaslandı "Alison hakkında."

Spencer gözlerini kırptı. Bir şeyler yanlış geliyordu. "Benim en iyi arkadaşımdı," dedi. Avuç içleri terlemişti. "Kaybolduğu gece onunla birlikteydim."

"Doğru," Wilden elindeki not defterine baktı. "Bu bizim dosyalarımızda var. Kaybolduktan sonra polis merkezinde biri ile konuşmuştun öyle değil mi?"

"Evet, iki kez."

"Doğru." Wilden ellerini birbirine kenetledi. "Onlara her şeyi anlattığına emin misin? Alison'dan nefret eden biri var mıydı? Muhtemelen sana bu soruları daha önce sormuşlardır ama ben bu davada yeni olduğum için belki hafızamı tazelemek istersin."

Spencer'ın beyni durdu. Aslında bir sürü kız Alison'dan nefret ederdi. Hatta bazen Spencer bile Alison'dan nefret ederdi. Özellikle de onu idare etmeye çalıştığı zamanlarda. Ve Jenna olayı hakkında bildiklerini kimseye söylememesi için parmağıyla onu tehdit ettiğinde. Aslında Alison'ın kaybolması biraz rahatlatmıştı onu. Alison kaybolmuş, Toby ise uzaktaydı ve sırları güvendeydi.

Zorlukla yutkundu. Bu polisin olayı bildiğinden emin değildi. –A, polislere onun bir şey gizlediğini söylemiş olabilirdi. Ve bu çok zekice düşünülmüş bir tuzaktı. Eğer Spencer polise Evet, *Alison'dan nefret eden birini tanıyorum, hem de onu öldürebilecek kadar nefret eden biri,* deseydi, Jenna olayına karışmış olduğunu da itiraf etmiş olacaktı. Ama eğer bir şey söylemez ve kendini korursa, –A yine onu, arkadaşlarını... Ve Wren'i cezalandırmaya devam edecekti.

Sen bana zarar verdin, ben de sana vereceğim.

Ensesinde ter toplandığını hissetti. Ama daha fazlası vardı: Ya Toby ona zarar vermek için geri döndüyse? Ya–A ve Toby birlikte çalışıyorlarsa? Ya Toby–A ise? Ama eğer öyleyse, Alison'ı öldürüp sonrada polise gidip kendisini açık eder miydi? "Eminim onlara bildiğim her şeyi söyledim," dedi sonunda.

Çok uzun süren bir sessizlik oldu. Wilden Spencer'a baktı. Spencer Wilden'a. Bu ona Jenna olayından sonraki geceyi hatırlattı. Arkadaşları etrafında sessizce ağlarken o paranoyak bir uykuya dalmıştı. Ama aniden tekrar uyanmıştı. Dijital saat sabah 3:43'ü gösteriyordu ve oda çok sessizdi. Aklını oynatmış gibi his-

sediyordu ve Emily'in başı kucağında kanepede uyuya kalmış olan Alison'ı buldu. Onu sarsıp uyandırarak "Bunu yapamam," dedi. "Kendimizi ihbar etmeliyiz."

Alison kalkıp, Spencer'ı banyoya götürmüş ve küvetin kenarına oturmuştu. "Kendine gel Spencer," dedi Alison. "Eğer polis bize soru sorarsa açık vermemelisin."

"Polis mi?" diye kalp atışları hızlandı.

"Şişt," diye fısıldadı Alison. Parmak uçlarının küvetin kenarına vurdu. "Ben polisin bize soru soracağından emin değilim ama eğer sorarlarsa buna karşı hazırlıklı olmamız gerekiyor. Tek yapmamız gereken ağız birliği yapmak. Olay sırasında orada olmadığımızı kanıtlamak."

"Neden onlara sadece gerçeği söylemiyoruz?" diye sordu Spencer. "Toby'nin ne yaptığını gördüğünü ve bunun seni şoke edip havai fişeği kazayla ateşlediğini?"

Alison başını salladı. "Benim dediğim gibi yapmamız daha iyi. Biz Toby'nin sırrını saklayacağız o da bizimkini."

Kapının vurulması ile dikkatleri dağıldı. "Kimse yok mu?" diye bir ses geldi. Gelen Aria idi.

"Bu kadar yeter sanırım," dedi Wilden Spencer'ı düşüncelerinden sıyırarak. Ona kartını uzattı. "Eğer aklına bir şey gelirse beni ara lütfen, tamam mı?"

"Elbette," dedi Spencer.

Wilden ellerini kalçaları üzerine koydu ve etrafına bakındı. Chippendale tarzı mobilyalar, hafif bir şekilde lekelendirilmiş camlar, duvarda ağır çerçeveli tablolar

ve baba- sının değerli George Washington saati bin sekizyüzlerden beri aileye aitti. Ve sonra kulağındaki elmas küpelerden, kolundaki zarif Cartier saate ve saçlarına attırdığı, altı haftada bir üç yüz dolar giden sarı gölgelere baktı. Wilden'ın yüzündeki ufak gülümseme *sen kaybedeceği çok şeyi olan bir kıza benziyorsun* der gibiydi.

"Bu akşam yardım balosuna gidiyor musun?" diye sorunca Spencer sıçradı. "Foxy?"

"Şey, evet," dedi Spencer sessizce.

"Güzel." Wilden ona küçük bir selam verdi. "İyi eğlenceler." Wilden'ın ses tonu çok normaldi ama Spencer onun bakışlarındaki *seninle işim daha bitmediyi okuyabiliyordu.*

24

AKŞAM YEMEĞİ, DANS... VE BİR UYARI

Foxy, Kingman Salonundaydı, bin dokuz yüzlerin başında yeni bir süt sağma makinesi icat eden biri tarafından inşa edilmiş eski bir İngiliz konağıydı. Dördüncü sınıfta Pennsylvania Hakkındaki tüm konular adlı çalışmada bu salon hakkında bilgi sahibi olduklarında, Emily buraya "Muu Konağı," adını takmıştı.

Görevli kız biletlerini kontrol ederken Emily etrafına bakındı. Konağın ön bahçesinde bir labirent vardı.

Ön tarafta taş heykeller bulunuyordu. Balonun gelir sağlayan eşyaları ise diğer tarafındaki çadırda bulunuyordu. Etrafında birçok insan vardı ve ışıklarla aydınlatılmıştı.

"Vay canına." Toby onun yanına geldi. Üzerlerinde özel sipariş üzerine dikilmiş detaylı elbiseleri ve mücevher süslemeli çantaları olan güzel kızlar yanlarından geçip çadıra doğru gittiler. Emily kendi elbisesine baktı. Geçen yıl Carolyn'nin veda gecesinde giydiği basit, pembe, askısız bir elbiseydi. Saçlarını kendisi yapmış, Carolyn'nin çok sevdiği parfümünden sıkmış–ki bu onun hapşırmasına neden oluyordu–ve çok uzun zamandır ilk kez küpe takıyordu. Neredeyse kapanya yüz tutmuş kulak deliklerine zorla sokmuştu onları. Tüm bunlara rağmen gene de yanındakilere göre çok sade kalıyordu.

Emily dün Toby'i Foxy için aradığında, Toby buna şaşırmış ama gerçekten çok heyecanlanmıştı. Kendisi de heyecanlanmıştı. Foxy'e gider, orada öpüşür ve kimse onları tanımazdı, kim bilir? Belki de çıkmaya başlarlardı. Zamanla Philadelphia'ya gidip Jenna'yı ziyaret ederlerdi, her nasılsa Emily bunun kendisine bağlı bir şey olduğunu düşündü. Belki de Jenna'nın bir sonraki rehber köpeğini kendisi yetiştirirdi. Ve jenna'ya henüz körler alfabesi ile basılmamış tüm kitapları okuyabilirdi. Belki de zaman içerisinde Emily ona kazaya nasıl karıştığını da itiraf ederdi.

Ya da etmezdi.

Ama şuan Foxy'deydi. Ve bir şeyler... Sanki yanlış gibiydi. Emily'nin vücudunu bir ateş basıyor bir

üşüyordu ve midesi acı ile kıvranıyordu. Toby'nin elleri çok kaşındırıcıydı ve kendisi çok gergindi. Gelirken neredeyse hiç konuşmamışlardı. Foxy'nin kendisi de pek sıcak görünmüyordu. Herkes çok gergin ve temkinli görünüyordu. Ve Emily birinin onu izlediğinden emindi. Tüm kızlara, onların makyajlı yüzlerine, yakışıklı erkeklere baktıkça acaba–A bu mu? diye merak ediyordu.

"Gülümse!" Emily'nin yüzünde bir flaş patladı ve ufak bir çığlık attı. Işık gözlerinden kaybolduğunda, sağ göğsünün üzerinde basın rozeti olan ve boynunda bir kamera asılı duran, bordo renkli bir elbise içindeki sarışın bir kız ona gülüyordu. "Ben sadece *Philadelphia İnquirer* için fotoğraf çekiyordum," diye açıkladı. "Yüzünde korku ifadesi olmadan bir tane daha çekilmek ister misin?" Emily Toby'nin koluna girdi ve mutlu görünmeye çalıştı ama bu seferde yüzünü ekşitmişti.

Gazeteci kız dönüp gittikten sonra Toby Emily'e döndü. "Bir sorun mu var? Daha önce kamera önünde çok rahat görünüyordun."

Emily gerildi. "Daha önce beni ne zaman kamera önünde gördün ki?"

"Rosewood–Tate yarışında," diye hatırlattı Toby. "Yıllık resmi çeken şu deli çocuk?"

"Oh, evet," dedi Emily nefesini vererek.

Toby elinde bir içki tepsisiyle dolaşan garsona baktı. "Evet, genelde böyle yerlere mi takılırsın?" diye sordu Toby.

"Tanrım, hayır!" dedi Emily. "Hayatımda daha önce böyle bir şeye asla katılmadım."

Toby etrafa bakındı. "Herkes çok... Sahte görünüyor. Bu insanların çoğunu öldürmek isterdim."

Keskin, korku uyandıran bir heyecan sardı Emily'i. Toby'nin arabasında uyandığı zamanki ile aynı histi bu. Toby yüzüne baktığında hemen gülümser gibi yaptı. "Gerçek anlamda değil tabii ki." Toby onun elini sıktı. "Sen buradaki kızların hepsinden daha güzelsin."

Emily kızardı. Toby bunu söylediğinde ya da ona dokunduğunda tek hissettiği içinin allak bullak olmadığıydı. Ama *olmalıydı.* Toby yakışıklı görünüyordu. Aslında harika görünüyordu, siyah takımı içerisinde, saçları geriye taranmış ve yüz hatarı ortaya çıkmıştı ve köşeli düzgün bir çenesi vardı. Tüm kızlar ona kaçamak bakışlar atıyordu. Verandalarına geldiğinde Carolyn bile yarı yapmacık bir şekilde onun için "Çok şirin!" demişti.

Ama onun elini tuttuğunda bir şeyler hissetmek istemesine rağmen olmuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki ablası ile elele tutuşuyormuş gibiydi.

Emily rahatlamaya çalıştı. Pina colada kokteyli alıp çadıra doğru gittiler ve dans eden bir sürü çocuğun arasına karıştılar. Bir avuç dolusu kız elleri başının üzerinde çok seksi bir şekilde dans etmeye çalışıp, bahar tatilinde MTV'de çıkacağım havalarındaydılar. Herkes etrafta zıplayıp çalan Madonna parçasına eşlik ediyordu. Teknik ekip köşede bir Karaoke makinesi hazırlıyor ve kızlar söylemek istedikleri şarkıları kâğıtlara yazıyorlardı.

Emily tuvalete gitmek için ayrıldı ve gül yaprakları serpilmiş, mumlarla aydınlatılmış seksi bir koridordan geçti. Yanından kolkola girmiş birbirleri ile fısıldaşıp, kıkırdayan kızlar geçti. Emily göğsünü kontrol etti. Daha önce hiç askısız elbise giymemişti ve elbisenin düşüp göğüslerini tüm dünyaya sergileyece ğinden emindi.

"Fal bakmamı iser misin?"

Emily dönüp baktı. Koca bir Horace Kingman–süt sağma makinesi mucidi–tablosu altında ufak bir masada oturmuş, koyu saçlı ve şal desenli, ipeksi bir elbise giymiş olan kadını gördü. Kadının sol kolunda çok sayıda bileklik vardı ve boğazında da bir yılan broşu. Masanın üzerinde bir sürü kart vardı ve ucunda da bir yazı: SİHİRLİ TAROT.

"Hayır, sağol," dedi Emily. Tarotçu kadın çok... Ortadaydı. Tam burada, koridorun orta yerinde.

Kadın Emily'e uzun tırnaklı parmağını uzattı. "Baktırsan iyi olur. Bu gece sana bir şey olacak. Hayatını değiştitecek bir şey."

Emily gerildi *"Bana mı?"*

"Evet, sana. Ve buraya getirdiğin eşine. İstediğin o değil. Gerçekten sevdiğin kişiye gitmelisin."

Emily'nin ağzı açık kaldı ve kafası hızla çalışmaya başladı.

Tarotçu kadın sanki bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama Naomi Zeigler Emily'i itip geçti ve masaya oturdu. "Geçen yıl seninle burada tanışmıştım," dedi Naomi dirseklerini masaya koyarak "Hayatımın en iyi falını sen baktın" dedi kadına.

Emily aklı karışık bir şekilde geri çekildi. Bu gece ona bir şey olacaktı? Bir şey... *Hayatını değiştirecek* bir şey? Belki de Ben herkese anlatacaktı. Ya da Maya anlatacaktı. –A, şu fotoğrafları herkese gösterecekti. Veya–A, Toby'ye... Jenna olayından bahsetmişti. Her şey olabilirdi.

Emily yüzüne soğuk su çarptı ve tuvaletten çıktı. Çadıra döndüğüne birine arkasından çarptı. Kim olduğunu görür görmez tüm vücudu titredi.

"Selam," dedi alaycı bir ses tonuyla Ben. Gri bir takım giymiş ve yakasına beyaz bir gardenya çiçeği iliştirmişti.

"S-Selam," diye kekeledi Emily. "Geleceğini bilmiyordum."

"Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim," dedi Ben. "Kavalyeni beğendim." Kavalye kısmını vurgulayarak söylemişti. "Seni onunla geçen günki Tate yarışında da görmüştüm. Ona seninle buraya gelmesi için ne kadar ödedin?"

Emily onu itip geçti. Daha loş olan bir koridora doğru uzun adımlar atarak ilerledi. Bu hiç de topuklu ayakkabı giyilecek zamanlardan biri değildi. Ben'in ayak sesleri onu takip etti. "Neden kaçıyorsun?" dedi şarkı söyler gibi.

Arkasına dönmeden "Beni yalnız bırak," dedi.

"Bu sana korumalık yapan çocuk mu? Önce seni yüzme salonunda korudu, şimdide sıra burada mı? Yoksa ona sadece yanında görünsün ve herkes senin bir lezbiyen olmadığını düşünsün diye mi onu kiraladın?" Ben kişnercesine bir kahkaha attı.

"Ha ha!" Emily döndü ve onun yüzüne baktı. "Çok komiksin."

"Öyle mi?" Ben onu duvara yasladı. Bileklerini tutup Emily'nin arkasına doğru çekti ve vücudunu onunkine yasladı. "Bu komik mi peki?"

Ben kuvvetliydi ve vücudu ağırdı. Sadece bir metre ötede bazı çocuklar yanlarından geçip tuvalete girdi. Görmemişler miydi? "Kes şunu" diye çıkıştı Emily.

Ben'nin güçlü eli elbisesinin yan tarafına uzandı. Elini elbisenin altından bacağına götürdü. "Sadece bana bunun hoşuna gittiğini söyle," dedi onun kulağına. "Yoksa herkese bir lezbiyen olduğunu söylerim."

Yaşlar Emily'nin gözlerine doldu. "Ben," diye fısıldadı bacaklarını birleştirerek. "Ben lezbiyen değilim."

"O zaman hoşuna gittiğini söyle," diye homurdandı Ben. Eli çıplak bacağını sıkıyordu.

Ben gittikçe onun iç çamaşırına yaklaşıyordu. Birlikteyken bile bu kadar ileriye gitmemişlerdi. Emily dudağını o kadar sert ısırdı ki, kanadığından emindi. Durması için neredeyse vaz geçip ona hoşlandığını söyleyecekti ama tüm vücudunu öfke sardı birden. Bırak Ben istediğini düşünsün. Bırak tüm okula anlatsın. Onun kendisine bunu yapmaya hakkı yoktu.

Destek almak için vücudunu iyice duvara yasladı. Ve sonra dizini Ben'in yumurtalıklarına doğru kaldırdı. Sert bir şekilde.

"Ahh!" Ben kasıklarını tutarak geri çekildi. Küçük, in-ce bir inleme çıktı ağzından. "Sen ne yap..." deyip kaldı.

Emily elbisesini düzeltti. "Benden uzak dur." Öfke bir uyuşturucu gibi onu etkisi altına almıştı. "Yemin ederim pişman olursun."

Ben geriye tökezleyip diğer duvara yaslandı. Yere çökünceye kadar dizlerini büktü. "Hata, çok hata ettin."

"Her neyse," dedi Emily ve yürüyüp uzaklaştı. Uzun ve hızlı adımlar attı. Ne kadar üzgün olduğunu görmesine bile izin vermedi. Gözyaşlarına boğulacak kadar.

"Hey," biri nazikçe Emily'nin kolunu tuttu. Emily dikkatini verince Maya olduğunu gördü.

"Tüm olanları gördüm," diye fısıldadı Maya çenesiyle Ben'i işaret ederek. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Emily hemen. Ama ses tonu onu ele verdi. Hâkim olmaya çalıştı ama yapamadı. Duvara doğru yaslandı ve elleri ile yüzünü kapadı. Eğer içinden ona kadar sayarsa bunu atlatacağını düşündü.

Bir... İki... Üç...

Maya Emily'nin koluna dokundu."Üzgünüm Emily."

"Olma," dedi Emily, elleri hâlâ yüzündeydi.

Sekiz... Dokuz... On... Ellerini yüzünden çekti ve doğruldu. "İyiyim ben."

Durup Maya'nın fildişi renkte, geyşa stilindeki elbisesine baktı. Etrafındaki sanki klonlanmış gibi birbirinin aynı görünen tüm sarışınlardan daha güzel görünüyordu. Ellerini elbisesinin kenarlarında gezdirdi ve Maya'nın da onu inceleyip incelemediğini merak etti. "Ben... Sanırım partnerimin yanına dönmeliyim," diye mırıldandı Emily.

Maya yana doğru ufak bir adım attı. Ama Emily durduğu yerden kıpırdayamadı.

Emily yaklaştı ve Maya onun kulağına doğru eğildi. Dudakları birbirine değmedi ama çok yakındı. Emily'nin sırtındaki tüyler havaya kalktı ve çok keskin nefesler aldığını fark etti. Bu şekilde karşılık vermek doğru değildi ama o sadece... *Buna...* Karşı koyamadı.

Gerçekten sevdiğin kişiye gitmelisin.

"Seni bekleyeceğim," diye fısıldadı Maya, sesi biraz üzgün ve çok seksiydi. "Ne kadar sürerse sürsün."

25

GERÇEKÜSTÜ HAYAT VE OYUNCUSU HANNA MARİN

Cumartesi gecesi Philadelphia'daki Four Season otelinde Hanna gevşemiş ve rahatlamış bir şekilde asansör ile suitine çıktı. Az önce sırası ile özel bir çimenle vücudu sarılmış, seksen dakika masaj yaptırmış

ve solaryum'dan çıkmıştı. Bunlar onun stresini azalmıştı. Rosewood'dan ve–A'dan uzak olmak da öyle.

Şükür ki–A'dan uzaktı.

İki yatak odalı suitinin kapısını açtı ve içeriye yürüdü. Babası ön odada kanepenin üzerinde oturuyordu. "Hey," dedi babası. "Nasıldı?"

"Harika." Hanna sevinçle ona baktı. Hem mutlu hemde üzgündü aslında. Babasına tekrar birlikte oldukları için ne kadar mutlu olduğunu söylemek istedi ama geleceklerinin askıda olduğu biliyordu, –A'nın elinde. Şükür ki dün onun yazdıklarını Naomi ve Riley'e söylemesi işe yaramıştı ama ya yaramamışsa?

Belki de–A babasına söylemeden evvel, şimdi kendisi ona Jenna olayı hakkındaki gerçeği söylemeliydi.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve utangaç bir şekilde yerdeki halıya baktı. "Şey, eğer Le Bec-Fin'e gideceksek çabucak bir duş almalıyım," dedi.

"Bir saniye bekle." Babası ayağa kalktı. "Senin için başka bir süprizim var."

Hanna babasının ona bir hediye vereceği beklentisi içinde onun ellerine baktı. Belki de tüm bunlar şimdi vereceği hediye için bir bahaneydi. Ama babasının elindeki tek şey cep telefonuydu.

Sonra bitişik odanın kapısı vuruldu. "Tom? O burada mı?"

Hanna donup kaldı, sanki kan beyninden çekilmişti. Bu sesi tanıyordu.

"Kate ve İsabel burada," diye fısıldadı babası. "Bizimle beraber Le Bec-Fin'e geliyorlar ve sonra hep birlikte Mamma Mia'yı seyretmeye gideceğiz. Perşembe günü onu seyretmeyi istediğini söylememiş miydin?"

"Bekle! Hanna onu kapıyı açmadan önce durdurdu. "Onları da mı çağırdın?"

"Evet," dedi babası şaşkın bir ifadeyle bakarak. "Başka kimi çağırabilirdim ki?"

–A diye düşündü Hanna. Bu tam onun tarzı. "Ama sadece sen ve ben olacağımızı zannediyordum."

"Ben böyle bir şey söylemedim."

Hanna kaşlarını çattı. Evet, söylemişti. Söylememiş miydi?

"Tom?" diye seslendi Kate. Hanna, Kate'in babasını Tom diye çağırdığını duyunca rahatladı, en azından baba diye seslenmiyordu. Ama babasının tuttuğu bileğini biraz daha sıktı.

Babası kapı ile Hanna arasında dona kalmıştı, bir ona bir kapıya bakıp duruyordu. "Ama demek istiyorum ki, onlar zaten buradalar. Bunun hoş olacağını düşünmüştüm," dedi babası.

"Neden...?" *Neden böyle düşündün ki?* diye sormak istedi Hanna. *Kate kendimi rezil hissetmemi sağlıyor ve sen o yanındayken beni görmezden geliyorsun. İşte bu yüzden seninle yıllardır konuşmuyordum!*

Ama babasının yüzünde daha çok hayal kırıklığı ve şaşkınlık vardı. Muhtemelen bunu günlerdir planlıyordu. Hanna yerdeki şark halısının püsküllerine baktı. Büyük bir lokma yutmuş gibi boğazı düğümlenmişti.

"Sanırım içeriye girmelerine izin vermelisin o zaman," diyebildi Hanna.

Kapıyı açtığında İsabel sanki eyaletler arası bir me-

safe değil de, galaksiler kadar uzak bir yerden gelmiş gibi neşe içinde bir çığlık attı. Hâlâ çok ince ve bronzdu. Hanna'nın gözü hemen onun sol elindeki taşlı yüzüğe ilişti. Baştan aşağıya okuduğu kataloglardan iyi biliyordu ki bu üç karat bir Tiffany Legacy yüzüğüydü.

Ve Kate. Her zamankinden çok daha güzeldi. Çapraz çizgili, askılı elbisesi iki beden olmalıydı ve kahverengi saçları birkaç yıl öncekinden çok daha uzundu. Kate nazikçe Louis Vuitton çantasını otel odasının küçük yemek masası üzerine bıraktı. Hanna hırslandı. Muhtemelen Kate daha önce hiç Jimmy Choos ayakkabısı giymemiş ya da temizlikçi kadın cilaladıktan sonra tahta zemin üzerinde hiç kaymamıştı.

Kate'in yüzü, burada olduğu için çok kızmış gibi acı içinde görünüyordu. Hanna'ya baktığında her nasılsa bu ifadesi yumuşadı. Önce Hanna'ya, sonra ceketinden aşağıya, kayışlı ayakkabılarına baktı ve gülümsedi.

"Selam Hanna," dedi Kate, şaşkınlığı çok açıktı. "Vay canına." Elini Hanna'nın omzuna koydu ama şükür ki sarılmadı. Çünkü eğer sarılsaydı Hanna'nın nasıl titrediğinin farkına varırdı.

"Her şey güzel görünüyor," dedi Kate elindeki menüye bakarak.

"Hemde çok iyi," dedi Bay Marin. Garsonu çağırdı ve bir şişe pinot grigio şarabı sipariş etti. Sonra sırayla sıcak bir şekilde Kate'e, İsabel'e ve Hanna'ya baktı. "Burada hep birlikte olabildiğimiz için çok memnu-

num."

"Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel Hanna," dedi İsabel.

"Evet," diye atıldı Kate "Gerçekten öyle."

Hanna aşağıya, zarif görünümlü, gümüş çatal bıçağına baktı. Onları tekrar görmek gerçeküstü gibiydi. Hoş değildi. Ve gerçeküstü bir kâbus gibiydi, aynı geçen sene Hanna'nın İngilizce dersi için okuduğu kitaptaki Rus adamın uyanıp kendisini bir hamam böceği olarak bulması gibiydi. "Hayatım ne yiyeceksin?" diye sordu isabel elini babasının omzuna koyarak. Babasının hâlâ İsabel'e âşık olmasına inanamıyordu. O çok... Sıradandı. Ve çok bronz. Brezilyalı, ya da on dört yaşında bir modelsen şirin görünürdün, eğer orta yaşta Maryland'li bir kadın değilsen.

"Hımm," dedi Bay Marin. "Bu *pintade* de nedir? Balık mı?"

Hanna menünün yapraklarını çevirdi. Ne yiyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Her şey ya krem soslu ya da kızartılmıştı.

"Kate, tercüme edebilir misin?" dedi isabel Hanna'ya doğru. "Kate'in yabancı dili kusursuzdur."

Tabii ki öyledir, diye düşündü Hanna.

"Geçen yazı Paris'te geçirdik," diye açıkladı İsabel, Hanna'ya bakarak. Hanna başını şarap listesinin arkasına sakladı. Paris'e mi gitmişlerdi? Babasıyla mı? "Hanna sen yabancı dil dersi alıyor musun?" Diye sordu İsabel.

"Şey," Hanna omzunu silkti. "Bir yıl İspanyolca aldım."

İsabel dudaklarını buruşturdu. "Okulda en sevdiğin ders nedir?"

"İngilizce?"

"Benim de," diye atladı Kate.

"Kate geçen sene okulda İngilizce'den ödül aldı," dedi İsabel gururlanarak.

"Anne," diye sızlandı Kate. *Üzgünüm,* der gibi Hanna'ya baktı.

Hanna hâlâ Kate'in sinirli ifadesinin onu görünce eriyip kaybolduğuna inanamıyordu. Hanna da bu bakışı yapmıştı daha önce. Dokuzuncu sınıftayken, İngilizce öğretmeni, onu Şili'den öğrenci değişimi ile gelen Carlos adlı çocuğa okulu gezdirmesi için görevlendirmişti. Hanna hemen ön taraftaki ofise çocuğu karşılamak için gitmişti. Carlos kesinlikle ahmağın teki çıkacak ve onun okuldaki namını ayaklar altına serecekti. Ofise gidip uzun boylu, dalgalı saçları olan, yeşil gözlü ve sanki doğduğundan beri sahil voleybolu oynayan biri gibi görünen çocuğu görünce ayağa kalktı ve nefesi kokuyor mu diye hemen kontrol etti. Kate muhtemelen ikisinin de hoş kızlar oldukları düşünerek aralarında bir bağ kurmuştu.

"Ders dışında başka şeylerle uğraşıyor musun?" diye sordu İsabel. "Mesela spor?"

Hanna omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz." İsabel'in bu tip annelerden olduğunu unutmuştu: Tüm konuştuğu Kate'in gurur verici dersleri, yabancı dili, aldığı ödüller ve yer aldığı bazı etkinlikler diye liste uzayıp gidiyordu. Bu da Hanna'nın yarışamayacağı başka bir konu idi.

"Bu kadar mütevazı olma," dedi babası Hanna'nın omzuna dokunarak. "Senin ders dışında yaptığın birçok şey var."

Hanna boş boş babasına baktı. *Ne gibi, hırsızlık gibi mi?*

"Klinik?" diye hatırlattı babası. "Ve annen bir gruba katıldığını söyledi."

Hanna'nın ağzı açık kaldı. Zayıf bir anında annesine B kulübüne gittiğini söylemişti, *görüyor musun anne? Bak benim moralim yerinde* demek istermiş gibi. Annesinin bunu babasına söylemiş olduğuna inanamadı. "Ben..." diye kaldı Hanna. "Önemli bir şey değil," dedi.

"Önemli," dedi babası çatalı ile ona işaret ederek.

"Baba," diye karşı çıktı Hanna.

Diğerleri ona beklenti içinde baktılar. İsabel gözlerini ayırmış Hanna'nın ne diyeceğini bekliyordu. Kate'in yüzünde hafif bir yapmacık gülüş vardı ama gözleri sempati ile bakıyordu. Hanna ekmek sepetine bak-tı. *Salla gitsin,* diye düşündü ve ağzına koca bir lokma attı.

"Bu bir kendine hâkim olma kulübü, tamam mı?" diye söyleyiverdi, haşhaş çekirdeği ve hamur ile dolu ağzıyla. Sonra ayağa kalktı "Çok teşekkürler baba."

"Hanna!" babası sandalyesini geriye iterek yarı ayağa kalktı ama Hanna yürümeye devam etti. Neden bu *seninle bir hafta sonu geçirmek istiyorum hikâyesine inanmıştı ki* sanki? Bu da aynı son seferde babasının Hanna'yı domuzcuk diye çağırdığındaki gibiydi. Oysa buraya gelmek için neleri riske etmişti. Artık bunu yap-

mıyor olsa bile, o sürtüklere günde üç kez kustuğunu söylemişti!

Hanna tuvaletin kapısını açıp içeriye daldı ve tuvaletin önünde diz çöktü. Midesi guruldadı ve Hanna şiddetle bunun icabına bakması gerektiğini hissetti. *Sakin ol,* dedi kendi kendine, tuvaletin içindeki sudan yansıyan görüntüsüne bakarak. *Bunu atlatabilirsin.*

Hanna çenesi titreyerek tekrar ayağa kalktı. Gözyaşları her an akabilirim diye onu tehdit ediyordu. Gecenin diğer yarısında bu tuvalette kalabilse ne iyi olurdu. Bırak Hanna'nın özel hafta sonunu Hanna'sız kutlasınlar. Cep telefonu çaldı. Hanna susturmak için onu çantasından çıkarttı. Sonra midesine bir acı saplandı. Tanıdık bir adresten bir e-mail almıştı.

Dün söylediklerimi yerine getirdiğin için bunu bir hediye olarak kabul et: Foxy'ye git, hemen. Sean orada başka bir kız ile birlikte.–A.

O kadar şaşırmıştı ki neredeyse cep telefonunu tuvaletin mermer zeminine düşürüyordu.

Mona'yı aradı. Hâlâ konuşmuyorlardı–Hanna ona Foxy' ye gitmeyeceğini bile söylememişti–ve Mona cevap vermedi. Hanna telefonu kapattı. O kadar öfkelenişti ki telefonu tuvaletin kapısına fırlattı. Sean kiminle birlikte olabilirdi? Naomi? Yoksa B kulübünden bir kaltak mı?

Gürültülü bir şekilde tuvaletten çıktığı için lavaboda ellerini yıkayan yaşlı kadın korkudan zıpladı. Tam köşedeki kapıya geldiğinde ayağı kayıp durdu. Kate tuvaletin bekleme yerindeki koltuğa oturmuş,

solgun renkteki rujunu sürüyordu. Uzun, biçimli bacaklarını, ayak ayaküstüne atmış ve kendine güveni tam görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Kate koyu mavi gözlerini Hanna'ya doğru kaldırdı. "Sana bakmaya geldim."

Hanna gerildi. "Evet. İyiyim."

Kate dudaklarını kıvırdı. "Babana karşı olduğumu sanma ama bazen çok yersiz laflar edebiliyor. Aynı bir seferinde bir çocukla dışarıya çıkacağım zaman yaptığı gibi. Tam çocukla evden çıkarken baban "Kate, alış veriş listesinde OB yazmışsın. Nedir o? Hangi reyonda bulabilirim? Anlamadım da."

"Tanrım." Hanna'nın içinde az da olsa bir sempati uyandı. Evet, bu tam onun babasına göre bir davranıştı.

"Hey, sorun değil," dedi Kate kibarca. "Bilerek yapmadı zaten."

Hanna başını iki yana salladı. "Sorun o değil." Kate'e bir baktı. Oh, her ne haltsa. Belki de aralarında gerçekten bir hoş kızlar bağı vardı. "Sorun… Benim eski erkek arkadaşım. Onun şu yardım balosu Foxy'de başka bir kızla olduğunu söyleyen bir mesaj aldım."

Kate kaşlarını çattı. "Ne zaman ayrıldınız?"

"Sekiz gün önce." Hanna koltuğa oturdu. "Şimdi oraya gidip kıçına bir tekme atmak için yarı kışkırmış durumdayım."

"Neden yapmıyorsun?"

Hanna koltukta geriye yaslandı. "İsterdim ama…"

Hanna, tuvaletin kapısına doğru gitmek üzere hareketlendi.

"Dinle," dedi Kate ayağa kalkarak. "Neden şu ku-

lübü bahane etmiyorsun? Kendini şu an zayıf hisseden, kulüpteki bir kızın seni arayıp yardım etmeni istediğini söylersin. Kızın sesin partnerin olduğunu ve gidip onu sakinleştirmen gerektiğini söylersin."

Hanna bir kaşını havaya kaldırdı. "Bakıyorum da bu kulüpler hakkında bayağı bilgi sahibisin."

Kate omuzlarını silkti. "Birkaç arkadaşım rehabilitasyona mağruz kalmıştı."

Tamaaam. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben açığını kapatırım, eğer istersen," diye önerdi Kate.

Hanna önünde durdukları aynadan ona baktı. "Gerçekten mi?"

Kate de ona manalı bir şekilde baktı. "Sadece sana bunu borçluyum diyelim."

Hanna geri çekildi. Kate Annapoliste geçirdikleri şu zamanı kast ediyor gibi geldi. Bu Hanna'nın kendisini iğrenç hissetmesini sağladı. Kate ona karşı kötü davrandığını hatırlamış gibiydi. Ama bu aynı zamanda Hanna'yı tatmin de etmişti.

"Ayrıca," dedi Kate "Baban artık birbirimizi çok daha fazla göreceğimizi söyledi. Bu da iyi bir başlangıç olur öyle değil mi?"

Hanna gözlerini kırpıştırdı. "Babam... Beni daha fazla görmek istediğini mi söyledi?"

"Şey, sen onun kızısın."

Hanna Tiffany kolyesinin ucundaki kalple oynadı. Kate'in bunu söylemesi onu biraz korkutmuştu. Belki de demin masada aşırı tepki göstermişti.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var, iki saat?" diye sordu Kate.

"Muhtemelen o kadar sürmez." Tek yapmak istediği trene atlayıp Rosewood'a dönmek ve sürtüğün canına okumaktı. Geniş çantasını açıp tren için yeteri kadar parası varmı diye baktı. Kate yanında duruyordu ve çantanın dibinde duran bir şeyi işaret etti. "Bu nedir?"

"Bu mu?" Hanna onu çıkarır çıkarmaz geri yerine koymak istedi. Geçen gün klinikten çaldığı Percocet ilacıydı. Onu tümüyle unutmuştu.

"Onlardan bir tane alabilir miyim," diye heyecanla sordu Kate. Hanna şaşı bir şekilde ona baktı. "Ciddi misin?"

Kate, Hanna'ya yaramaz bir bakış attı. "Babanın bizi sürükleyeceği şu müzikali atlatmak için biraz desteğe ihtiyacım olacak."

Hanna bir paketi Kate'e verdi. Kate kapsülleri cebine koydu, topukları üzerinde döndü ve tuvaletten kendine güveni tam bir şekilde çıktı. Hanna şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde onu takip etti.

Bu gecenin en gerçeküstü olayıydı. Belki de tekrar Kate'i görmek zorunda kalırdı, bu ölüm kadar kötü bir kader sayılmazdı. Hatta... Eğlenceli bile olabilirdi.

26

ŞARKI SÖYLEMEK İÇİN YARDIMA İHTİYACI YOK

Spencer ve Andrew Foxy'ye vardığında ortalık tıka basa dolmuştu. Giriş sırası davet edilmemiş ama içeriye girmeye çalışan misafirlerle dolup taşmış yirmi araba uzunluğunda kuyruk oluşmuştu. Ana çadır masada oturan çocuklarla dolu, bar ve dans pisti de kalabalıktı.

Andrew içki masasına döndüğünde Spencer tekrar

cep telefonunu kontrol etti. Wren hâlâ aramamıştı. Yemek salonunun zeminindeki, mermer haç'ın üzerinde gezinerek neden buraya geldiğini düşündü.

Andrew onu almaya gelmiş ve Spencer onu gördüğünde, tedirginliğini bastırıp, tiyatro dersinde öğrendiği oyunculuk becerilerinin tümünü kullanarak, onu dudağına yakın bir yerden öpmüş, ailesinin onların beraber olduğunu düşünmeleri için rol yapmıştı. Andrew'un getirdiği çiçekleri kabul etmiş ve yanağını onunkine bastırarak bir resim çekilmişti. Andrew'un bu durum karşısında heyecanlı görünmesi de tüm bu dalaverayı desteklemişti.

Ama Spencer'ın artık ona böyle davranmasını gerektirecek bir sebep yoktu ve ne yazık ki Andrew bunu bilmiyordu. Adrew, ikisinin de tanıdığı insanlara Spencer'ı kız arkadaşıymış gibi tanıştırıp duruyordu. Spencer'ın gerçekten yapmak istediği tek şey ise sessiz bir odaya gidip düşünmekti. Polis Wilden'ın ne bilip bilmediğini çözmesi gerekiyordu. Eğer–A Toby ve Alison'nın katili ise, polisle konuşmuş olamazdı. Ama eğer Toby–A değilse... Ve–A polise bir şey söylemişse?

"Sanırım karaoke yapıyorlar," dedi Andrew sahneyi işaret ederek. Gerçekten birkaç kız sahnede "I will survive," adlı parçayı söylüyordu. "Bir şarkı söylemek ister misin?"

"Sanmıyorum," dedi Spencer isteksiz bir şekilde elbisesinin üst kısmı ile uğraşarak. Eski arkadaşlarından birini görmek amacıyla tekrar etrafına bakındı. Onları Toby ve polis hakkında uyarması gerektiğini hissediyordu. –A, ona bunu yapmamasını söylemişti ama

belki şifreli bir şekilde onlara anlatabilirdi.

"Şey, belki benimle bir tane söylemek istersin," diye tatlı dil dökerek onu ikna etmeye çalıştı Andrew.

Spencer ona doğru döndü. Andrew aynı ailesinin labrador köpeğinin masadaki artık yemekler için yalvarır bir şekilde baktığı gibi bakıyordu. "Az önce istemediğimi söylemedim mi ben?" dedi Spencer.

"Oh," dedi Andrew kravatını düzelterek "Üzgünüm."

Ama sonunda Andrew'un seçtiği Cristina Aguilera'nın "Dirty," adlı parçasını söylemeye hem fikir oldu. Andrew bu parçayı söylemesi kolay olduğu için seçmişti.

Şimdi de Mona Vanderwaal ve bir Protestan okuluna gitmiş olan Celeste soyadı her neyse, sahneye çıkmış "Total eclipse of the heart," adlı parçayı söylüyordu. Birbirlerinin kolundan destek aldıklarına bakılırsa şimdiden kafayı bulmuş gibi görünüyor ve arasıra minik çantalarını yere düşürüp duruyorlardı.

"Onlardan çok daha iyi söyleyeceğiz," dedi Andrew. Çok yakınında duruyordu. Spencer onun nane sakızı kokan nefesini duydu ve tüyleri diken diken oldu. Wren'nin onun ensesinde hızla nefes alıp vermesi başkaydı, bu başka. Eğer şimdi biraz temiz hava almazsa bayılabilirdi. Andrew'a "Hemen dönerim," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Terasın kapısından geçer geçmez cep telefonu titredi. Spencer sıçradı. Ekrana baktığında yüreği hafifledi. *Wren.*

Açar açmaz "İyi misin?" diye sordu Spencer. "Çok

endişelenmiştim!"

"On iki mesaj bırakmışsın," dedi Wren "Neler oluyor?"

Spencer omuzlarından stresin kalktığını hissederek rahatladı. "Ben... Ben senden haber alamadım ve düşündüm ki... Neden sesli mesajlarını kontrol etmedin?"

Wren biraz rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi. "Meşguldüm. Hepsi bu."

"Ama ben düşümdüm ki..."

"Ne?" dedi Wren gülerek. "Çukura düştüğümü mü? Hadi ama Spencer."

"Ama..." Spencer durdu, nasıl açıklayacağını düşünüyordu. "Sadece tuhaf bir hisse kapıldım."

"Şey, ben iyiyim," Wren durdu. "Sen iyi misin?"

"Evet" dedi Spencer biraz gülümseyerek. "Ben, sevimsiz kıçım ve en az onun kadar sevimsiz kavalyemle birlikte baloda olmak yerine seninle olmayı tercih ederdim ama şimdi çok daha iyiyim. İyi olduğuna sevindim."

Spencer telefonu kapadığında o kadar rahatlamıştı ki terasta koşup önüne çıkan ilk insanı öpmek istedi. Mesela bir Katolik bir öğrenci olan ve Dionysia heykelinin üzerine oturmuş karanfilli sigara içen Adriana Peoles'ı. Ya da kız arkadaşını okşayan buz hokeyi oyuncusu Liam Olsen'ı. Veya arkasında perişan ve beyhude duran Andrew Campbell'ı. Spencer Andrew'un ne kadar süredir arkasında durduğunu tahmin etmeye çalışınca midesi düğümlendi.

"Oh, hey," dedi Spencer tereddütle. "Ne... Ne zamandır orada duruyorsun?"

Andrew'un yüzündeki üzgün ifadeden yeterince uzun süredir orada durduğu anlaşılıyordu. "Dinle," dedi Spencer içini çekerek. Bu işi şimdi kökünden halletmeliydi. "Gerçek şu ki Andrew, umarım aramızda bir şey olacağını düşünmüyorsun. Benim bir erkek arkadaşım var."

Önce Andrew dona kalmış gibi göründü. Sonra incinmiş, utanmış ve sonra da kızgın. Bu ifadeler Andrew'un yüzünden sanki ard arda çekilmiş gün batımı fotoğrafları gibi geçip gitti. "Biliyorum," dedi Andrew onun cep telefonunu işaret ederek. "Telefonda konuşmanı duydum."

Tabii ki duydun. "Üzgünüm," dedi Spencer "Ama ben..."

Andrew onu susturmak için elini kaldırdı. "Peki, neden onu değil de beni davet ettin? Yoksa erkek arkadaşın ailenin senin görüşmeni istemediği biri mi? Ve benimle gelerek onları kandırmış olacağını düşündün öyle mi?"

"Hayır," dedi Spencer hemen, duyduğu şey onu huzursuz etmişti. Bu kadar belli oluyor muydu, yoksa Andrew sadece çok şanslı bir tahminde mi bulunmuştu? "Bu... Bu açıklaması biraz güç bir durum. Birlikte eğleneceğimizi düşündüm. Seni incitmek istemedim."

Bir tutam saç Andrew'un yüzüne düştü. "Beni aptal yerine koydun," dedi Andrew ve kapıya doğru döndü.

"Andrew!" diye arkasından seslendi Spencer "Bekle!" Andrew'un kalabalığın arasında kaybolmasını seyrederken soğuk, rahatsızlık veren bir his kapladı

Spencer'ın içini. Andrew sahte erkek arkadaş olarak kesinlikle kötü bir seçim olmuştu. Ryan Vreeland'la gelse çok daha iyi olurdu ya da kızlar yerine basketbola çok daha düşkün olan Thayer Anderson'la birlikte.

Spencer ana çadıra girip etrafına bakındı. En azından Andrew'a bir özür borçluydu. Her yer mumlarla aydınlatılmış olduğu için birini bulmak hayli zordu. Sadece dans pistindeki Noel'i ve onun cep şişesinden gizlice içki içen Protestan Okulu öğrencisi kızı seçebildi. Sahneye şimdi de Naomi Zeigler ve James Freed çıkmış, Spencer'ın katlanamadığı bir Avril Lavigne parçası söyüyorlardı. Mason Byers ve Devon Arliss öpüşmek üzere eğilmişlerdi. Kirsten Cullen ve Bethany Wells köşede fısıldaşıyordu.

"Andrew?" diye seslendi.

Spencer sonra Emily'in karşıda durduğunu gördü. Pembe bir askısız elbise giymiş ve omzuna da kaşmir bir şal atmıştı. Spencer ona doğru bir kaç adım attı ama sonra Emily'nin kavalyesinin onun yanında durduğunu ve elini kolunun üzerine koyduğunu gördü. Spencer tam gözlerini kısıp kim olduğunu görmeye çalıştığında çocuk yüzünü çevirdi ve Spencer'ı gördü. Aynı Spencer'ın rüyalarında gördüğü gibi koyu, mavi gözleri vardı.

Spencer irkildi ve bir adım geri attı.

Hiç beklemediğin bir anda karşına çıkacağım.

Bu Toby idi.

27

ARİA SADECE REÇETE İLE VERİLİR

Aria Foxy'nin barına eğildi ve koyu bir kahve söyledi. Çadırın içi çok kalabalıktı ve puanlı elbisesi içinde şimdiden ter basmıştı. Buraya geleli sadece yirmi dakika olmuştu.

"Hey." Erkek kardeşi yanına geldi. Cenazeye giydiği aynı gri takımı ve Byron'nın cilalanmış, siyah ayakkabılarını giymişti.

"Hey," dedi Aria şaşırarak. "Ben... Geleceğini bilmiyordum." Banyadon çıkıp Foxy için hazırlanmaya başladığında ev boştu. Bir an için herkesin onu terk ettiği düşüncesine kapılmıştı.

"Evet. Ben şeyle birlikte..." Mike arkasına döndü ve zayıf, soluk tenli bir kıza işaret etti. Aria bu kızı bir hafta önceki Noel'in partisinden hatırlıyordu. "Güzel, değil mi?" dedi Mike.

"Evet." Aria kahvesinden üç yudum aldı ve ellerinin titrediğini fark etti. Bu onun bir saat içinde içtiği dördüncü kahveydi.

"Peki, Sean nerede?" diye sordu Mike. "Buraya onunla geldin öyle değil mi? Herkes bunu konuşuyor."

"Öyle mi?" dedi Aria baygın bir şekilde.

"Evet, hakkında konuşulan o yeni çift sizsiniz."

Aria gülsün mü, ağlasın mı emin olamadı. Bazı Rosewood kızlarının o ve Sean hakkında dedikodu yaptıklarını gözünün önüne getirebiliyordu. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Neden? Yoksa en gözde çift daha şimdiden ayrıldı mı?"

"Hayır..." Gerçek şuydu ki Aria bir bakıma Sean'dan saklanıyordu.

Dün Meredith, Aria'ya Byron ile birbirlerine âşık olduklarını söyledikten sonra, Aria Sean'a koşmuş ve gözyaşlarına boğulmuştu. Milyon yıl geçse de Meredith'in söylediği şeyi söyleyeceğine ihtimal vermiyordu. Şimdi Aria gerçeği biliyordu ve çok umutsuzdu. Ailesi kaderine terk edilmişti. On dakika boyunca Sean'nun omzunda *ben şimdi ne yapacağım?* diye ağlamıştı. Sean onu eve götürene kadar sakinleştirmiş, odasına kadar çıkartıp yatağına yatırmış ve hatta en sevdiği hayvan oyuncağı domuzcuğu Pigtunia'yı yastığının yanına koymuştu.

Sean gider gitmez, yorganı üzerinden atmış ve volta atmaya başlamıştı. Yatak odasına göz atmış ve annesinin orada yalnız bir şekilde huzur içinde uyuduğunu görmüştü. Ama Aria onu uyandırmadı. Birkaç saat sonra uyandığında *hadi yap şunu* diye kendine söylendi ma bu seferde Byron'nın gelmiş ve Ella'nın yanında yattığını gördü. Byron kendi tarafında uyuyordu ve elini Ella'nın omzuna dolamıştı.

Eğer başka birisi ile aşk yaşıyorsan sarılmak niyeydi?

Bir saatlik derin bir uykudan sonra Aria sabah uyandığında, gözleri şişmiş ve derisinde hafif kızarıklıklar vardı. Kendini akşamdan kalma hissediyordu ve akşam yaşadıklarından sonra utanç içinde yorganının altına kıvrılmıştı. Sean onu yatağına yatırmıştı. Omzunda ağlayıp durmuştu. Bunu sanki aklını kaçırmış bir insanın ağlayacağı bir şekilde yapmıştı. Hoşlandığın çocuğu kaybetmek için üzerinde salya sümük ağlamaktan daha iyi bir şey var mıydı? Sean akşam onu almaya geldiğinde sadece geldiği ile kalmamış, bunun üzerine hemen geçen akşam konusunda konuşmak bile istemişti. Ama Aria omuz silkmiş, şimdi çok daha iyi olduğunu söylemişti. Sean ona komik bir şekilde bakmış ama başka soru sormayacak kadar da akıllıca davranmıştı. Şimdi ise ondan kaçmaya çalışıyordu.

Mike, Foxy'nin tahta barına eğildi ve Dj Franz Fer-

dinand çalmaya başlayınca kafası ile ritme ayak uydurdu. Yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı. Aria, kardeşinin sadece ikinci sınıf öğrencisi olmasına rağmen Foxy'ye gelebilmiş olduğu için kendini şanlı saydığını biliyordu. Ama Aria onun ablasıydı ve bu gülümsemenin altında yatan acı ve üzüntüyü görebiliyordu. Bu aynı onlar daha gençken birlikte halka açık havuza gittikleri zamanki gibiydi. Mike'ın suda ıslanınca pembe tenini ortaya çıkaran beyaz bir mayosu vardı. Ve arkadaşları onunla homo diye dalga geçiyordu. Mike bu durumu bir yetişkin gibi karşılamaya çalıştı. Ama daha sonraları büyüyüp, yetişkin havuzunda yüzdüklerinde Aria onu ufak havuzda ağlarken yakalamıştı.

Aria onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için bir şey söylemek istedi. Ella'ya söyleyeceği şey için ne kadar üzgün olduğu. Aria o gece eve geldiğinde annesine söyleyecekti, bahane yoktu ve olanların hiçbiri Mike'ın suçu değildi. Ona bunu söylemek istiyordu. Ve eğer ailesi dağılsa bile iyi olacaklarını. Bir şekilde.

Ama eğer bunu söylemeye kalkarsa ne olacağını biliyordu. Mike kaçıp gidecekti.

Aria kahvesini aldı ve bardan uzun adımlarla uzaklaştı. Biri arkasından "Aria," diye seslendi. Aria döndü. Sean iki metre kadar uzağında bir masanın yanındaydı. Üzüntüyle karışık kızgın görünüyordu.

Aria panik içinde kahvesini masaya koydu ve aceleyle kızlar tuvaletine doğru gitmeye başladı. Kısa topuklusu ayağından kayıp çıktı. Tekrar geçirmeye uğra-

şıp bir yandan da ilerlemeye devam etti ama bir kalabalık tarafından önü kapandı. Dirsekleri ile yolu açmaya çalıştı ama kimse kıpırdamıyordu.

"Hey." Sean yanındaydı.

"Oh," diye bağırdı Aria müziğin sesini bastırmaya çalışarak ve ilgisiz bir şekilde. "Merhaba."

Sean, Aria'yı kolundan tutarak Foxy'deki tek boş yer gibi görünen park yerine doğru götürdü. Anahtarlarını cüzdanından çıkarttı. Aria'ya arabaya binmesi için yardım etti ve arabayı yoldan aşağıda daha tenha bir yere sürdü.

"Sorunun nedir?" diye sordu Sean.

"Hiç," Aria camdan dışarıya baktı. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Sen... Zombi gibisin. Bu beni çok korkutuyor."

"Ben sadece..." Aria bileğine taktığı inci bilekliğini kolunda aşağı yukarı oynattı. "Bilmiyorum. Seni rahatsız etmek istemiyorum."

"Nedenmiş o?"

Aria omuzlarını silkti. "Çünkü duymak istemiyorsun. Tam bir kaçık olduğumu düşünüyor olmalısın. Ebeveynleri ile kafayı yemiş olduğumu. Çünkü tüm konuştuğum bu."

"Şey... Bir bakıma öyleydi. Ama demek istiyorum ki..."

"Sana kızmam," diye sözünü kesti Aria "Yani eğer diğer kızlarla dans etmek ya da başka bir şey yapmak istersen. Gerçekten çok hoş kızlar var."

Sean gözlerini kırpıştırdı, yüzü ifadesizdi. "Ama ben kimse ile dans etek istemiyorum."

Sessizlik oldu. Çadırdan, çalan Kanye West parçasının basları gümbürdüyordu.

"Ebeveynlerini mi düşünüyorsun?" diye sessizce sordu Sean.

Aria başını evet der gibi salladı. "Sanırım. Bu akşam anneme söylemek zorundayım."

"Neden söylemek zorundasın?"

"Çünkü..." Aria ona–A'dan bahsedemezdi. "Ona bunu söyleyen ben olmalıyım. Bu böyle devam edemez."

Sean iç çekti. "Kendini fazla baskı altına sokuyorsun. Bir geceliğine ara veremez misin?"

Aria bunu duyunca karşı çıkmak istedi ama sonra geriye yaslandı. "Gerçekten içeriye gitsen iyi olur Sean. Senin geceni mahvetmeme izin vermemelisin."

"Aria..." Sean yükses bir sesle nefesini verdi. "Kes şu-nu."

Aria surat yaptı. "Sadece, bunu yürütemeyeceğimizi düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü..." Aria ne söyleyeceğini düşünmek için durdu. Çünkü o tipik bir Rosewood kızı değildi, öyle değil mi? Çünkü Sean ondan hangi sebepten hoşlandıysa, hoşlanmayacağı çok daha fazla şey vardı. Televizyonda sürekli reklamı çıkan şu harika ilaçlar gibiydi. Sayfalarca, ilacın insanlara nasıl faydalı olduğunu anlatabilirlerdi ama reklamın sonunda, sunan kimse ilacın yan etkileri arasında kalp çarpıntısı yaptığı ve yağ kaybına yol açtığını söylerdi. Eğer Sean'la çıksaydı *çok hoş ve çılgınca olurdu... Ama ailevi sorunları*

yüzünden ruhsal patlamalar yaşar ve onun pahallı tişörtlerine sümüklerini bulaştırırdı.

Sean nazikçe elini Aria'nın kolu üzerine koydu. "Eğer dün olanlar yüzünden korkup soğuduğumu düşünüyorsan, yanılıyorsun. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Hatta bir şekilde, dün gece olanlar yüzünden senden daha da çok hoşlanıyorum."

Aria'nın gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Sean alnını onunkine yasladı. Aria nefesini tuttu. Sonunda dudakları birbirininkine dokundu. Ve sonra tekrar. Ama bu sefer daha sert.

Aria ağzını onunkine bastırdı ve ensesinden tutup onu daha yakına çekti. Sean'un vücüdu ılık ve güvenli hissettirdi. Sean ellerini onun belinde gezdirdi. Birden kendilerini birbirinin alt dudağını ısırır ve sırtlarını okşar bir şekilde buldular. Nefes nefese ayrıldılar ve birbirinin gözleri içine baktılar.

Tekrar birbirlerine daldılar. Sean Aria'nın elbisesinin fermuarını açtı. Ceketini çıkartıp arka koltuğa fırlattı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Aria onun kulaklarını öptü ve ellerini gömleğinin altına sokup, o harikulade çıplak tenine dokundu. Sean ellerini becerebildiği kadarıyla onun beline doladı, Audinin koltuğunda oturmuş olduğu açı iyi değildi. Sean koltuğunu geriye yatırdı ve Aria'yı kaldırıp üzerine çekti. Aria'nın sırtı direksiyona yaslanmıştı.

Aria, Sean onun boğazını öperken başını geriye doğru attı. Gözlerini açtığında bir şey gördü. Sarı bir kâğıt parçası ön camda, sileceğin altına tutturulmuştu.

Önce onun bir bildiri olduğunu düşündü. Belki de birisi Foxy'den sonra bir yerde parti falan olacağını söyleyen bir not bırakmıştı ama sonra büyükçe, siyah ispirtolu kalemle yazılmış sözcüklere baktı.

Unutma! Bu gece yarısına kadar!

Aria, Sean'dan ayrıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Sean.

Aria elleri titreyerek notu gösterdi. "Bunu sen mi yazdın?" Aslında aptalca bir soruydu: Zaten cevabı biliyordu.

28

HANNA MARİN'SİZ PARTİ OLMAZ

Taksi Kingman Hall'a gelip durunca Hanna yaşça büyük, terleme sorunu olan ve kelleşmeye başlamış taksi şöförüne yirmi dolar verdi. "Üstü kalsın," dedi. Hanna sert bir şekilde taksinin kapısını çarptı ve sinirden harap olmuş midesi ile girişe doğru ilerledi. Philly'deki tren istasyonunda Doritos cipsi almış ve beş dakikada tüm paketi bitirmişti. Kötü bir davranış.

Sağ tarafında davetli kabul masası vardı. Çok za-

yıf, sarı saçları küt kesilmiş ve tonla göz kalemi çekiş olan bir kız biletleri alıyor ve listeden isimleri kontrol ediyordu. Hanna duraksadı. Biletinin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama eğer içeriye girmek için pazarlık ederse ona sadece evine gitmesini söylerlerdi. Yaşgünü pastası gibi parıldayan Foxy çadırına gözlerini kısarak baktı. Bu yaptığını asla Sean'un yanına bırakamazdı. Gözüne kalem çeken kızın hoşuna gitsin ya da gitmesin Foxy'ye girecekti.

Derin bir nefes aldı ve masanın yanından koşabileceğinin en hızlısıyla koşup geçti. "Hey!" diye bağıran kızın sesini duydu "Bekle!"

Hanna bir sütunun arkasına saklandı, kalbi hızla atıyordu. Kilolu, smokin giymiş bir koruma yanından koşup geçti, sonra durup etrafa bakındı. Sinirli ve şaşkın bir şekilde omuzlarını silkip telsize bir şeyler söyledi. Hanna hoşuna giden bir korku hissetti. İçeriye böyle izinsiz girmesi ona bir şeyler çalarken yaşadığı hazzı vermişti.

Foxy çok kalabalıktı. Daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemişti burayı. Dans pistindeki birçok kız ayakkabılarını çıkartmış, dans ederken onları havada tutuyorlardı. Barda aynı derecede kalabalıktı ve karaoke kulübesi gibi görünen yerde de uzun bir sıra vardı. Özenle kurulmuş, boş masalara bakılırsa henüz yemek verilmemişti.

Hanna sürekli okul koridorunda kendisine selam vermeye çalışan Amanda Williamson'nun dirseğini tuttu. Amanda'nın yüzü güldü. *"Heyy, Hanna!"*

"Sean'u gördün mü?" diye hırladı Hanna.

Amanda şakın bir ifadeyle baktı ve omuzlarını silkti "Emin değilim..."

Hanna aramaya devam etti, kalbi hızla atıyordu. Belki de Sean burada değildi. Farklı yönlere doğru giderken neredeyse içi peynir dolu bir tepsi taşıyan garsona çarpıyordu. Hanna büyük bir lokma çedar peyniri alıp ağzına attı. Çiğneyip tadına bile bakmadan peyniri yutuverdi.

"Hanna!" Altın rengi dar ve düz bir elbise giymiş ve suni bir şekilde bronzlaşmış olan Naomi'ydi seslenen. "Ne kadar eğlenceli! Sen de buradasın! Sanırım gelmeyeceğini söylemiştin!"

Hanna kaşlarını çattı. Naomi James Freed'in koluna girmişti. Hanna ikisini işaret ederek "Siz birlikte mi geldiniz?" diye sordu. Hanna, Naomi'nin Sean'la gelmiş olabileceğini düşünmüştü.

Naomi başını salladı. Sonra öne doğru eğilerek "Sean'u mu arıyorsun?" diye sordu. Sonra ne yazık dermiş gibi başını salladı. "Herkes bunu konuşuyor. Gerçekten inanamıyorum."

Hanna'nın kalp atışları hızlandı. "Yani Sean burada mı?"

"O burada, tamam mı?" diye lafa girdi James ve ceketinin cebindeki, içinde şüpheli, şeffaf bir içecek olan kola şişesini çıkarttı. Portakal suyuna bu içkiden boşalttı. Bir yudum aldı ve gülümsedi.

"Demek istiyorum ki, onlar çok farklı görünüyorlardı," dedi Naomi. "Sen Sean'la hâlâ arkadaş olduğunu söylemiştin öyle değil mi? Sean sana neden onunla geldiğini söyledi mi?"

"Boş versene." James Naomi'yi dürttü. "O kız çok seksi."

"Kim?" diye bağırdı Hanna. Neden kendisinden başka herkes bunu biliyordu?

"İşte oradalar," Naomi odanın karşı tarafını işaret etti.

Sanki insan denizi ikiye ayrılmış ve tavandan bir spot ışığı aşağıya vurmuştu. Sean köşedeki karaoke makinesinin yanındaydı ve uzun boylu siyah beyaz puanlı elbise giymiş bir kıza sarılıyordu. Boynunu kızın boynuna doğru eğmiş ve elleri kızın kalçasına son derece yakın duruyordu. Sonra kız başını çevirdi ve Hanna bu tanıdık, egzotik hatları ve koyu saçları olan kızın kim olduğunu gördü. Aria.

Hanna bir çığlık attı.

"Aman tanrım, bunu bilmediğine inanamıyorum," Naomi teselli eder bir şekilde kolunu Hanna'nın omzuna koydu.

Hanna onun kolunu itti ve odanın karşısında birbirlerine sarılan Aria ve Sean'a doğru hışımla yürüdü. Dans bile etmiyorlardı. Sadece sarılıyordu *manyaklar.*

Hanna yanlarında durduktan birkaç saniye sonra Aria bir gözünü sonra diğerini açtı. Aria şaşkınlık içinde sesli bir nefes çekti. "Şey, Hanna."

Hanna orada durmuş öfke içinde bakıyordu. "Seni... *Kaltak."*

Sean savunur gibi Aria'nın önüne geçti. "Sakin ol..."

"Sakin ol mu?" Hanna'nın sesi yüksek çıkıyordu. İşaret parmağını Sean'a doğrulttu, o kadar sinirliydi ki

parmağı titriyordu. "Sen... Bana tüm arkadaşlarının damı olduğunu, bu yüzden gelmek istemediğini söylemiştin!"

Sean omuzlarını silkti "Durumlar değişti."

Hanna'nın yanakları acıdı, sanki Sean onu bir tokat atmıştı. "Ama bu hafta seninle yemek yiyecektik!"

"Bu hafta seninle yemeğe gideceğiz," diye doğruladı Sean. "Arkadaş olarak." Sean ona sanki çocukmuş gibi gülümsedi. "Biz geçen Cuma ayrıldık Hanna, hatırlamıyor musun?"

Hanna şaşkınlıkla gözlerini açıp kapadı. "Ve sen, ne yani, onunla mı birliktesin?"

"Şey..." Sean Aria'ya baktı. "Evet."

Hanna ellerini karnının üzerine koydu. Kusacaktı. Bu bir şaka olmalıydı. Sean ve Aria'nın birlikte olması şişman bir kızın dar bir pantolonu giymeye çalışması gibi bir şeydi.

Hanna sonra Aria'nın elbisesine baktı. Kenardaki fermuarı tam kapanmamıştı ve Aria'nın dantelli, siyah sütyeni görünüyordu. "Göğsün dışarıya sarkıyor," diye parladı Hanna işaret ederek.

Aria çabucak aşağıya baktı, kolunu göğsünün üzerine çekip fermuarı kapadı.

"Bu elbiseyi nereden buldun ki zaten?" diye sordu Hanna. "Luelle for Target'tan mı?"

Aria kendini düzeltti. "Aslına bakarsan evet. Güzel olduğunu düşündüm."

"Tanrım." Hanna gözlerini devirdi. "Zevksizlikten hoşlanıyor gibisin." Sean baktı. "Aslına bakarsanız ikinizin ortak yönü bu galiba. Sean'un otuzuna kadar

bakir kalmak için ant içtiğini biliyor muydun Aria? Sana bu hissi vermiş olabilir ama sonuna kadar asla gitmez. Sean'un kutsal bir *yemini* var."

"Hanna!" Sean onu susturdu.

"Benim kişisel fikrim onun eşcinsel olduğu için böyle yaptığı. Sen ne düşünüyorsun?"

"Hanna..." Sean'nun sesinde bu defa rica tonu vardı.

"Ne var?" diye çıkıştı Hanna. "Sen bir yalancısın Sean. Ve puştun tekisin."

Hanna etrafına baktığında kızlı erkekli bir grubun toplandığını fark etti. Her zaman partilere davetli olan ve birbirlerine uyumlu olan bir grup insanın. Yeterince havalı olmayan kızlar, şişman ama eğlenceli oldukları için etrafta olmalarına izin verilen çocuklar ve farklı, şirin ya da ilginç olan insalara çok miktarda para harcayan zengin çocuklar. Hepsi de meraklı bir şekilde bu durumu izliyorlardı. Fısıldaşmalar daha şimdiden başlamıştı.

Hanna son bir bakış attı Sean'a. Bir şey söylemek yerine çekip gitti.

Kızlar tuvaletinde sıranın önüne geçti. Biri tuvaletten çıkınca hemen içeriye daldı. "Sürtük!" diye bağırdı birisi arkasından ama Hanna umursamadı. Kapı kapanır kapanmaz tuvalete eğildi, Doritos ve akşam yediği her şeylerden kurtuldu. Kusması bittiğinde hıçkırarak ağladı.

Herkesin yüzündeki ifade yazık der gibiydi. Hanna insanların önünde ağlamıştı. Hanna ve Mona kendilerini yeniden inşa ettiklerindeki kurallardan biriydi:

Asla ama asla birisinin ağladığını görmesine izin verme. Ve dahası kendini çok saf hissetti. Hanna gerçekten Sean'un onu geri kabul edeceğine inanıyordu. Kliniğe ve B kulübüne gitmekle bir farklılık yaratabileceğini düşünmüştü ama Sean tüm bu zaman boyunca... Başka birisini düşünüyordu.

Sonunda kapıyı açtığında tuvalet boştu. O kadar sessizdi ki suyun mozaik desenli lavaboya damladığını duyuyordu. Hanna ne kadar kötü göründüğünü görmek için aynaya baktı. Ve nefesi kesildi. Çok farklı bir Hanna ona bakıyordu. Bu Hanna şişman, kahverengi saçlı ve kötü bir cilde sahipti. Pembe pantolon askıları vardı ve gözleri kısmaktan dolayı küçülmüştü çünkü gözlük takmak istemiyordu. Ceketi kısa kollarına oturmuş ve bluzu sütyeni hizasında kapanmıştı.

Hanna korku içinde gözlerini eliyle kapattı. Bu–A, diye düşündü, bunu bana–A yapıyor.

Sonra–A'dan gelen notu düşündü: Hemen *Foxy'ye* git. *Sean orada başka bir kız ile birlikte.* Eğer–A, Sean'nun başka bir kızla Foxy'de olduğunu biliyorsa, bu şu anlama geliyordu...

–A *Foxy'deydi.*

"Hey."

Hanna sıçradı ve arkasına döndü. Mona kapı eşiğinde duruyordu. Mona siyah, vücuda oturan elbisesi içinde harikulade görünüyordu. Hanna bu elbiseyi yaptıkları alış veriş gezisinden hatırlamıyordu. Soluk saçları geriye toplanmış ve cildi parıldıyordu. Utançla, –muhtemelen yüzünde de kusmuk vardı–Hanna tekrar tuvalete girdi.

"Bekle," Mona onun kolunu yakaladı. Hanna arkasına döndüğünde Mona samimi ve endişeli görünüyordu. "Naomi bu akşam gelmeyeceğini söyledi."

Hanna tekrar aynada kendine baktı. Aynada on birinci sınıftaki Hanna vardı, yedinci sınıftaki değil. Gözleri biraz kızarmış ama bunun dışında iyi görünüyordu.

"Sorun Sean, öyle değil mi?" diye sordu Mona. "Ben buraya yeni geldim ve onları birlikte gördüm." Başını yere eğdi. "Çok üzgünüm Hanna."

Hanna gözlerini kapattı. "Kendimi budala gibi hissediyorum," dedi.

"Budala olan sen değilsin, Sean."

Birbirlerine baktılar. Hanna bir pişmanlık duygusuna kapıldı. Mona'nın arkadaşlığı ona çok şey ifade ediyordu ve her şeyi yoluna sokuyordu. Ne için kavga ettiklerini hatırlamıyordu. "Çok üzgünüm Mona, her şey için."

"Ben üzgünüm," dedi Mona. Ve sımsıkı birbirlerine sarıldılar.

"Aman tanrım, işte buradasın."

Spencer tuvaletin mermer zemininde yürüyüp geldi ve Hanna'yı kucaklaşmadan çekip aldı. "Seninle konuşmam lazım."

Hanna rahatsız olup kendini ondan kurtardı. "Ne? Neden?"

Spencer Mona'ya bir baktı. "Sana burada söyleyemem. Benimle gelmelisin."

"Hanna hiçbir yere gitmek istemiyor," dedi Mona ve Hanna'yı kolundan çekip yakınına aldı.

"Bu kez, istiyor," diye sesini yükseltti Spencer. "Bu acil bir durum." Mona Hanna'nın kolunu çekiştirdi ve yüzünde gene o gün alış veriş merkezinde ki gibi tehditkâr ifade vardı. Bu bakış, *eğer benden bir sır daha saklarsan bu seninle arkadaşlığımızın sonu olur* bakışıydı. Ama Spencer dehşete kapılmış görünüyordu. Bir şeyler kötü gidiyor olmalıydı. *Bayağı* kötü.

"Üzgünüm," dedi Hanna, Mona'nın eline dokunarak "Birazdan dönerim."

Mona kolunu aşağıya indirdi. "İyi," dedi kızgın bir şekilde ve makyajını kontrol etmek için aynaya yürüdü. "Acele etme."

29

HERŞEYİ ANLAT

Spencer ona bir şey söylemeden Hanna'yı dışarıya çıkarttı ve bir grup çocuğun yanından geçtiler. Ve sonra Aria'nın barın yakınında yalnız olarak durduğu-nu gördü. "Sen de geliyorsun."

Hanna Spencer'ın elini bıraktı. "Onun geldiği hiçbir yere gelmiyorum ben."

"Hanna, herkese Sean'u bıraktığını söyleyen sendin!" diye karşı çıktı Aria.

Hanna kollarını göğsü üzerinde kenetledi. "Senin buraya onunla gelebileceğini kastetmedim. Onu çalabileceğini kastetmedim."

"Benim hiçbir şeyi çaldığım yok!" diye bağırdı Aria yumruğunu kaldırarak. Spencer bir an Aria'nın Hanna'ya vurabileceğini düşündü ve vücuduyla aralarına girdi.

"Bu kadar yeter," dedi Spencer. "Kesin şunu. Emily'i bulmalıyız." Onlar karşı çıkmadan Spencer ikisini de buz heykelin, karaoke sırasının ve mücevher satışı yapılan masanın yanından sürükledi. Emily'i yirmi dakikadan daha az bir süre önce görmüştü ve şimdi Emily ortalarda yoktu. Spencer uzun, mumlar yanan bir masada arkadaşları ile oturan Andrew'un yanından geçti. Andrew onu gördü ama hemen arkadaşlarına dönüp yapay bir kahkaha patlattı ki bu Spencer'ın işine geliyordu. Vicdan azabı duydu. Ama şimdi onunla uğraşamazdı.

Kızların kollarını daha sıkı kavrayarak masaların yanından terasa çıktı. Bazı çocuklar çıplak ayakları ile küçük su havuzuna girmişlerdi ama Emily hâlâ görünürlerde yoktu. Dev Pan heykelinin yanına geldiklerinde Hanna sızlanmaya başladı. "Gitmem lazım."

"Henüz gidemezsin." Spencer, Hanna ve Aria'yı tekrar yemek odasına sürükledi. Bu hepimiz için çok önemli. Emily'i bulmamız gerek."

"Bu kadar önemli olan nedir?" diye sordu Hanna. "Kimin umrunda ki?"

"Çünkü," Spencer durdu. "O buraya Toby ile birlikte geldi."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Aria.

Spencer derin bir nefes aldı. "Sanırım... Sanırım belki de Toby ona zarar verecek. Sanırım hepimize zarar vermek istiyor."

Kızlar şok olmuş bir şekilde baktılar. "Neden?" diye sordu Aria elleri kalçasının üzerinde.

Spencer yere baktı. Midesi düğümlenmiş gibiydi. "Sanırım–A, Toby."

"Neden onun–A olduğunu düşünüyorsun?" Aria kızgın görünüyordu.

"–A, bana bir not gönderdi," dedi Spencer. "Hepimizin tehlikede olduğunu söyledi."

"Sana bir not mu geldi?" dedi Hanna. "Birbirimize söyleyeceğimizi sanıyordum!" Spencer sivri burunlu ayakkabılarına baktı. Çadırın içinde bazı çocuklar break dans yarışması yapıyordu. Noel Kahn solucan haraketi yapıyor ve Mason Byers'da kıçının üzerinde dönmeye çalışıyordu. Sözüm ona bu parti bir yardım balosu olmayacak mıydı? "Ne yapacağımı bilemedim. Ben... Aslında iki not aldım. İlk not bunu size söylemezsem iyi olacağı şeklindeydi. Ama ikincisi gerçekten Toby'den gelmiş gibi görünüyordu... Ve Toby şimdi burada Emily ile birlikte ve..."

"Bekle bir saniye, ilk not başımızın belada olduğunu söylüyordu ve sen bir şey yapmadın, öyle mi?" diye sordu Hanna. Sesi kızgın değildi ama oldukça şaşkındı.

"Gerçekten öyle olduğundan emin değildim," dedi Spencer. Eliyle saçlarını düzeltti. "Demek istiyorum ki, eğer böyle olduğunu düşünseydim..."

"Evet, bana da bir mesaj geldi," dedi Aria yumuşak bir tonla.

Spencer şaşkın bir şekilde ona baktı. "Sana da mı? O da mı Toby hakkındaydı?"

"Hayır..." Aria diyeceklerini toparlamaya çalışır gibiydi. "Spencer, neden Cuma günü yoga stüdyosundaydın?"

"Yoga stüdyosu mu?" Spencer gözlerini kıstı. "Bunun konuyla ne alakası...?"

"Bu bir tasadüften daha fazla gibi görünüyor," diye devam etti Aria.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Spencer.

Hanna konuşmayı böldü. "Aria, sana gelen not Sean hakkında mıydı?"

"Hayır." Aria, Hanna'ya dönüp bir kaşını havaya kaldırdı.

"Şey, üzgünüm!" dedi Hanna. "Bende–A'dan bir mesaj aldım ve Sean ile ilgiliydi! Onun Foxy'de bir kızla birlikte olduğunu söylüyordu... Sen!"

"Arkadaşlar..." diye uyardı Spencer onları, tekrar bu tartışmaya girmelerini istemiyordu. Sonra kaşlarını çattı. "Bir saniye, mesajı ne zaman aldın Hanna?"

"Akşam erken saatlerde."

"Yani, bu demek oluyor ki..." Aria, Hana'yı işaret etti. "Eğer sana gelen mesajda benim Sean ile birlikte burada olduğumu söylüyorsa, –A bizi görmüş demektir. Bu da..."

"–A, Foxy'de demektir. Biliyorum," diye cümlesini tamamladı Hanna, Aria'ya sıkı bir gülümseme ile baktı.

Spencer'ın kalbi çarptı. Bu gerçekten oluyordu. – A buradaydı... Ve–A, Toby idi.

"Gelin." Spencer onları açık arttırmanın yapıldığı odaya doğru dar ve uzun bir koridora yöneltti. Gün içerisinde koridorda birçok eşya vardı ve çok Philadelphia'ya özgü idi. Bir sürü masa, aksi, zengin adamların yağlı boya portreleri ile dolu ve çatırdayan tahta zemini vardı. Gece ise her masada yanan aroma kokulu mumlar vardı ve lambriler değişik renkte dekore edilmişlerdi. Kızlar mavi bir lambanın altında durduklarında ceset gibi görünüyorlardı.

"Şunu baştan alalım Spencer," dedi Aria yavaşça. "Sana gelen ilk not bize bahsetmemeni söylüyordu. Ama bize neden bahsetmemeni söylüyordu? Gelen nottan mı? Yoksa –A'nın Toby olduğundan mı?"

"Hayır..." Spencer yüzlerine bakmak için onlara döndü. Aslında bildiğim şeyi size söylememem gerekiyordu. Jenna olayı hakında."

Kızların gözünde korku belirdi. İşte geliyor, diye düşündü Spencer. Derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki... Toby, Alison'nın havai fişeği ateşlediğini gördü. Bunu başından beri biliyordu."

Aria geriye bir adım attı ve bir masaya çarptı. Bir çömlek sallandı, sonra yere düşüp kırıldı ve etrafa saçıldı. Kimse temizlemek için hareket etmedi.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı Hanna.

"Keşke öyle olsaydı," dedi Spencer.

"Ne demek Toby gördü?" dedi Aria sesi titreyerek. "Alison görmediğini söyledi."

Spencer ellerini birbirine kenetledi. "Toby bana her

şeyi gördüğünü söyledi. Bana ve Alison'a aslında."

Arkadaşları şaşkınlık içinde gözlerini kırparak ona baktılar.

"Jenna'nın kaza geçirdiği gece, ne olduğunu görmek için dışarıya koştum, Toby, Alison ve benim yanıma geldi. Ve Alison'nın... Yaptığı şeyi gördüğünü söyledi." Spencer'ın sesi titriyordu. Şu an bulunduğu anı birçok kez kâbuslarında görmüştü. Ama bu anı yaşıyor olmak çok daha farklıydı.

"Alison lafa girdi," diye devam etti. "Ve Toby'ye onu... Çok... Kötü bir şey yaparken gördüğünü ve herkese anlatacağını söyledi. Bunu yapmamasının tek yolunun Toby'nin suçu üzerine alması gerektiğini söyledi. Toby koşup gitmeden önce, *bunu sana ödeteceğim* dedi. Ama ertesi gün suçu üzerine aldı."

Spencer eliyle ensesini ovaladı. Bunu anlatmak onu tekrar o geceye götürmüştü. Yeni biçilmiş çimen ve havai fişekten çıkan sülfür kokusu hâlâ o geceki gibi burnundaydı. Alison'nın atkuyruğu yapılmış sarı saçları ve on birinci yaş gününde alınmış inci küpeleri kulağındaki haliyle hâlâ gözünün önündeydi. Gözlerine yaş doldu.

Spencer yutkundu ve devam etti. "Gelen ikinci notta, *sen bana zarar verdin, ben de sana zarar vereceğim* yazıyordu ve hiç beklemediğimiz bir anda karşımıza çıkacağını söylüyordu. Bu sabah evime bir polis geldi ve tekrar Alison hakkında sorular sordu. Ve bu polis sanki beni sorgular gibiydi. Bilmemem gereken bir şeyi biliyormuşum gibi hareket ediyordu. Bunun arkasında Toby'nin olabileceğini düşündüm. Şimdi

Emily'yi buraya getirdi. Ve ona zarar vermesinden korkuyorum."

Aria ve Hanna'nın cevap vermesi uzun bir zaman aldı. Sonunda Aria'nın elleri titremeye başladı. Boğazından yanaklarını kadar kızardı. "Neden bize daha önce söylemedin?" Aria bir cevap ararcasına gözlerini kısarak, şüpheyle Spencer'a baktı. "Yani, ben yedinci sınıftayken tiyatro dersinde Toby ile yalnız kalıyordum! Bana da zarar verebilirdi... Veya hepimize... Ve Toby, Alison'a zarar vermeden önce onu koruyabilirdik!"

"Kendimi kötü hissediyorum," diye inledi Hanna.

Spencer'ın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Size söylemek istedim ama korkuyordum."

"Alison, Toby'i gerçeği anlatmaması için ne ile tehdit etti ki?" diye sordu Aria.

"Alison bana bunu söylemedi," diye yalan söyledi Spencer. Toby'nin sırrını anlatmakla ilgili batıl inaçları vardı. Eğer söylerse sanki gökyüzünden bir şimşek çakacak... Veya Toby birden olağanüstü bir şekide belirip her şeyi duyacaktı.

Aria ellerine baktı. "*Toby her şeyi biliyordu,*" diye tekrarladı.

"Ve şimdi... Geri döndü." Hanna onun cümlesini tamamladı.

"Sadece geri dönmedi," dedi Spencer. "Burada. Ve Toby–A."

Aria, Hanna'nın kolundan tuttu. "Hadi gel."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Spencer gergin bir şekilde. Aria'nın gözünün önünden ayrılmasını istemiyordu.

Aria yarı arkasına döndü. "Emily'i bulmamız gerek," dedi kızgın bir tonla. Elbisesini kenarından tutup kaldırdı ve koşmaya başladı.

30

ROSEWOOD'UN EN KORKUNÇ YERİ MISIR TARLALARIDIR

Emily Kingman Hall terasında çardağın içine doğru biraz daha girdi ve sessizce sigara içenleri seyretti. Fırfırlı, pastel renkteki elbiseleri içindeki kızlar ve takım giymiş erkekler. Ama daha çok kime bakınıyordu? Emin değildi. Gözlerini sıkıca kapattı ve sonra birden açtı. Gözüne ilk ilişen kişi Rosewood Day'de son sınıf öğrencisi olan Tara Kelley'di. Kızıl parlak saçla-

rı ve açık güzel bir teni vardı. Emily dişlerini sıktı ve tekrar gözlerini kapattı. Açtığında yakışıklı futbol oyuncusu Ori case'i gördü. Bir erkek. Orada.

Rachel Firestein'nın zürafa gibi uzun kollarını görmezden gelemedi. Chloe Davis yüzünde seksi bir ifadeye erkek arkadaşı Chad'e bakıyordu ve bir şekilde onu hayran bırakmıştı. Elle Carmichael'da şuh bir şekilde çenesini havaya dikmişti. Emily birinin sürmüş olduğu Michael Kors marka parfümün kokusunu aldı, hayatında bu kadar lezzetli bir koku duymamıştı daha önce. Muz aromalı sakızın kokusu hariç.

Bu doğru olamazdı. *Olamazdı.*

"Ne yapıyorsun?"

Toby yanı başında duruyordu. "Ben..." diye geveledi Emily.

"Her yerde seni arıyordum. İyi misin?"

Emily cevap veremeden öylece kaldı: Dondurucu soğukta, terastaki bir çardakta gizleniyor, şalını başını soğuktan korumak için kullanıyor ve etrafındakilere bakarak kızlardan mı yoksa erkeklerden mi hoşlandığını anlamaya çalışıyordu. Gözlerini Toby'e çevirdi. Az önce olan şeyleri açıklamak istedi. Ben, Maya ve tarot falcısı ile olan her şeyi. "Bunu sorduğum için için benden nefret edebilirsin ama... Eğer gitmemizi istesem sorun olur mu?"

Toby gülümsedi. "*Ben de bunu sormanı umuyordum,*" dedi Toby ve Emily'i bileğinden tutup çekti.

Dışarıya doğru giderken Emily dans pistinin kenarında duran Spencer'ı gördü. Spencer'ın arkası Emily'e dönüktü ve Emily gidip merhaba demeyi düşündü.

Toby elini çekince bundan vaz geçti. Spencer ona–A hakkında bir şey sorabilirdi ve Emily şu an bundan bahsedecek bir halde değildi.

Park yerinden çıkarken Emily camını aşağıya indirdi. Gece güzel kokuyordu, çam yaprakları ve gelen yağmurun kokusu vardı havada. Koca bir dolunay vardı ve gökyüzü bulutlanmaya başlamıştı. Dışarısı çok sessizdi, Emily arabanın taş yol üzerindeki tekerlek sesini duyabiliyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Toby.

Emily hafifçe sıçradı. "Evet, iyiyim." Toby'e baktı. Toby bu balo için yeni bir takım almıştı ve şimdi Emily onu üç saat erkenden eve götürüyordu. "Gece kötü olduğu için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Toby omuzlarını silkerek.

Emily kucağında duran küçük Tiffany kutusunu çevirdi. Onu çadırdan ayrılmadan hemen önce bir masadan almıştı. Balo akşamı hediyesi olarak.

"Yani bir şey olmadı mı?" diye sordu Toby. "Çok sessizsin."

Emily yanaklarını şişiren havayı dışarıya üfledi. Cevap vermeden önce yanlarından geçtikleri üç ayrı mısır tarlasına baktı. "Bir tarot falcısı bana musallat oldu."

Toby bir şey anlamayarak kaşlarını çattı.

"Bu gece başıma bir şey geleceğini söyledi. Hayatımı değiştirecek bir şey." Emily gülmeye çalıştı. Toby bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen geri kapat-

tı.

"Olay şu ki, bu bir bakıma doğru çıktı," dedi Emily. "Bir çocukla birlikteydim. Havuz binasının koridorundaki çocuk... Biliyorsun. Her neyse. Şey yapmaya çalıştı... Bilmiyorum. Sanırım beni incitmeye çalıştı."

"Ne?"

"Sorun yok. Ben iyiyim. O sadece..." Emily'nin çenesi titredi. "Bilmiyorum. Belki de bunu hak ettim."

"Neden?" Toby dişlerini sıktı. "Ne yaptın ki?"

Emily beyaz kurdela ile bağlanmış hediyesinin düğümünü çözdü. Yağmur damlaları ön cama düşmeye başladı. Derin bir nefes aldı. Bunu gerçekten yükses sesle anlatacak mıydı? "Ben ile eskiden çıkıyorduk. Onunla beraberken beni başka birisini öperken yakaladı. Bir kızı. Bana lezbiyen olduğumu söylemeye başladı, ben bunun aksini iddia edince de beni bunu kanıtlamaya zorladı. Onu... Öpmemi falan istedi. İşte sen soyunma odasının koridoruna geldiğinde bunlar oluyordu."

Toby koltuğunda rahatsız bir şekilde pozisyon değiştirdi.

Emily, Toby'nin ona verdiği beyaz gardenya çiçeğinin yapraklarıyla oynadı. "Gerçek şu ki belkide lezbiyenim. Yani, bunu yaptım, hoşuma gitti, Alison DiLaurentis'e âşık oldum. Ama sevdiğim kişinin sadece Alison olduğunu düşündüm, lezbiyen olduğumu değil. Şimdi... Şimdi ise bilmiyorum. Belki de Ben haklı. Belki de ben eşcinselim. Belki de bununla yüzleşmeliyim."

Emily az önce bunları söylemiş olduğuna inanamadı. Toby'e döndü. Ağzı tek bir çizgi halinde ifadesizdi. Eğer Toby bir zamanlar Alison'nın erkek arkadaşı olduysa bunu itiraf etmesinin tam zamanı diye düşündü Emily. Ama Toby bunun yerine "Neden bunu açıklığa kavuşturmaktan bu kadar korkuyorsun ki?" dedi sessizce.

"Çünkü!" diye güldü Emily. Bu apaçık değil miydi? "Çünkü, şey olmak istemiyorum... Biliyorsun. Lezbiyen." Ve sonra daha sessiz bir şekilde "Herkes benimle alay eder," dedi Emily.

Tenha yolda iki yönlü dur işaretine geldiler. Durmak ya da gitmek yerine Toby arabayı park etti. Emily şaşırdı. "Ne yapıyorsun?"

Toby ellerini direksiyondan çekti ve uzun süre Emily'e baktı. Çok uzun, Emily bundan rahatsız olmaya başladı. Toby üzgün görünüyordu. Emily ensesini ovuşturdu ve camdan dışarıya baktı. Yol sessiz, ölü gibi ve Rosewood'un en büyük mısır tarlalarından birine paraleldi. Yağmur şimdi daha hızlı yağıyordu ve Toby silecekleri çalıştırmadığı için her şey bulanık görünüyordu. Emily aniden daha işlek, etrafta insanların olduğu bir yerde olmak istedi. Yanlarından geçen bir araba. Yakında görünen bir ev. Bir benzin istasyo-nu. Her hangi bir şey. Toby ondan hoşlanıyordu ve duydukları için mi üzülmüştü acaba? Toby homofobik miydi? Eğer gerçekten eşcinsel olduğuna karar verseydi her gün şu an ki gibi durumlarla yüz yüze gelecekti. Muhtemelen insanlar ona her gün böyle davranacaklardı.

"Daha önce başına böyle bir şey gelmedi değil

mi?" diye sordu sonunda Toby. "Daha önce seninle kimse dalga geçmedi."

"Hayır..." dedi Emily Toby'nin yüzünü inceleyerek, sorduğu soruyu anlamaya çalıştı. "Sanırım gelmedi. En azından Ben'e kadar." Tepelerinde bir şimşek gürledi ve Emily sıçradı. Sonra bir iki kilometre ilerilerinde şimşeğin ışığı gökyüzünde zik zakalar çizdi. Bu kısa bir süre için etrafı aydınlattı ve Emily Toby'nin kaşlarını çatmış, ceketinin düğmesi ile oynadığını gördü.

"Bu gece tüm o insanları görmek bana eskiden Rosewood'da yaşamanın ne kadar zor olduğunu hatırlattı," dedi Toby. "İnsanlar eskiden benden gerçekten nefret ederdi. Ama bu gece eskiden benimle dalga geçen herkes bana karşı çok kibardı. Bu hasta ediciydi. Sanki daha önceden hiçbir şey olmamış gibi." Burnunu kıvırdı. "Ne kadar aşağılık olduklarını fark etmiyorlar mı?"

"Sanırım etmiyorlar" dedi Emily huzursuz hissederek.

Toby ona baktı. "Orada eski arkadaşlarından birini gördüm. Spencer Hastings." Gene bir şimşek çakarak Enily'nin sıçramasına sebep oldu. Toby eğri bir şekide sırıttı. "Sizler eskiden kötü niyetli bir takımdınız. Bunu gerçekten insanlara hissettiriyordunuz. Bana... Kız kardeşime..."

"İstemeyerek," dedi Emily ısrarla.

"Emily," dedi Toby omuzlarını silkerek. "Öyleydiniz. Ve neden olmasın? Sizler okulun en popüler kızlarıydınız. Bunu yapmaya hakkınız vardı." Ses tonu

çok iğneleyiciydi.

Emily gülümsemeye çalışarak bunun bir şaka olduğunu umut etti. Ama Toby gülümsemiyordu. Neden bundan bahsediyorlardı ki? Sözüm ona Emily'nin eşcinsel olmasından konuşmaları gerekmiyor muydu? "Üzgünüm. Biz sadece... Çok aptaldık. Alison ne isterse onu yapıyorduk. Demek istiyorum ki, senin bunu aştığını düşünüyordum, ertesi sene Alison ile birlikte olduğunu düşününce..."

"Ne?" diye sözünü kesiverdi Toby.

Emily cama doğru geri çekildi. Göğsü adrenalinden yanıyordu. "Sen... Yedinci sınıfta Alison ile birlikte değil miydin?"

Toby dehşete kapılmış görünüyordu. "Onu görmek bile yeterince zordu benim için," dedi kısık bir sesle. "Şimdi ise ismini duymak bile zor geliyor." Toby ellerini alnına koydu ve yükses bir sesle nefes verdi. Tekrar Emily'e baktığında gözleri karanlıktı. "Özellikle... Özellikle yaptığından son-ra."

Emily ona baktı. Tekrar bir şimşek çaktı ve sert bir rüzgâr mısırları sallayıp geçti. Tarladaki mısırlar boşluğa uzanmış bir şey tutmaya çalışan eller gibi görünüyorlardı.

"Bekle bir dakika, ne?" diye bir kahkaha attı Emily. Onu yanlış duyduğunu umarak. Bir boşlukta olduğunu, hatta gecenin kendisinin bir boşluk olduğunu düşündü ve normale dönmesi için dua etti.

"Sanırım ne söylediğimi duydun," dedi Toby, düz, duygusuz bir tonla. "Biliyorum, arkadaştınız ve sen onu sevdin, ya da her neyse ama kişisel olarak ben o

sürtüğün öldüğüne memnununum."

Emily sanki biri onun vücudundan tüm oksijenini çekip alıyormuş gibi hissetti. *Sana bu gece bir şey olacak. Hayatını değiştirecek bir şey.*

Bunu gerçekten insanlara hissettiriyordunuz. Bana... Kız kardeşime...

Onun adını duymak bile benim için zor. Özellikle de yaptığından sonra.

YAPTIĞINDAN SONRA

O sürtük öldüğü için memnunum.

Toby... *Biliyor muydu?*

Emily'nin aklında taşlar yerine oturmaya başladı. Toby biliyordu. Buna emindi. Hayatta hiç bir şeyden olmadığı kadar emin. Emily, kendisini bunu hep biliyormuş gibi hissetti, her zaman gözünün önünde olduğunu biliyordu ama görmezden gelmeye çalışıyordu. Toby onların Jenna'ya ne yaptığını biliyordu ama bunu ona –A söylememişti. O bunu çok uzun zamandır biliyordu. Ve bu yüzden Alison'dan nefret ediyor olmalıydı. Eğer diğerlerinin de bunun içinde olduğunu bilseydi hepsinden nefret ederdi.

"Aman tanrım," diye fısıldadı Emily. Kapının kolunu çekti ve arabadan dışarıya çıkarken elbisesini toparladı. Yağmur hemen ona çarptı ve iğne gibi sert yağıyordu. Tabii ki Toby'nin ona karşı arkadaş canlısı olmasının şüpheli bir tarafı vardı. Emily'nin hayatını mahvetmeye çalışıyordu.

"Emily?" Toby emniyet kemerini çözdü. "Nereye..."

Ve sonra Emily kükreyen motorun sesini duydu.

Toby yolcu kapısı açık, aşağı yola doğru giden Emily'nin üzerine doğru sürüyordu. Emily sağa ve sola baktı, nerede olduğu bildiğini ümit etti ve sırılsıklam olmasına aldırmadan mısır tarlasına daldı.

"Emily!" diye tekrar bağırdı Toby. Ama Emily koşmaya devam etti.

Toby, Alison'ı öldürmüştü. –A, Toby'di.

31

UÇURABİLECEĞİNİ BİLSE UÇAK BİLE ÇALARDI

Hanna kalabalığı iterek yolunu açtı ve Emily'-nin o tanıdık sarı saçlarını görmeyi umdu. Spencer ve Aria'yı koca pencerelerin yanında Emily'nin yüzme takımından arkadaşı Gemma Curan ile konuşurken buldu.

"Emily yanında Tate'ten bir çocukla buradaydı, öyle değil mi?" Gemma dudaklarını büzüştürüp düşün-

meye çalıştı. "Onları çıkarken gördüğüme eminim," dedi.

Hanna arkadaşları ile endişeli bir şekilde bakıştı. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı Spencer. "Nereye gittikleri hakkında bir fikrimiz yok."

"Ben onu aramaya çalıştım," dedi Aria. "Çaldı ama ce-vap veren olmadı."

"Aman tanrım" dedi Spencer, gözleri yaşla doldu.

"Evet, ne bekliyordun ki?" dedi Aria dişlerinin arasından. "Bunun olmasına izin veren sensin." Hanna daha önce Aria'yı bu kadar sinirli gördüğünü hatırlamıyordu.

"Biliyorum," dedi Spencer. "Üzgünüm."

Çok yüksek sesli bir gümbürtü konuşmalarını böldü. Herkes dışarıda savrulan ağaçlara ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktı. Hanna yanında duran kızın "Kahretsin," dediğini duydu. "Elbisem mahvolacak."

Hanna arkadaşlarına döndü. "Bize yardım edebilecek birini tanıyorum. Bir polis." Hanna, polis Wilden'ı görme umuduyla etrafına bakındı. Hanna'yı Tifanny'den bileklik ve Bay Ackard'ın arabasını çaldığı için tutuklayan ve bunun sayesinde annesi ile yatan Wilden'ı görmek için Foxy'ye bakındı. Ama çıkışlarda korumalar, mücevher açık artırımında özel bir tim vardı ve sadece düzeni bozabilecek bir durum olursa polisi çağırırlardı. Geçen sene bir çocuk içkiyi fazla kaçırmış ve bir David Yurman bilekliği alıp kaçmıştı. O zaman bile çocuğun ailesine medeni bir şekilde sesli bir mesaj bırakmış, sadece ertesi gün bilekliğin iade

edilmesini istemişlerdi.

"Polise gidemeyiz,"dedi Spencer. "Polislerden birinin bana bu sabahki davranışından sonra, Alison'ı bizim bile öldürmüş olduğumuzu düşünebilirler."

Hanna tavandan sarkan kocaman avizeye baktı. Birkaç çocuk ellerindeki mendillerle ona vurup kristallerini sallamaya çalışıyordu. "Ama demek istiyorum ki, sana gelen notta açıkça sana zarar vereceğim diyor öyle değil mi? Bu yeterli değil mi?"

"Not –A tarafından imzalı. Ve bizim ona zarar verdiğimizden bahsediyor. Bunu nasıl açıklayacağız?"

"Ama Emily'nin iyi olduğundan nasıl emin olacağız" diye sordu Aria elbisesini düzelterek. Hanna, Aria'nın yan fermuarının hâlâ biraz açık olduğunu görünce içi acıdı.

"Belki de evine gitmeliyiz," diye önerdi Spencer.

"Sean ile hemen gidebiliriz," diye gönüllü oldu Aria.

Hanna'nın çenesi aşağı sarktı. "Sean'a bundan bahsedecek misin?"

"Hayır," diye bağırdı Aria çalan Natasha Bedingfield ve yağan yağmurun sesini bastırarak. Hanna on metre tepelerinde duran çatı penceresinden bile sis bastığını görebiliyordu. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Nasıl açıklayacağımı da bilmiyorum. Ama bilmeyecek."

"Yani sen ve Sean partiden sonra takılacakmısınız?" diye sordu Hanna.

Aria delirmiş gibi baktı ona. "Bunca şeyden sonra sence takılabilir miyiz?"

"Evet, ama eğer bunlar olmasaydı bir parti de sen verir miydin?"

"Hanna." Spencer o ince, zarif elini Hanna'nın omzuna koydu. "Bırak gitsin artık."

Hanna dişlerini gıcırdattı, garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve bir dikişte içti. Hanna bunu yapamazdı. İmkânsızdı.

"Sen Emily'nin evine bak," dedi Spencer Aria'ya. "Ben ona telefonla ulaşmaya çalışacağım."

"Peki ya evine gidersek ve yanında Toby varsa?" diye sordu Aria. "Toby'i rahat mı bırakalım? Yani... Ya eğer –A o ise...?"

Hanna huzursuz bir şekilde diğerlerine baktı. Toby'nin kıçını tekmelemek istiyordu. Kate'ten nasıl haberi olmuştu ki? Babasından? Tutuklanmasından? Sean'un ondan ayrılmasından ve kendini kusturduğundan? Hanna'yı mahvetmeye nasıl cesaret edebilirdi! Ama bir yandan da korkuyordu. Eğer–A Toby ise–ve biliyorsa–gerçekten onlara zarar vermek isteyebilirdi. Bu... Akla yatkındı.

"Sadece Emily'nin iyi olması üzerinde yoğunlaşmalıyız," dedi Spencer. "Peki, eğer ondan haber alamazsak, polise isimsiz bir ihbarda bulunabiliriz. Polise Toby'nin ona zarar verdiğini gördüğümüzü söyleriz. Ayrıntılara girmemiz gerkmez."

"Eğer polis onu aramaya gelirse bizim olduğumuzu bilecektir," dedi Hanna. "Ya eğer oda polislere Jenna olayından bahsederse?" Hanna kendisini çocuk hapisanesinde, turuncu tulumun içinde babası ile aralarındaki bir camdan konuşurlarken hayal edebiliyordu.

"Peki ya sonra Toby bizim peşimize düşerse?" diye sordu Aria.

"Bu olmadan önce Emily'i bulmamız gerek," dedi Spencer.

Hanna saate baktı. On buçuk. "Ben gidiyorum." Kapıya doğru yürüdü. "Seni ararım Spencer." Hanna Aria'ya hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı bile. Ya da boğazındaki koca morluğa.

Hanna çıkarken Naomi onun elini yakaladı.

"Hanna, geçen gün bana futbol maçını seyrederken söylediğin şeyden bahsediyorum." Naomi'nin bir talk şov sunucusu gibi empati ile bakan büyük gözleri vardı. "Aşırı yemek yeme hastalığı olanlara bu konuda yardımcı olan gruplar var. Bunlardan birini bulmanda sana yardımcı olabilirim."

"Defol!" dedi Hanna ve onu itip hızla uzaklaştı.

Hanna Philadelphia banliyö trenine oturduğunda, taksiden trene koşana kadar sırıl sıklam olmuş ve başı normalden daha ağır hissettiriyordu. Yedinci sınıftaki korkunç hali tekrar gözünün önüne geldi. Gözlerini kapattı.

Tekrar açtığında tren durmuştu. Çıkışı gösteren acil durum ışığı hariç tüm ışıklar sönmüştü. Ama üzerinde çıkış yerine DİKKAT ET yazıyordu.

Sol tarafında Hanna kilometrelerce uzanan ormanı gördü. Ağaç tepelerinde dolunay parlıyordu. Ama daha birkaç dakika evvel yağmur sel gibi akmıyor muydu? Diğer tarafında tren otuzuncu güzeraha paraleldi. Tra-

fik genelde sıkışık olurdu ama bu sefer tek bir araba bile yoktu ortalarda. Diğer yolcuların trenin bozulmasına nasıl tepki verdiklerini görmek için koridora doğru döndü ama herkes uyuya kalmıştı.

"Onlar uyumuyorlar," dedi bir ses "Onlar ölü."

Hanna sıçradı. Bunu söyleyen Toby'ydi. Yüzünü seçilmiyordu ama o olduğunu biliyordu. Toby yavaşça koltuğundan kalktı ve ona doğru yürüdü.

Tren düdüğünü öttürdü ve Hanna sıçrayarak uyandı. Florasan ışıklar her zaman olduğundan daha parlak ve gözü rahatsız ediciydi. Tren ses çıkartarak kente doğru gidiyor, dışarıda şimşekler çakıp gökyüzünde dans ediyorlardı. Penceren dışarıya baktığında bir ağaç dalının kopup yere düştüğünü gördü. Önündeki iki beyaz saçlı kadın "Oh, tanrım! Bu bayağı büyüktü!" diye şimşekler hakkında yorum yapmaya devam ediyordu.

Hanna dizlerini göğsüne çekti. Toby'nin itirafı kadar hiçbir şey dünyanızı alt üst edemezdi. Ve sizi deli gibi paranoyak yapardı.

Haberleri nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyordu. Olanlara Aria gibi hemen tepki veremiyordu. Önce düşünüp taşınması gerekiyordu. Evet, Spencer'a onlara anlatmadığı için kızgındı. Ve Toby'den çok korkuyordu. Ama şu dakikada Jenna'yı düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Acaba Jenna'da biliyor muydu? Başından beri o da biliyor muydu? Toby'nin Alison'ı öldürdüğünü biliyor muydu?

Aslında Hanna kazadan sonra bir kez Jenna'yı görmüştü ve bunu diğerlerine hiç söylememişti. Alison'nın kaybolmasından sadece birkaç hafta önce idi ve arka bahçesinde önceden hazırlanmadığı bir parti vermişti. Rosewood'un tüm popüler gençleri, hatta Alison'nın yaşları daha büyük olan hokey takımından arkadaşları bile gelmişti. Hanna ilk kez olarak Sean ile güzel bir sohbet ediyordu. Gladyatör filminden bahsediyorlardı. Alison onların yanında belirdiğinde Hanna filmin ne kadar korkunç olduğundan bahsediyordu.

Alison ilk önce ona *Heyyo! Sonunda onunla konuşuyorsun! d*er gibi bakmıştı. Hanna "Babamla filmden çıktıktan sonra o kadar korkmuştum ki, hemen tuvalete gidip kusmuştum," dediğinde Alison Hanna'yı yandan dürtüp "Son zamanlarda bu kusma işiyle başın biraz dertte, öyle değil mi?" diye şaka yaptı.

Hanna'nın rengi attı. "Ne?" Bu Annapolis olayından uzun süre sonra olmamıştı.

Alison Sean'nun dikkatini çektiğinden emindi. "Bu Hanna," dedi ve parmağını boğazına sokarak kusuyormuş gibi yapıp güldü. Her nasılsa Sean gülmedi. Bir ona bir diğerine şaşkın ve rahatsız bir şekilde baktı. "Şey, ben..." diye mırıldandı ve kalkıp arkadaşlarının yanına gitti.

Hanna dehşet içinde Alison'a döndü. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Oh, Hanna," dedi Alison arkasına dönerek "Sen hiç şaka kaldıramaz mısın?"

Ama Hanna kaldıramazdı. Bu konuda değil. Alison'nın arkasında tepinip hızlı ve öfkeli nefesler alıyordu. Başını kaldırıp baktığında kendisini Jenna'nın yüzüne bakıyor bir şekilde buldu.

Jenna evinin kenarında durmuş, büyük güneş gözlükleri takmış ve elinde de beyaz bir sopa tutuyordu. Hanna'nın boğazı düğümlendi. Bu hayalet görmek gibi bir şeydi. Gerçekten kör olmuş diye düşündü Hanna. Bir şekilde bunun olmadığını düşünüyordu.

Jenna kaldırımda kıpırdamadan duruyordu. Eğer kör olmasaydı, Alison'ların bahçesindeki, yıllar sonra kendisinin cesedinin bulunduğu, yirmi sandalyelik teras için kazılan koca çukura bakıyor olurdu. Hanna uzun bir süre ona baktı ve Jenna da ona boş bir şekilde bakıyormuş gibiydi. Bu Hanna'nın canını acıttı. Bahçede Sean ile birlikte Hanna Jenna'nın yerini, Alison da Hanna'nın yerini almıştı. Alison'nın Hanna ile dalga geçmek için bir sebebi yoktu. Sadece bunu yapabiliyor olmasının dışında. Hanna bunu ferk ettiğinde başı döndü. Dengesini sağlamak için parmaklıklara tutunmak zorunda kaldı.

Tekrar Jenna'ya baktı. *Üzgünüm* dedi ses çıkartmadan. Tabii ki Jenna cevap vermedi. O bunu göremezdi.

Hanna Philadelphia'nın ışıklarını gördüğünde hiç mutlu olmadığı kadar mutluydu. Sonunda Rosewood'dan ve Toby'den uzaktaydı. Babası, İsabel ve Kate müzikalden dönmeden önce otele dönmesi için hâlâ yeterli zamanı vardı. Ve olasılıkla köpüklü bir banyo yapabilirdi. Şükür ki mini barda da iyi bir şey vardı. Güçlü bir şey. Muhtemelen Kate'e olanları anlatır, oda servisinden bir şeyler ısmarlar ve büyük bir şişeyi beraber devirirlerdi.

Vay canına. Böyle bir şey Hanna'nın aklının ucundan bile geçmezdi.

Kartını odasının kapısına soktu, açıp içeriye girdi ve... Nerdeyse babasına çarpıyordu. Babası kapının önünde durmuş cep telefonu ile konuşuyordu. "Oh!" diye bir çığlık attı Hanna.

Babası ona döndü. "Şimdi geldi," dedi telefona babası ve sonra kapattı. Serinkanlı bir şekilde Hanna'ya baktı. "Şey, tekrar hoş geldin."

Hanna gözlerini kırpıştırdı. Kate ve İsabel babasının arkasındaydı. Sadece... Orada, kanepenin üzerinde oturmuş odada bulunan Philadelphia turist magazinini okuyordu. "Selam," dedi Hanna tedirgin bir halde. Herkes ona bakıyordu. "Kate size söyledi mi? Benim şeye gitmem gerekiyordu..."

"Foxy'ye mi?" diye lafını kesti İsabel.

Hanna'nın ağzı açık kaldı. Dışarıda çakan başka bir şimşek onun sıçramasına sebep oldu. Çaresiz bir şekilde, ellerini kucağına koymuş, başını dik tutan Kate'e doğru döndü. Size... Söyledi mi? Yüzündeki ifade evet der gibiydi.

Hanna başının üzerine çakılmış gibi hissetti. "Bu... Acil bir durumdu."

"Eminim öyleydi." Babası ellerini düz bir şekilde masanın üzerine koydu. "Geri döndüğüne bile inanamıyorum. Gidip başka bir akşamcı bulup... Belki başka bir araba çalarsın diye düşünüyorduk. Ya da... Kim bilir? Belki de birilerinin uçağını? Başkana süikast düzenlerdin belki de?"

"Baba..." diye savunmaya geçti Hanna. Daha önce babasını hiç böyle görmemişti. Gömleği dışına çıkmış,

çorapları parmak uçlarında boşluk yapmış ve kulağının arkasında is lekesi vardı. Ve çok öfkeliydi.

Daha önce hiç böyle bağırmamıştı. "Açıklayabilirim."

Babası ellerini alnına bastırdı. "Hanna... Bunu da açıklayabilir misin?" Elini cebine atıp bir şey çıkarttı ve yavaşça parmaklarını birer birer açtı. Elinde bir paket Percocet duruyordu. Açılmamış.

Hanna paketi almak için atıldığında babası elini hızla kapattı. "Oh, hayır, alamazsın."

Hanna Kate'i işaret etti. "Kate aldı onları benden. Almak istedi!"

"Onları sen bana verdin," dedi Kate savunarak. Yüzünde o kurnaz, yakaladım seni bakışı; *sakın hayatımıza bir solucan gibi öylece girebileceğini düşünme* der gibiydi. Hanna bu kadar aptal olduğu için kendinden nefret etti. Kate de gişmemişti. Azıcık bile.

"Bana bu haplarla ne yaptığını söyle ilk önce?" diye sordu babası. Sonra elini kaldırdı. "Hayır. Boş ver. Bilmek istemiyorum. Ben..." gözlerini sıkıca kapattı. "Artık seni tanıyamıyorum Hanna. Gerçekten."

Hanna'nın içinde bir şeyler kırıldı. "Evet, tabii ki tanımıyorsun!" diye bağırdı Hanna. "Çünkü neredeyse dört lanet yıldır benimle konuşmak için kendini rahatsız bile etmedin!"

Odaya bir sessizlik çöktü. Herkes hareket etmeye korkuyor gibiydi. Kate'in elleri magazinin üzerinde düz bir şekilde duruyordu. İsabel donup kalmış, bir parmağı tuhaf bir şekilde kulak memesinin üzerindeydi. Babası bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı.

Birisi kapıyı vurdu ve herkes sıçradı. Bayan Marin kapının diğer tarafında kendinden beklenmeyecek bir şakilde dağınık bir halde duruyordu: Saçları tel tel ve ıslak, az makyaj yapmış ve kotun üzerine giydiği basit bir tişört vardı üzerinde. Wawa'ya giderken bile giydiği uyumlu elbiselerden çok uzak bir şekilde giyinmişti.

"Benimle geliyorsun." Annesi gözlerini Hanna'ya doğru gözlerini kıstı, İsabel ya da Kate'e bakmadı bile. Hanna bu kısa an içerisinde herkes ilk defa mı bir araya geliyor diye merak etti. Annesi, Bay Marin'nin elindeki Percocet'i gördüğünde rengi attı. "Baban ben yolda buraya gelirken bana bundan bahsetti."

Hanna başını yere eğmiş olan babasına omzunun üzerinden baktı. Aslında hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. O sadece... Üzgün. Umutsuz. Utanmış görünüyordu. "Baba..." dedi Hanna acınası bir sesle annesinden kurtularak. "Gitmek zorunda değilim, öyle değil mi? Kalmak istiyorum. Sana sorunumun ne olduğunu anlatamaz mıyım? Bilmek istediğini zannediyordum."

"Artık çok geç," dedi babası mekanik bir sesle. "Annenle birlikte eve gidiyorsun. Belki o seninle konuşup sorunlarını halledebilir."

Hanna'nın buna gülmesi gerekiyordu. "Sence o bunu yapabilir mi sanıyorsun? O... Geçen hafta beni tutuklayan polisle yatıyor. Okul günlerinde saat sabahın ikisinde eve geliyor. Eğer okula gidemeyecek kadar hastaysam bana okulu arayıp kendisinin olduğumu söylemi ve o gün okula gidemeyeceğimi haber etmemi

söylüyor çünkü kendisi buna zaman ayıramayacak kadar meşgul ve..."

"Hanna!" diye bağırdı annesi parmakları ile onun kolunu sıkarak.

Hanna'nın kafası allak bullak olmuştu, bunları anlatmanın ona faydası mı yoksa zararı mı olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sadece kendini çok *aldatılmış* hissediyordu. Herkes tarafından. İnsanların üzerine gelmesinden bıkmıştı. "Sana anlatmak istediğim çok fazla şey var ama bunu yapamam. Lütfen kalmama izin ver. *Lütfen.*"

Babasında hareket eden tek şey sadece ensesindeki küçük bir kastı. Bunun dışında, yüzü taş gibi sert ve ifadesizdi. Babası İsabel ve Kate'e doğru bir adım attı. İsabel onun elini tuttu.

"İyi akşamlar Ashley," dedi babası annesine. Hanna'ya ise tek bir kelime bile etmedi.

32

EMİLY SOPAYI ELİNE ALIR

Emily evlerinin yan kapısının açık olduğunu görünce acı içinde sevindi. Sırılsıklam olmuş vücudunu çamaşır odasına attı. Hakaret, dert ve tasa gibi her şeyden uzak aile ortamına geldiği için neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Annesinin çamaşır yıkama ve kurutma makinelerinin üzerinde, bir kumaş beze çapraz dikişler atarak yazmış olduğu, PİSLİĞİNİ TEMİZLE! Yazısı duruyordu. Küçük bir rafta deterjanlar, çamaşır

suları ve yumuşatıcılar vardı. Babasının yeşil lastik bahçıvan botları kapının kenarındaydı.

Telefon çaldı, sesi sanki biri çığlık atıyormuş gibi geldi. Emily çamaşır destesinden bir havlu aldı ve omuzlarının üzerine atıp, tereddütle kablosuz telefonu açtı. "Alo?" kendi sesi bile korkutucuydu.

"Emily?" dedi telefonun karşısındaki pürüzlü ses.

Emily kaşlarını çattı. "Spencer?"

"Aman tanrım," diye iç çekti Spencer. "Seni arıyorduk. İyi misin?"

"Ben... Bilmiyorum," dedi Emily titreyerek. Mısır tarlasından deli gibi koşarak geçmişti. Yağmur, mısır sıraları arasında çamur nehirleri oluşturmuştu. Ayakkabılarından biri ayağından çıkmış ama o koşmaya devam etmiş ve şimdi elbisesinin altı ve bacakları kir içindeydi. Tarlanın sonu, evinin arkasındaki ağaçlığa çıkmıştı ve o bu ağaçlığıda koşarak geçmişti. Islak çimenlerin üzerinde iki defa kaymış, dirsek ve kalçası üzerinde sendelerken on metre kadar ilerisindeki bir ağaca yıldırım düşmüş ve dalını kopartıp yere savurmuştu. Böyle fırtınalı bir havada dışarıda olmanın çok tehlikeli olduğunu biliyordu ve duramazdı. Toby tam arkasında olabilirdi.

"Emily, olduğun yerde kal," dedi Spencer. "Ve Toby'den uzak dur. Sana sonra her şeyi açıklarım ama şimdi sadece kapını kilitle ve..."

"Sanırım–A, Toby," diye sözünü kesti Emily. Sesi korkmuş ve titreyerek fısıldıyordu. "Ve sanırım Alison'ı o öldürdü."

Bir sessizlik oldu. "Biliyorum. Bende öyle düşünüyorum."

"Ne?" diye hayret etti Emily. Gökyüzünde bir yıldırım daha parlayıp Emily'nin sinmesine sebep oldu. Spencer cevap vermedi. Hat kesilmişti.

Emily telefonu çamaşır kurutma makinesinin üzerine koydu. Spencer bunu biliyor muydu? Bu Emily'nin Toby hakkında düşündüklerini daha sağlamlaştırıyor ve daha da korkmasına neden oluyordu.

Sonra bir ses duydu. "Emily! Emily?"

Donup kaldı. Ses mutfaktan gelir gibiydi. İçeriye doğru koştu ve Toby'nin dışarıdan ellerini yana doğru çekilerek açılan cam kapıya yaslamış içeriye baktığını gördü. Yağmur takımını sırılsıklam etmiş, saçlarını yapıştırmıştı ve titriyordu. Yüzü gölgeler içindeydi.

Emily çığlık attı.

"Emily!" dedi Toby tekrar. Kapıyı açmayı denedi ama Emily hemen mandalı kilitledi.

"Git buradan," diye bağırdı Emily. Toby... Evlerini ateşe verebilirdi. Kapıyı kırıp içeriye girebilirdi. Uykusunda onu boğabilirdi. Eğer Alison'ı öldürebiliyorsa, her şeyi yapabilirdi.

"Sırılsıklam oluyorum," dedi Toby "İçeriye girmeme izin ver."

"Ben... Seninle konuşamam. Lütfen Toby, lütfen. Sadece beni rahat bırak."

"Neden benden kaçıp gittin?" Toby şaşkın görünüyordu. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki bağırmak zorundaydı. "Arabada ne olduğundan emin değilim. Ben sadece... Ben sadece tüm bu insanları tekrar gördüğüm için rahatsızdım. Ama bu yıllar önceydi. Üzgü-

nüm."

Toby'nin sesindeki duyarlı ton her şeyi daha da kötü yapıyordu. Tekrar kapıyı açmayı denedi ve Emily bağırdı "Hayır!" Toby durdu ve Emily aklını kaçırmış gibi etrafında silah olarak kullabileceği bir şey arandı. Ağır, seramik bir tavuk tabağı. Bir mutfak bıçağı. Muhtemelen dolaplara baksa bir tava bulabilirdi... "Lütfen." Emily çok kötü bir şekilde titriyor, bacakları tutmuyordu. "Sadece çek git."

"En azından bırak da sana çantanı vereyim, çantan arabamda."

"Onu posta kutusuna koy."

"Emily saçmalama lütfen," Toby kızgın bir şekilde kapıya vurmaya başladı. "Buraya gel ve içeriye girmeme izin ver!"

Emily masadan ağır bir tabak aldı ve iki eliyle onu bir kalkan gibi tuttu. "Git buradan!"

Toby ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Sana arabada söylediğim şeyler... Hepsini yanlış anladın. Eğer seni..."

"Artık çok geç," diye sözünü kesti Emily. Sıkıca gözlerini kapattı. Tek istediği gözlerini açtığında bunun bir rüya olduğunu görmekti. "Ona ne yaptığını biliyorum."

Toby kaskatı kesildi. "Bekle bir dakika. Ne?"

"Beni duydun," dedi Emily. "Ona Ne Yaptığını Biliyorum."

Toby'nin ağzı açık kaldı. Daha da hızlı yağmaya başlayan yağmur gözlerini oyuk bir yuvaymış gibi gösteriyordu. "Bunu nereden biliyorsun?" sesi sarsılmıştı "Kimse... Bunu hiç kimse bilmiyordu. Bu... Çok zaman önceydi Emily."

Emily'nin çenesi aşağıya sarktı. Ne yani, yaptığı şeyden bu kadar kolay sıyrılabileceğini mi sanıyordu? "Evet, sanırım senin sırrın ortaya çıktı."

Toby ellerini saçları arasında gezdirerek bir sağa bir sola adımlar atmaya başladı. "Ama Emily, anlamıyorsun. O zamanlar çok gençtim. Ve... Şaşkındım. Bunu yapmamış olmayı dilerdim..."

Emily büyük bir pişmanlık duydu. Toby'nin Alison'nın katili olmasını istemiyordu. Arabası ile ona kibar bir şekilde yardımcı olmuştu. Ben'e karşı onu savunan da Toby idi. Foxy'nin dans pistinde Emily onun ne kadarda kaybolmuş ve incinebilir göründüğünü hatırlıyordu. Belki de yaptığından gerçekten pişmandı. Belki de sadece kafası karışıktı o zamanlar.

Ama sonra Emily Alison'nın kaybolduğu geceyi düşündü. Dışarıda hava çok güzel, yaz başlangıcı için harika bir gündü. Ertesi hafta sonu Jersey kıyısına, Temmuzda No Doubt konserine gidilecekti ve Ağustos ta Alison çok güzel bir on üçüncü yaş günü partisi verecekti. Tüm bunlar Alison'nın adımını Spencer'ların ağıl evinden dışarıya atması ile yok olmuştu.

Toby ona arkasından yaklaşmış olmalıydı. Belki bir şey ile ona vurmuştu. Belki ona bir şeyler söylemişti. Alison'ı çukurun içine attığında... Kimse bulamasın diye üzerini toprakla örtmüştü. Acaba böyle mi olmuştu? Ve Toby bunu yaptıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi bisikletine atlayıp eve mi gitmişti? Yazın geri kalan kısmında Maine'ye mi dönmüştü? Kuca

ğında mikro dalga fırında patlattığı mısırla oturup, televizyon haberlerinde herkesin onu aramasını mı seyretmişti?

O sürtük öldüğü için memnunum. Emily hayatında bu kadar korkunç bir şey işitmemişti.

"Lütfen," diye yalvardı Toby. "Bunları tekrar yaşayamam. Ve..."

Cümlesini bile tamamlayamadı. Ve sonra birdenbire yüzünü elleriyle kapatıp bahçenin arkasındaki koruluğa doğru koşarak uzaklaştı.

Her şey çok sessizdi. Emily etrafırta bakındı. Mutfak çok düzenliydi. Ebeveynleri bu hafta sonu büyük annesini ziyaret etmek için Pittsburgh'a gitmişti ve annesi bir yere gitmeden önce deli gibi temizlik yapardı. Carolyn hâlâ Topher'la birlikte dışarıdaydı.

Evde yapayalnızdı.

Emily ön kapıya koştu. Kilitliydi ama daha güvenli olması için zincirini de taktı. Emin olmak için için kapı kolunu bir kez daha çevirdi. Sonra garaj kapısı aklına geldi. Kapının mekanik kısmı bozulmuştu ve babası tamir etmeyecek kadar tembeldi. Güçlü biri isterse yardım almadan tek başına bu kapıyı kaldırabilirdi.

Ve sonra çantasının Toby'de kaldığını hatırladı... Bu da *anahtarların* onda olduğu anlamına geliyordu.

Mutfaktaki telefonu aldı ve 911'i aradı. Ama telefon çalmadı bile. Kapatıp tekrar açarak çevir sesini bekledi ama ses yoktu. Emily diz bağlarının çözüldüğünü hissetti. Fırtına telefon hatlarını kesmiş olmalıydı.

Birkaç saniyeliğine antrede donup kaldı. Çenesi titriyordu. *Toby, Alison'ı saçlarından çekerek sürüklemiş miydi? Onu çukurun içine attığında hâlâ yaşıyor muydu?*

Garaja koşup etrafına bakındı. Eski baseball sopası köşede duruyordu. Eline aldığında sopayı ağır, kendisini daha güçlü hissetti. Kendine güveni biraz daha artarak ön verandadan dışarıya çıkıp mutfaktan aldığı yedek anahtarla kapıyı arkasından kilitledi ve kucağındaki sopayla verandadaki salıncağa oturdu. Dışarısı çok soğuktu ve verandanın diğer köşesindeki koca örümceğin ağ ördüğünü görebiliyordu. Örümcekler onu daima korkutmuştu ama cesur olmalıydı. Toby'nin kendisine de zarar vermesine izin veremezdi.

33

PEKİ, ŞİMDİ YARAMAZ KARDEŞ KİM?

Ertesi sabah Spencer duş aldıktan sonra tekrar odasına döndü ve penceresinin açık olduğunu gördü. Ve pencerenin sinekliği de neredeyse yarım metre kadar kaldırılmıştı. Perdeler içeriye esen rüzgârla dalgalanıyordu.

Boğazı düğümlenerek pencereye koştu. Dün gece Emily'e ulaştıktan sonra içi rahatlamıştı ama bu tu-

haftı. Hastings'ler asla sinekliklerini açmazdı çünkü güveleriçeriye uçar, pahallı halılarını mahvederdi. Pencereyi aşağıya çekip kapattı sonra tedirgin bir halde giysi dolabını ve yatağının altını kontrol etti. Kimse yoktu.

Telefonu titrediğinde pijamasının altını çıkartmıştı neredeyse. Telefonunu dün gece Foxy'ye giyip, geldiğinde çıkartıp yere attığı elbisesinin içinde gömülü buldu. Eski Spencer'ın hayatta yapmayacağı bir şey. Squidward'dan bir e maildi gelen.

Sevgili Spencer, kompozisyon sorularını erken gönderdiğin için teşekkür ederim. Okudum ve çok memnun kaldım. Pazartesi görüşürüz. –Bay McAdam.

Spencer tekrar yatağına çöktü. Kalbi yavaş ama güçlü bir şekilde atıyordu.

Penceresinin dışında eylül ayının güzel, canlı bir Pazar günü vardı. Havada elma kokusu. Annesi başında hasır bir şapka ve elinde budama makasıyla garajın oradaki çalıları budamaya gidiyordu.

Tüm bu... Memnuniyetlik hisleriyle uğraşamazdı şimdi. Telefonunu aldı ve Wren'i aradı. Muhtemelen erken buluşabilirlerdi. Rosewood'un dışına çıkması gerekiyordu. Telefon birkaç kez çaldı ve açıldığında bir gürültü patırtı sesi duyuldu. Wren ancak birkaç saniye sonra cevap verebildi. "Benim," dedi Spencer.

"Spencer?" dedi Wren yorgun bir sesle.

"Evet." Spencer öfkelendi. Wren onun sesini tanıyamıyor muydu?

"Seni sonra arayabilir miyim?" diye esnedi Wren. "Ben biraz... Hâlâ uyuyorum da."

"Ama... Seninle konuşmam lazım."

Wren iç çekti.

Spencer yumuşadı. "Üzgünüm. Benimle şimdi konuşabilir misin?" odanın içinde dolandı Spencer. "O içten sesini duymam lazım."

Wren sessizdi. Hatta Spencer hâlâ hattamı diye telefonunu kontrol etti. "Bak," dedi Wren sonunda. "Bu söylemesi kolay bir şey değil ama... Yürütebileceğimizi zannetmiyorum."

Spencer gözlerini ovaladı. "Ne?"

"Sanırım bu sorun olmaz." Wren'nin sesi hissiz geliyordu. Neredeyse bir robot gibi. "Ama senin bana göre çok genç olduğunu düşünüyorum. Ben sadece... Bilmiyorum. Birbirimizden bayağı farklı görünüyoruz."

Oda bulanıklaştı ve sonra döndü. Spencer telefonu o kadar sıktı ki parmak etleri beyaza döndü. "Bekle bir saniye. Ne? Daha geçen gün birlikteydik ve o zaman bir sorun yoktu!"

"Biliyorum. Ama... Tanrım, bu o kadar kolay değil... Ben başka biri ile görüşmeye başladım."

Bir süre için Spencer'ın beyni durdu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Nefes bile almadığından emindi. "Ama ben seninle yattım," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Üzgünüm. Ama sanırım en iyisi bu."

En iyisi... Kim için? Spencer fonda Wren'nin kahve makinesinin kahvenin hazır olduğunu belirten bip-

lemesini duydu. "Wren..." diye rica etti Spencer. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ama Wren kapatmıştı bile.

Telefonun ekranı konuşmanın bittiğini gösteriyordu. Kolunu uzatıp telefona uzaktan baktı.

"Hey!"

Spencer sıçradı. Kapının girişinde Melissa duruyordu. Turuncu Adidas şortu ve sarı J.Crew tişörtü içinde bir güneştopu gibi görünüyordu. "Nasıl gitti?"

Spencer şaşkın bir şekilde göz kırpıştırdı. "Ha?"

"Foxy! Eğlenceli miydi?"

Spencer yüzündeki üzgün ifadeyi perdelemeye çalıştı. "Şey, evet, harikaydı."

"Bu yıl da çirkin mücevherleri açık arttırmayla sattılar mı? Andrew nasıldı?"

Andrew. Andrew'a her şeyi açıklamak istemişti ama yoluna Toby engeli çıkmıştı. Emily'nin iyi olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra Foxy'den ayrılmış, Kingman hall' un daire şeklindeki park yerinde çalışır durumda bekleyen taksilerden birine el etmişti. Ebeveynleri kredi kartlarını tekrar işleme sokmuştu ve bu yüzden eve gidebilecek parası vardı.

Andrew'un bu gün kendisini nasıl hissettiğini tahmin edebiliyor ve bu yüzden kendisini suçlu hissediyordu. Hatta aynı duygular içinde bile olabilirdiler. Sırtından vurulmuş, kullanılmış. Ama bu gerçekten aptalcaydı. Spencer ve Wren'nin arasında ciddi bir şeyler vardı... Andrew'un, onların gerçekten birlikte olabileceğini düşünmesi biraz hayal perestlikti.

Birden gözleri ayrıldı. Acaba kendisinin de Wren'le bir birliktelik düşünmesi hayal perestlik miydi? Hangi gerizekalı senden telefonda ayrılırdı ki?

Melissa bir cevap beklentisi içinde onun yanına, yatağın üzerine oturdu.

"Andrew iyiydi." Spencer'ın beyni sulanmıştı. "O çok, şey, nazikti."

"Peki, yemekte ne vardı?" diye sordu Melissa.

"Bıldırcın rosto," dedi Spencer. Aklına bir şey gelmemişti.

"Peki, romantik miydi?"

Spencer çabucak Andrew ile geçirmiş olabileceği birkaç güzel kare hayal etmeye çalıştı. Aparetifleri bölüştüklerini. Sarhoş bir halde Shakira parçasında dans ettiklerini. Sonra bir an durdu. Bunun anlamı neydi? Artık bir önemi yoktu ki.

Kafasındaki bulutlar dağılmaya başladı. Melissa yanında oturmuş olanlardan sonra aralarını düzeltmek için tatlı bir uğraş içindeydi. Foxy ile bu kadar ilgileniyor olması, ebeveynlerinin onu affetmesi için uğraşması... Buna karşılık Spencer ondan Wren'i çalmış ve eski ödevinden kopya çekmişti. Melissa bile bu kadarını hak etmiyrdu.

"Sana söylemek istediğin bir şey var," dedi Spencer. "Ben... Wren'i gördüm."

Melissa geri çekildi ve Spencer ona yaklaştı. "Tüm hafta boyunca. Philly'deki yeni apartman dairesine gittim, telefonda da konuşuyorduk. Ama... Sanırım şimdi her şey bitti." Spencer bir cenin gibi kıvrıldı, belki Melissa ona vurmaya kalkar diye. "Benden nefret edebilirsin. Yani, seni suçlayamam. Gidip annemle baba

ma anlatabilir ve beni evden kovdurabilirsin."

Melissa, Spencer'ın yastığını göğsünde tuttu. Cevap vermesi uzun bir süre aldı. "Sorun değil. Onlara bir şey söylemeyeceğim." Melissa arkasına yaslandı. "Aslında *benim* sana söylemek istediğim bir şey var. Wren'e ulaşamadığın Cuma gecesini hatırlıyor musun? Beş mesaj bırakmıştın?"

Spencer ona baktı. "Bunu... Bunu nereden biliyorsun?"

Melissa ona manalı bir gülümseme ile baktı. Aniden her şeyi açıklığa kavuşturan bir gülümseme. *Biri ile görüşmeye başladım* demişti Wren. *Bu olamaz* diye düşündü Spencer.

"Çünkü Wren Philly'de değildi," dedi Melissa soğukkahlı bir şekilde. "O burada, Rosewood'daydı. Benimle." Melissa yataktan kalktı ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bunu yapınca Spencer onun boynundaki morluğu gördü. Kendi boynundaki morluk da aynı yerde olmuştu. Melissa onun bu morluğu görmesi için kasten yapmıştı bunu, onu bir kalemle daire içine alsa ancak bu kadar olurdu.

"Ve Wren sana bunu söyledi?" diye sordu Spencer. "Tüm bu zaman boyunca biliyordun yani?"

"Hayır, dün gece anladım." Melissa elini çenesinde gezdirdi. "Diyelim ki ben kimliği bilinmeyen birinden haber aldım."

Spencer yatağının çarşafını kavradı. –A.

"Her neyse," dedi Melissa "Dün gece sen Foxy'deyken de Wren'le birlikteydim." Melissa başını aşağıya eğip küçükken oynadıkları Kraliçe oyununda bak-

tığı gibi kibirli bir şekilde baktı ona. Kraliçe oyununun kuralları asla değişmemişti: Melissa her zaman kraliçeydi ve Spencer her zaman onun dediklerini yapmak zorundaydı. *Yatağımı düzelt sadık hizmetkâr* derdi Melissa. *Ayağımı öp, sonsuza kadar benimsin.*

Melissa kapıya doğru bir adım attı. "Bu sabah karar verdim. Henüz ona söylemedim ama Wren gerçekten bana göre biri değil. Bu yüzden onu bir daha görmeyeceğim." Melissa durup söyleyeceğini tarttı ve gülümsedi. "Ve görünüşe bakılırsa, sanırım sen de onu bir daha asla görmeyeceksin."

34

GÖRÜYOR MUSUN? KALBİNİN DERİNLİKLERİNDE HANNA İYİ BİR KIZ ASLINDA

Pazar sabahı Hanna'nın duyduğu ilk şey birinin Elvis Castello'nun "Alison," adlı parçasını söylediğiydi.

"Allllison, biliyorum ki bu dünya seni Öldürü-

yor!" Söyleyen bir adamdı, sesi yüksek ve bir çim biçme makinesi gibi gıcırdıyordu. Hanna yorganı üzerinden attı. Ses televizyondan mı geliyordu? Dışarıda birisi mi söylüyordu?

Ayağa kalktığında kafasının içi pamuk helva ile doluymuş gibi hissetti. Geçen gece giydiği Chole ceketini sandalyesinin üzerine atmış olduğunu gördü ve birden her şeyi anımsamaya başladı.

Annesi onu Four Season otelinden aldığında arabanın içinde mutlak bir sessizlik hâkimdi. Eve geldiklerinde annesi arabayı park etmiş, arabadan çıkıp, kızgınlıktan sarhoş bir halde eve doğru hışımla gitmişti. Hanna tam kapıya gelmiş ve içeriye girmek üzereyken annesi sinirle kapıyı suratına çarpmış, kapı yüksek bir gürültüyle kapanmıştı. Hanna şaşkın bir şekilde geri çekilip öylece kalmıştı. Tamam, annesinin nasıl kötü bir ebeveyn olduğu gafında bulunmuş ve bu yeterince kötü bir davranıştı. Ama annesi gerçekten onu eve almayacak mıydı?

Hanna kapıyı vurdu ve Bayan Marin kapıyı açtı. Kaşlarını çatmıştı. "Oh, pardon, içeriye mi gelmek istiyordun?"

"E-evet," diyebildi Hanna.

Annesi sinirleri boşalarak bir kahkaha attı. "Babanın önünde bana hakaret ve saygısızlık etmek konusunda çok istekliydin ama burada yaşamakta seni rahatsız etmiyor gördüğüm kadarıyla?"

Hanna ağlamaklı bir ifadeyle özür dilermiş gibi baktı ama annesi arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Ama yine de kapıyı açık bırakmıştı. Hanna Dot'ı kucağına

alarak odasına koştu, ağlayamayacak kadar sarsılmış bir duruma gelmişti.

"Ohhhh, Allllison... Biliyorum ki bu dünya seni öldürüyor!"

Hanna parmak uçlarında kapısına gitti. Şarkı evin içinde söyleniyordu. Bacakları titremeye başladı. Ancak aptal bir insan şuan bu "Alison" parçasını Rosewood sınırları içinde söyleyebilirdi. Polisler muhtemelen bu parçayı mırıldandığın için bile seni tutuklayabilirlerdi.

Söyleyen Toby miydi?

Sarı renkteki içliğini düzeltti ve koridora çıktı. Aynı anda banyonun kapısı açıldı ve bir adam dışarıya çıktı.

Hanna elleri ile ağzını kapattı. Adam beline bir havlu sarmıştı. Hanna'nın beyaz, yumuşak havlusu. Siyah saçları yer yer havaya doğru dikilmişti. Sessiz bir çığlık düğümlendi Hanna'nın boğazında.

Ve sonra adam dönüp onunla yüz yüze geldi. Hanna bir adım geri attı. Bu Darren Wilden'dı. *Memur* Darren Wilden.

"Hoo." Wilden donup kaldı. "Hanna."

Şekilli karın kaslarını görmezden gelmek çok zordu. O kesinlikle çok fazla şekerli çörek tüketen polislerden değildi. "Neden bu parçayı söylüyorsun?" diye sordu Hanna sonunda.

Wilden utanmış göründü. "Bazen farkında olmadan şarkı söylüyorum."

"Düşünüyordum ki, senin..." dedi Hanna. Wilden'ın burada ne işi vardı ki? Ama sonra hatırladı. Tabii ki. Annesi. Saçlarını aşağıya doğru düzeltti. Hala o

kinleşememişti. Ya o Toby olsaydı? O zaman ne yapardı? Olasılıkla ölmüş olurdu.

"Sen... Buraya mı girmek istiyordun?" Wilden mahçup bir şekilde içerisi buharla dolmuş banyoyu işaret etti. "Annen kendi banyosunda."

Hanna bir cevap veremeyecek kadar dona kalmıştı. Sonra, ne diyeceğini tam olarak bilmeden "Sana bir şey söylemem gerekiyor, önemli bir şey," dedi.

"Oh, öyle mi?" Bir damla su Wilden'nın saçının ucuna gelerek oradan yere damladı.

"Sanırım Alison DiLaurentis'i kimin... Öldürdüğü hakkında bir bilgim var."

Wilden bir kaşını havaya kaldırdı. "Kim?"

Hanna dudaklarını yaladı. "Toby Cavanaugh."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sana... Nedenini söyleyemem. Sadece bana bu konuda güvenmelisin."

Wilden hâlâ yarı çıplak bir şekilde kapıya doğru yaslandı. "Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak. Bana intikam almak için kalbini kıran birinin adını da veriyor olabilirsin."

Eğer durum böyle olsaydı sana Sean Ackard'ın adını verirdim, diye acı bir düşünce geçirdi aklından Hanna. Ne yapması gerektiğini bilemedi. Eğer Wilden'a Jenna olayını anlatırsa babası ondan nefret edebilirdi. Rosewood'daki herkes bundan bahsederdi. Hanna ve arkadaşları çocuk hapisanesine girebilirlerdi.

Ama gerçeği babasından–ve Rosewood'un geri kalanından–saklamanın bir önemi yoktu artık. Hayatı darmadağın olmuştu, ayrıca gerçekten Jenna'ya zarar

veren de kedisi idi. O gece bir kaza olmuş olabilirdi ama Hanna birçok kez Jenna'ya biliçli olarak zarar vermişti.

"Sana anlatacağım," dedi sessizce "Ama kimsenin başının beleya girmesini istemiyorum. Eğer... Birinin başı belaya girecekse bu sadece ben olmalıyım. Tamam mı?"

Wilden elini kaldırdı. "Bu bir şey ifade etmez. Alison ilk kaybolduğunda Toby'i kontrol ettik. Ve olay sırasında başka bir yerde olduğu su sızdırmaz bir gerçek. Bunu o yapmış olamaz."

Hanna'nın ağzı açık kaldı. "Başka bir yerde olduğuna dair tanık mı var? Kim?"

"Kim olduğunu sana açıklayamam." Wilden bir süre çok ciddi göründü ama sonra dudak kenarları kıvrılıp hafifçe gülümsedi. Hanna'nın A&F marka geyik baskılı pijama altına işaret etti. "Bu pijamanın içinde çok şirin görünüyorsun."

Hanna ayak başparmaklarını bükerek arasında kalan halıyı sıktı. *Pijama* lafından her zaman nefret etmişti. "Bir saniye, Toby'nin masum olduğundan emin misin?"

Wilden cevap vermek üzereydi ama banyodaki lavabonun kenarına koyduğu telsizinden bir cızırtı geldi. Bir eliyle belindeki havluyu tutarken telsizi aldı. "Casey?"

"Başka bir ceset var," dedi telsizden gelen cızırtılı ses. "Ve bu..." Telsizden gelen ses kesildi.

Hanna'nın kalbi tekrar gümlemeye başladı. *Başka bir ceset?*

"Casey?" Wilden polis gömleğini ilikliyordu. "Tekrar edebilir misin? Casey?" Tek alabildiği yanıt cızırtıydı. Wilden Hanna'nın hâlâ orada dikildiğini gördü. "Odana git."

Hanna öfkelendi. Wilden sinirli ve sanki Hanna'nın babasıymış gibi konuşmaya çalışmıştı! "Başka bir ceset de ne demek oluyor?" diye fısıldadı.

Wilden telsizi tekrar lavabonun yanına koydu ve pantolonunu üzerine geçirip Hanna'nın sıkça yaptığı gibi havluyu banyonun zeminine attı. "Sakin ol," dedi Hanna'ya, arkadaşça yaklaşımı kaybolup gitmişti. Silahını kılıfına soktu ve paldır küldür merdivenlerden aşağıya indi.

Hanna peşinden gitti. Spencer dün gece onu arayıp Emily'nin iyi olduğunu söylemişti ama ya yanılıyorsa? "Bu bir kızın cesedi mi? Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Hanna.

Wilden sert bir şekilde kapıyı açtı. Şampanya rengindeki ekip arabası park yerinde, annesinin Lexus'u yanında duruyordu. Yan panelde büyük ve seçilebilir harflerle ROSEWOOD PD yazıyordu. Hanna aval aval baktı. Bu araba gece boyu burada mıydı? Yoldan geçen komşuları bunu görmüşler miydi?

Hanna Wilden'ı arabası doğru takip etti. "En azından bana cesedin nerede olduğunu söyleyemez misin?"

Wilden arkasına döndü. "Bunu sana söyleyemem."

"Ama... Anlamıyorsun..."

"Hanna." Wilden bitirmesine izin vermedi. "Annene onu daha sonra arayacağımı söyle." Arabasına atladı ve sireni çalıştırdı. Eğer komşuları görmediyseler bile şimdi kesin haberleri olmuştu.

35

ÖZEL TESLİMAT

Pazar sabahı saat 11:52. Aria yatağına oturdu ve pembe ojeli tırnaklarına baktı. Sanki bir şeyi... Büyük bir şeyi unutmuş gibi kafası dağınıktı. Aynı şu haziran ayında gördüğü rüyalar gibi. Tüm yıl boyunca matematik derslerine gitmediğini henüz fark etmiş ve sınıfta kalacaktı.

Ve sonra hatırladı. –A Toby idi. Ve bu gün Pazardı. Zamanı dolmuştu.

–A'nın gazabına uğramaktan korkuyordu. Alison ve

Spencer bir şeyler gizlemişti, çok çok önemli olabilecek bir şey. Aria'nın hâlâ Toby'nin Byron ve Meredith'ten nasıl haberi olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama Aria onları iki kez yakalamıştı, diğer insanlarda onları birlikte görmüş olabilir ve bu ihtimale Toby de dâhildi.

Dün gece her şeyi Ella'ya anlatmaya karar vermişti. Sean onu eve bıraktığında kendisinin de onunla gelebileceğini tekrar edip durmuştu. Ama Aria ona hayır dedi. Yapmak zorunda olduğu şeyi yalnız başına yapmalıydı. Ev sessiz ve hareketsizdi, tek ses bulaşık makinesinin yüksek performansta çalışan homurtusuydu. Aria karanlıkta el yordamı ile antrenin ışıkları için aranmış sonra ayak uçlarında karanlık ve boş mutfağa girmişti. Genelde cumartesileri annesi gece saat bire ya da ikiye kadar uyanık olurdu. Sudoku yapbozu ile uğraşır ya da masada oturmuş kafeinsiz kahve içerken Byron'la bir konu üzerinde tartışırlardı. Ama masa tertemiz ve üzerinde kurumuş süngerler kıvrık bir şekilde duruyordu.

Aria belki Ella erken uyumuştur diyerek ebeveynlerinin odasına çıkmıştı. Odanın kapısı ardına değin açık duruyordu. Yatak yapılmamış ve içinde kimse yoktu. Aria sonra ebeveynlerinin ortaklaşa kullandığı Honda Civic'in park yerinde olmadığını fark etti.

Saati gece yarısına doğru tıklıyor, her otuz saniyede bir kontrol ederek endişeyle onların eve dönmelerini bekliyordu. Muhtemelen ebeveynleri şu kâinatta cep telefonu olmayan tek insanlardı ve onları arayamıyordu. Bu Toby'de onları arayamaz demekti... Ama onlara ulaşmak için başka bir yol mu bulmuştu acaba?

Ve sonra... Burada, yatağının içinde uyanmıştı. Biri onu yatağına taşımış olmalıydı ve bir ölü gibi uyuyan Aria hiçbir şey anımsıyamıyordu.

Aşağı katın sesini dinledi. Çekmeceler açılıp kapanıyor, ahşap zemin birinin ayağı altında gıcırdıyordu. Gazetenin çevrilen sayfaları. Ebeveynlerinin ikisi de mi aşağıdaydı yoksa sadece biri mi? Aklından milyon tane farklı senaryo geçerken parmakuçlarında aşağıya indi. Ve sonra onları gördü: antre zemininin her yerinde ufak kırmızı damlaları. Damlalar mutfaktan ön kapıya kadar uzanıyordu.

Bu kana benziyordu.

Aria mutfağa koştu. Toby annesine her şeyi anlatmış, Ella öfke nöbeti geçirip Byron'ı öldürmüştü. Ya da Meredith'i. Veya her ikisini de. Yahutta Byron Ella'yı öldürmüştü. Mutfağa geldiğinde durdu.

Ella masada yanlız başına oturuyordu. Şarap rengi bir bluz ve yüksek topuklu ayakkabı giymiş, makyaj yapmış sanki bir yere gidecekmiş gibi hazır görünüyordu. New York times bulmaca kısmı üste gelecek şekilde katlanmış, karelerin içi harf yerine siyah mürekkeple karalanmıştı.

Ella düm düz önüne, sanki mutfak penceresine doğru bakıyor gibiydi ve elindeki çatalın ucunu avucunun içine doğru bastırıyordu.

"Anne?" dedi Aria boğuk bir sesle ona yaklaşarak. Aria şimdi annesinin bluzunun buruşmuş ve makyajının bozulmuş olduğunu görebiliyordu. Neredeyse üzerindekilerle uyumuş gibi görünüyordu... Ya da hiç

uyumamış.

"Anne?" dedi Aria tekrar korkulu bir ses tonu ile. Sonunda annesi dönüp baktı. Gözleri kızarmış ve yaş içindeydi. Çatalı avucunun içinde daha derine batırdı. Aria uzanıp onu elinden almak istedi ama bunu yapmaya korktu. Annesini daha önce hiç böyle görmemişti. "Neler oluyor?"

Ella yutkundu. "Oh... Biliyorsun."

Aria zorlukla yutkundu. "Girişteki... Kırmızı şey de nedir?"

"Kırmızı şey mi?" diye ruhsuz bir şekilde sordu Ella. "Oh, belki de boyadır. Bu sabah bazı resim metariyelleri attım. Bu sabah çok fazla şey attım dışarıya."

"Anne." Aria gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. "Bir terslik mi var?"

Annesi ona baktı. Hareketleri sanki suyun altındaymış gibi yavaştı. "Neredeyse dört yıldır biliyordun."

Aria nefes almayı bıraktı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Onunla arkadaş mısın?" diye sordu Ella, hâlâ aynı ölü ses tonuna sahipti. "Senden yaşça fazla büyük değil ve geçen gün onun yoga stüdyosuna gittiğini duydum."

"Ne?" diye mırıldandı Aria. *Yoga stüdyosu?* "Ne demek istediğini anlamıyorum!"

"Elbette anlıyorsun." Ella ona Aria'nın şimdiye kadar gördüğü en üzgün gülümseme ile baktı. "Bir mektup aldım. Önce inanmadım ama sonra babana sordum. Ve işi yüzünden uzak olduğunu düşünüyordum."

"Ne?" dedi Aria yine. Gözlerinin önünde lekeler

belirdi. "Mektup mu aldın? Ne zaman? Kim yolladı?"

Ama Ella'nın ifadesiz, soğuk bakışından mektubu kimin gönderdiğini biliyordu Aria. –A. Toby. Ve Toby her şeyi anlatmıştı.

Aria ellerini alnına koydu. "Çok üzgünüm," dedi. "Ben... Sana söylemek istedim ama çok korkmuştum ve..."

"Byron gitti," dedi Ella aklını yitirmiş gibi boş bir ifadeyle. "Kızla beraber." Kısık, küçük bir kahkaha attı. "Belki de beraber yoga yapıyorlardır."

"Eminim geri dönmesini sağlayabiliriz," dedi Aria gözyaşlarına boğularak. "Yani, dönmek zorunda, öyle değil mi? Biz onun ailesiyiz."

Tam bu sırada guguklu saat on ikiyi vurdu. Saat, Byron'nın geçen sene İzlanda'da Ella'ya verdiği yirminci evlilik yıldönümü hediyesiydi. Bu saat Ella için gerçekten önemliydi, çünkü saatin *The Scream*'in ressamı olan, ünlü Norveçli ressam Edvard Munch'a ait olduğu yönünde söylentiler vardı. Uçakta eve dönerken onu yanından ayırmamış, kırılmaması için dikkatle sarıp yanında getirmişti. Şimdi ise o aptal kuşun tahta yuvasından çıkıp on iki kez ötmesini dinlemek zorundaydılar. Kuşun her ötüşü daha da suçlayıcı bir hal alıyordu. Sanki her ötüşünde ku ku yerine *biliyordun, biliyordun* diyordu.

"Oh, Aria," diye serzendi annesi. "Geri geleceğini sanmıyorum."

"Mektup nerede," diye sordu Aria sümüğü burnundan akarak. "Görebilir miyim? Bunu bize kim yapabilir bilmiyorum... Kim her şeyi böyle mahvede-

bilir."

Ella ona baktı. Onun gözleri de yaş içinde ve kocamandı. "Mektubu attım. Kimin gönderdiğinin bir önemi yok, önemli olan söylediklerinin doğru olması."

"Çok üzgünüm." Aria annesinin yanına diz çöktü. Onun neşeli, tanıdık kokusunu içine çekti. Reçine, gazete mürekkebi, sandal ağacı tütsüsü kokusunu. Başını annesinin omzuna yasladı ama Ella onu geri itti. "Aria," dedi keskin bir sesle ayağa kalkarak. "Şu an sana yakın olamam."

"Ne?" diye ağladı Aria.

Ella ona bakmak yerine sol eline bakıyordu, Aria'nın aniden artık evlilik yüzüğünü takmadığını fark ettiği eline.

Ella aynı havada süzülen bir hayalet gibi Aria'yı itip yanından geçti ve yukarı kata kadar kırmızı lekelerden oluşan bir iz bıraktı. "Bekle!" diye bağırdı Aria onu takip ederek. Yukarıya çıktı ama Mike'ın bir çift çamurlu hokey ayakkabısına takılıp dizleri üzerine düşerek iki basamak aşağıya kaydı. "Kahretsin," diye söylendi tırnaklarını halıya geçirerek.

Soluk soluğa merdivenlerin üst kısmına ulaştı. Annesinin kapısı kapalıydı. Banyonunki de öyle. Mike'ın kapısı açıktı ama Mike içeride değildi. Mike, diye düşündü Aria, gene kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Biliyor muydu acaba?

Cep telefonu çalmaya başladı. Sersem bir şekilde odasına telefonu bulmaya gitti. Aklı darmadağındı. Hâlâ nefes nefeseydi. Onu çiğneyip tükürebilmek için arayanın–A–Toby–olmasını istedi neredeyse. Ama arayan Spencer'dı. Aria ekranda görünen numaraya baktı. Spencer'ın–A olmaması önemli değildi, o da en az–A kadar suçluydu. Eğer yedinci sınıftayken Spencer Toby'i ele verseydi Toby asla Ella'ya söyleyemezdi ve ailesi de dağılmazdı.

Telefonunu açtı ama konuşmadı. Sadece orada oturdu ve derin, ağır nefesler aldı. "Aria?" dedi Spencer endişeli bir sesle.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi Aria boğuk bir tonla. "Hayatımı *mahvettin.*"

"Biliyorum," dedi Spencer sessizce. "Sadece... Aria, üzgünüm. Toby'nin sırrını senden saklamak istemedim. Ama ne yapacağımı bilmiyordum. Benim açımdan göremiyor musun?"

"Hayır," dedi aria keskin bir şekilde. "Anlamıyorsun. Benim hayatımı mahvettin."

"Bekle, ne demek istiyorsun?" Spencer'ın sesi kaygılıydı. "Ne... Ne oldu?"

Aria başını ellerinin arasına aldı. Açıklamak çok yorucu geliyordu. Ve olayları Spencer'ın açısından da görebiliyordu. Tabii ki o açıdan da bakabiliyordu. Spencer'ın ona şu an söylediği şey, üç dakika önce onun annesine söylediği şeyle neredeyse aynıydı. *Bunu senden saklamak istemedim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Seni incitmek istemedim.*

İç geçirdi ve burnunu sildi. "Neden aradın?"

"Şey..." Spencer durdu. "Bu sabah hiç Emily ile konuştun mu?"

"Hayır."

"Kahretsin," diye fısıldadı Spencer.

"Ne oldu ki?" Aria oturduğu yerde doğruldu. "Sanırım sen dün gece ona ulaştığını ve onun evde olduğunu söylemiştin."

"Evet, öyleydi..."Aria Spencer'ın yutkunduğunu duydu. "Önemli bir şey değildir muhtemelen ama annem Emily'nin mahallesinden arabayla geçiyordu bu gün ve evlerinin park yerinde üç tane polis arabası vardı."

36

ROSEWOOD İÇİN SIRADAN BİR HABER GÜNÜ DAHA

Emily'nin mahallesi eski, mütevazı ve birçok emekli insanın yaşadığı bir mahalleydi. Herkes ya evinin önüne çıkmış ya da sokağın ortasında durmuş endişeyle Fields'ların evinin önündeki üç polis arabasına ve az önce gürültü ile uzaklaşan ambulansa bakıyordu. Spencer kaldırıma park etti ve Aria'yı gördü. Hâlâ

Foxy'de giydiği puanlı elbisesi içindeydi.

"Bende şimdi geldim," dedi Aria Spencer yaklaşırken. Ama bir şey anlayamadım. Bir sürü insana ne olduğunu sordum ama kimse bir şey bilmiyor."

Spencer etrafa bakındı. Ortalıkta birçok polis köpeği, polis memuru, acil sağlık ekibi çalışanı ve hatta bir de kanal 4'ün haber minibüsü vardı. Olasılıkla DiLaurentis'lerin evinden buraya gelmişti. Spencer tüm polislerin kendisini aradığı kapıldı.

Ve sonra titremeye başladı. Bu onun hatasıydı. Tamamen onun hatası. Kendini kötü hissetti. Toby insanların zarar görebileceği konusunda onu uyarmış ama o bir şey yapmamıştı. Kafası Wren'le çok meşguldü ve bak bu ona neye mal oldu. Şu an Wren aklından bile geçmiyordu. Ne de Melissa. Veya birlikte olmaları. Şu an damarlarında kan yerine kurtların dolandığını hissediyordu. Emily'nin başına bir şey gelmişti ve Spencer'ın bunu durdurmak için zamanı vardı. Polis oturma odasına kadar gelmişti. Hatta–A bile onu uyarmıştı.

Aniden, garajın önünde Emily'nin kardeşi Carolyn'i polislerle konuşurken gördü. Polislerden biri onun kulağına eğildi ve bir şey fısıldadı. Carolyn'nin yüzü sanki ağlıyormuş gibi buruştu. Tekrar evin içene koştu.

Aria durduğu yerde biraz sallandı, sanki her an bayılacak gibiydi. "Oh, aman tanrım, Emily..."

Spencer yutkunmakta zorlandı. "Henüz bir şey bilmiyoruz."

"Ben sadece hissediyorum," Aria'nın gözü yaşlarla doldu. "–A,–Toby–nin tehdidi." Sustu ve ağzına girmiş olan bir tutam saçı çıkarttı. Elleri fena halde titriyordu. "Sırada biz varız Spencer, biliyorum."

"Emily'nin ebeveynleri nerede?" diye yüksek sesle sordu Spencer Aria'nın söylediği şeyleri bastırmaya çalışarak. "Eğer Emily... Onlarda burada olmaz mıydı?" Spencer, *ölmüş olsaydı* demek istemedi.

Bir Toyota pirus hızla geldi ve Spencer'ın Mercedes'inin arkasına park etti. Hanna dışarıya çıktı. Ya da Hanna'ya benzeyen bir kızdı. Hanna pijama altını bile değiştirmeye zahmet etmemişti. Ve genelde düzgün bir şekilde duran uzun koyu kumral saçları dağınık, bir taraf aşağıda diğer taraf havaya dikilmiş duruyordu. Spencer uzun yıllardan beri onu böyle dağınık bir halde görmemişti.

Hanna onları gördü yanlarına koştu. "Neler oluyor? Bu..."

"Bilmiyoruz," diye sözünü kesti Spencer.

"Arkadaşlar, ben biliyorum." Hanna güneş gözlüklerini sıyırıp çıkarttı. "Bu sabah bir polisle konuştum ve..."

Başka bir haber minibüsünün park etmesiyle Hanna sustu. Spencer kadını kanal 8'in haberlerinden hatırladı. Kadın kulağında cep telefonuyla kızlara birkaç adım yaklaştı. "Yani ceset bu sabah dışarıda bulundu öyle mi?" diyerek elindeki dosyaya baktı. "Tamam, teşekkür ederim."

Kızlar birbirlerine yalvaran gözlerle baktılar. Sonra Aria diğerlerinin elini tuttu ve birlikte Emily'nin bahçesine doğru girip çiçekliğin arasından geçtiler. Bir polis memuru önlerine çıktığında Emily'lerin ön kapısından sadece birkaç metre gerideydiler.

"Hanna, sana bunun dışında kalamanı söylemiştim," dedi polis.

Spencer'ın boğazı düğümlendi. Bu dün onun evine gelen polis Wilden'dı. Kalbi küt küt atmaya başladı.

Hanna onu kenara itmeye çalıştı. "Bana ne yapacağımı söyleme!" Polis Hanna'yı omuzlarından tutup sarsmaya başladı. "Bırak beni!"

Spencer çabucak Hanna'nın ince bileğini kavradı. "Onu sakinleştirmeye çalış," dedi Wilden Spencer'a. Sonra Spencer'ı tanıdı. "Oh," dedi. Şaşkın ve meraklı görünüyordu. "Bayan Hastings."

"Biz sadece Emily'e ne olduğunu öğrenmek istiyoruz," diye açıklamaya çalıştı Spencer, kızgınlık ve endişeden allak bullak olmuştu. "O... Bizim arkadaşımız."

"Hepiniz evlerinize dönmelisiniz," dedi Wilden kollarını göğsü üzerinde kenetleyerek.

Birden ön kapı açıldı... Ve Emily dışarıya çıktı. Ayakları çıplak, rengi solgun ve elinde eski bir McDonald's Muppet bardağı tutuyordu. Spencer onu görünce çok rahatladı, hatta ağlamaklı oldu. Gırtlağından acı bir inilti çıktı.

Kızlar aceleyle ona doğru koşuşturdu. "İyi misin?" diye sordu Hanna.

"Ne oldu?" dedi Aria aynı anda.

"Neler oluyor?" diye sordu Spencer kalabalığa işaret ederek.

"Emily..." Wilden ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Belki de arkadaşlarını daha sonra görsen iyi olur. Ebeveynlerin evde kalman gerektiğini düşünüyor."

Ama Emily neredeyse öfkeli bir şekilde başını salladı. "Hayır, sorun değil."

Emily onların polisin yanından bahçenin kendisinin bulunduğu kısma geçmelerini sağladı. Evin kenarındaki bir gül çalılığının yanında ardına geçip biraz mahremiyet sağladılar. Spencer dikkatlice Emily'e baktı. Gözlerinin altı morarmış ve bacaklarının her yerinde çizikler vardı ama bunun dışında iyi görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Spencer.

Emily derin bir nefes aldı. "Bir dağ bisikletçisi bu sabah evimin arka tarafındaki korulukta Toby'nin cesedini buldu. Sanırım... Yüksek dozda ilaç almış ya da bunun gibi bir şey."

Spencer'ın kalbi durdu. Hanna'nın nefesi kesildi. Aria'nın rengi attı. "Ne? Ne zaman?" diye sordu.

"Geceleyin bir ara olmuş olmalı," dedi Emily. Seni arayıp haber verecektim ama polislerin gözü üzerimdeydi." Çenesi titriyordu. "Bu hafta sonu ebeveynlerim büyük annemi ziyaretteydiler." Gülümsemeye çalışınca suratı ekşidi ve hıçkırarak gözyaşlarına boğuldu.

"Tamam, geçti," diye teselli etti Hanna.

"Dün gece deli gibi davranıyordu," dedi Emily yüzünü tişörtü ile silerek. "Beni Foxy'den eve getiriyordu, bir ara çok normaldi ama sonra Alison'dan ne kadar nefret ettiğini söyledi. Yaptığı şey yüzünden Alison'ı affedemeyeceğini ve ölmüş olmasına memnun olduğunu söyledi."

"Aman tanrım." Spencer elleriyle gözlerini kapattı. Hepsi gerçekti. "Toby'nin her şeyi bildiğini fark etti-

ğimde…" diye devam etti Emily, rengi solmuş ve çilli elleri titriyordu. "Toby Alison'nın yaptığını anlamış olmalıydı ve… Ve sanırım Alison'ı o öldürdü."

"Bir saniye," diye sözünü kesti Hanna onun elini tutarak. "Onun bunu yaptığını zannet…"

"Şişt," Spencer elini hafifçe Hanna'nın bileğine koydu. Hanna bir şey söylemek istiyor gibiydi ama Spencer Emily anlatmaya devam etmezse sözünü bitiremeyeceğinden korkuyordu.

"Eve gelene kadar tüm yol boyunca ondan kaçtım," dedi Emily. "İçeriye girdiğimde Spencer aradı ama sonra telefon kesildi. Sonra… Sonra Toby arka kapımda belirdi. Ona ne yaptığını bildiğimi ve polise anlatacağımı söyledim. Şaşkınlıktan deliye dönmüş gibi hareket ediyordu ve o zaman anladım."

Emily konuşmaktan nefes nefese kalmıştı. "Siz Toby'nin nasıl öğrendiğini biliyor musunuz?"

Spencer'ın midesine kramp girer gibi oldu. Dün gece telefonda Emily'e Jenna olayının gerçek yüzünü anlatamadan hatlar kesilmişti. Bunu şu an Emily'e söylemek zorunda olmamayı diledi, Emily çok korkmuş görünüyordu. Zaten Emily'nin hayatını zehir edecek bu gerçeği Hanna ve Aria'ya söylemek yeterince zor olmuştu.

Aria ve Hanna beklenti içinde Spencer'a baktı. Spencer kendine güç vermeye çalıştı. "Toby gerçeği hep biliyordu," dedi. "Alison'ı fişeği ateşlerken görmüştü. Ama Alison suçu üstüne alması için ona şantaj yaptı. Beni de bunu kimseye söylememem için susturdu." Konuşmasına ara verip nefes almak için durduğun-

da Emily'nin beklediği tepkiyi vermediğini fark etti. Emily çok sakin bir halde orada durmuş sanki coğrafya dersini dinliyordu. Bu Spencer'ı biraz şaşırttı. "Evet, şey, Alison kaybolduğunda, hep düşündüm ki belki de, bilmiyorum…" Spencer şu an söyleyeceği şeyin doğru olduğunu fark ederek gökyüzüne baktı. "Düşündüm ki, sanırım Toby'nin Alison'ın kaybolması ile bir bağlantısı vardı ama bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştum. Ama sonra Toby cenaze için tekrar döndü… Ve –A'dan bana gelen mesajlar Toby ile bağdaşıyordu. En son gelen de, *sen bana zarar verdin, bende sana zarar vereceğim* yazıyordu. Hepimizden intikam almak istiyordu. Hepimizin bu işin içinde olduğumuzu biliyor olmalıydı."

Emily hâlâ çok sakin bir şekilde oracıkta duruyordu. Sonra yavaşça omuzları titremeye başladı. Gözlerini kapattı. Spencer ilk bakışta onun ağladığını zannetti ama sonra fark etti ki Emily gülüyordu.

Saçlarını geriye atan Emily daha da yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Spencer huzursuz bir şekilde Hanna ve Aria'ya baktı. Emily resmen kafayı yemişti. "Emily…" diye nazikçe dokundu ona.

Emily başını tekrar yere eğdiğinde alt dudağı titriyordu. "Alison bize yaptığımız şeyi kimsenin bilmeyeceğine dair söz vermişti."

"Sanırım yalan söyledi," dedi Hanna düz bir şekilde.

Emily'nin gözleri bir şeyler düşünür gibi ileri geri hareket etti. "Ama bize nasıl böyle yalan söyleyebilir? Ya Toby anlatmaya karar verseydi?" Başını iki yana

salladı. "Bu... Bu biz Alison'nın evinde ön kapıya bakarken mi oldu?" diye sordu Emily. "Aynı gece?"

Spencer ciddiyetle evet der gibi başını salladı.

"Ve Alison içeriye gelip her şeyin iyi olduğunu söyledi. Kendisi dışında hiç birimiz uyuyamazken gelip sırtımızı sıvazladı, öyle mi?"

"Evet." Spencer'ın gözleri yaşla doldu. Tabii ki Emily tüm detayları hatırlıyordu.

Emily boşluğa baktı. "Ve bize bunları verdi." Kolunu havaya kaldırdı. Alison'nın yaptığı, onların sırlarını sembolize eden bileklik bileğinin etrafında hâlâ sıkıca sarılmış duruyordu. Ondan başka herkes bilekliğini çıkartmıştı.

Emily'nin dizleri büküldü ve çimlerin üzerine düştü. Sonra ağlamaya başlayıp bilekliğini çıkartmaya uğraştı ama ipleri eski ve sağlamdı. "Kahretsin," dedi Emily. Parmaklarını bir araya getirerek elini ufaltıp bilekliği çözmeden, sıyırıp çıkartmayı denedi. Sonra dişleri ile denedi ama o da işe yaramadı.

Aria elini Emily'nin omzuna koydu. "Tamam, sakin ol."

"Olanlara inanamıyorum." Bileklikle uğraşmaktan vaz geçerek gözlerini sildi. Yerden bir avuç çim kopardı. "Foxy' ye Alison'nın... *Katiliyle* gittiğime inanamıyorum."

"Senin için çok endişelendik," diye fısıldadı Spencer.

Hanna kollarını iki yanında salladı. "Kızlar bende size bunu anlatmaya çalışıyordum. Toby Alison'nın katili değil."

"Ha?" Spencer kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben... Bu sabah şu polisle konuştum." Hanna haber ekipleriyle cebelleşen Wilden'ı gösterdi. "Ona Toby'den bahsettim... Onun Alison'ı öldürdüğünü düşündüğümden. Yıllar önce bunu kontrol ettiklerini söyledi. Toby şüpheli bile değilmiş."

"Kesinlikle o yaptı," Emily tekrar ayağa kalktı. "Geçen gece ona ne yaptığını bildiğimi söylediğimde panikledi ve polislere anlatmamam için yalvardı."

Herkes şaşkın bir şekilde birbirine baktı. "Yani, sen polisin yanıldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Hanna bilekliğinin kalp şeklindeki ucuyla ile oynarken.

"Dur bir dakika," dedi Emily yavaşça. "Spencer, Alison Toby'e ne ile santaj yapmıştı? Alison nasıl oldu da Toby'i şuçu üzerine almaya mecbur bıraktı?"

"Spencer Alison'nın bunu ona söylemediğini söylüyor," diye cevap verdi Aria.

Spencer'ın üzerine ağır, gergin bir his çöktü. *Benim dediğim gibi yapmamız daha iyi* demişti Alison. *Biz Toby'nin, o da bizim sırrımızı saklayacak.*

Ama Toby ölmüştü. Alison ölmüştü. Artık bunun bir önemi yoktu. "Biliyorum," dedi sessizce.

Sonra Spencer birinin yan bahçenin etrafından geldiğini fark etti ve kalp atışları hızlandı. Gelen Jenna Cavanaugh'tı.

Siyah dar bir kot, siyah bir tişört giymiş, siyah saçları başının üzerinde toplanmıştı. Cildi hâlâ kar gibi beyazdı ama neredeyse yüzünün yarısı koca güneş gözlükleri ardında saklanmıştı. Bir elinde beyaz bir sopa

ve diğer elinde golden retriever köpeğinin kayışını tutuyordu. Köpek Jenna'yı kızların yanına getirdi.

Spencer şimdi düşüp bayılacağından emindi. Ya da tekrar ağlamaya başlayacağından.

Jenna ve köpeği gelip Hanna'nın yanında durdu. "Emily Fields burada mı?"

"Evet," diye fısıldadı Emily. Spencer onun sesindeki korkuyu duyabiliyordu. "Tam buradayım."

Jenna Emily'nin sesinin geldiği yöne döndü. "Bu senin." Pembe atlas bir çanta uzattı. Emily sanki çanta camdanmış gibi çok dikkatli bir şekilde aldı. "Ve okuman gereken bir şey var." Jenna cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt çıkarttı. "Toby'den."

37

ÖRME BİLEKLİKLERİN MODASI ÇOKTAN GEÇTİ

Emily saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve Jenna'ya baktı. Güneş gözlüğü yüzünün elmacık kemiklerinden yukarı kaşlarına kadar kaplıyordu ama Emily Jenna'nın alnında birkaç küçük, buruşuk ve pembemsi yarayı–yanık izleri seçebiliyordu.

Emily o geceyi düşündü. Alison'ların evinin nasıl naneşekerli mum koktuğunu, ağzındaki sirke ve tuzlu

cipsin tadını hatırladı. Çıplak ayaklarının pencerenin önünde dururken DiLaurentis'lerin oturma odasının tahta zeminindeki oyukları hissedişini ve Alison'nın Cavanaugh'ların bahçesine koşarak geçtiğini. Fişeğin *gümlemesini,* sağlık görevlilerinin ağaç eve tırmanışını ve Jenna'nın ağlarken avazı çıktığı kadar bağırmaktan dikdörtgen haline gelmiş ağzını.

Jenna ona kirli, buruşuk kâğıt parçasını uzattı. "Bu notu onunla birlikte buldular," dedi Jenna, *Onu* derken sesi çatallaşmıştı. "Hepimiz için bir şeyler yazmış. Senin adının geçtiği kısım ortalarda bir yerde."

Kâğıt aslında Foxy'nin açık arttırma listesiydi; Toby aceleyle arkasına bir şeyler karalamıştı. Toby'nin bunu yazarken harfleri çizgilerin arasında tutamadığı, nadiren büyük harf kullanabilmiş olması ve Toby diye el yazısı ile imzalarken elinin titrediği belli oluyordu. Emily bunu fark edince içi parçalandı. Şimdiye kadar Toby'nin el yazısını hiç görmemiş olmasına rağmen bu yazıyla birlikte Emily için sanki Toby tekrar hayata gelmiş gibiydi. Onun kullandığı sabunun kokusunu duyabiliyor, küçük elini tutan büyük ellerini hissedebiliyordu. Bu sabah verandadaki salıncakta değil yatağında uyanmıştı. Kapı zili çalıyordu. Sersem bir şekilde aşağıya inmiş ve kapısında bisiklet şortu ve kaskı giyen bir adamla karşılaşmıştı. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu. "Bu acil bir durum."

Emily ona uyku sersemi bir halde bakmıştı, henüz tam anlamıyla uyanmış değildi. Carolyn ardında belirdi ve bisikletçi durumu açıklamaya başladı. "Arka tarafınızdaki koruluktan geçiyordum ve o çocuğu bul-

dum. İlk önce uyuyor zannettim ama..."

Adam sustu ve Carolyn'nin gözleri ayrıldı. Cep telefonunu almak için içeriye fırladı. Bu arada Emily verandada durmuş olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Dün gece kapısındaki Toby'i düşündü. Cam kapıya nasıl şiddetle vurduğunu ve sonra koruluğa doğru koştuğunu hatırladı.

Emily bisikletçiye baktı. "Koruluktaki çocuk size zarar vermeye mi çalışıyordu?" diye fısıldadı kalbi gümleyerek. Toby'nin tüm gece boyu korulukta kamp kurmuş olması dehşet vericiydi. Ya Emily kendinden geçtiği sırada evine gelseydi?

Bisikletçi kaskını göğsüne aldı. Bıyıkları ve yeşil gözleriyle babasının yaşlarında görünüyordu. "Hayır," dedi nazikçe. "O... *Ölmüştü.*"

Ve şimdi de bu: Bir mektup. Bir intihar notu.

Toby ağaçlığa doğru koşarken çok acı çekiyor gibi görünmüştü. İlaçları hemen sonra mı yutmuştu? Emily onu bunu yapmadan önce durdurabilir miydi? Ve Hanna, Toby'nin Alison'nın katili olmadığında haklı mıydı?

Tüm dünya dönmeye başladı. Sırtında güçlü bir el hissetti. "Sakin ol," diye fısıldadı Spencer. "Bir şey yok."

Emily doğruldu ve mektuba baktı. Arkadaşları da mektuba doğru eğildi. Evet, ismi ortada duruyordu.

Emily, üç yıl önce, Alison DiLaurentis'e eğer o benim sırrımı saklarsa ben de onunkini saklayacağıma dair söz verdim. Bana sırrın asla ortaya çıkmayaca-

ğına dair söz verdi ama sanırım çıktı. Bununla baş etmeye–ve unutmaya–çalıştım. Arkadaş olduğumuzda bunu yapabileceğimi düşündüm... Değiştiğimi ve hayatımın değiştiğini düşündüm. Ama sanırım gerçekte kim olduğunu asla değiştiremezsin. Benim Jenna'ya yaptığım şey hayatımın en büyük hatasıydı. Genç, şaşkın ve aptaldım. Ve asla ona zarar vermeyi istemedim. Artık bununla yaşayamıyorum. Buraya kadar.

Emily ellerinde titreyen kâğıdı tekrar katladı. Bu çok anlamsızdı, Jenna'ya zarar veren onlardı, Toby değil. Toby neden bahsediyordu böyle? Notu tekrar Jenna'ya uzattı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Jenna gitmek için döndüğünde Emily boğazını temizle-di. "Bekle," dedi "Jenna."

Jenna durdu. Emily zorlukla yutkundu. Az önce Spencer'ın Toby'nin gerçeği bildiği ve Alison'nın yalan söylediği hakkındaki her şey, Toby'nin dün akşam söyledikleri ve tüm bu yıllar boyunca Jenna'ya karşı duymuş olduğu suçluluk duygusu... Hepsi birbirine karışmıştı.

"Jenna, senden özür dilemeliyim. Biz eskiden... Çok kırıcı olabiliyorduk. Yaptığımız şeyler... Lakaplar, her neyse... Komik değildi."

Hanna bir adım öne geldi. "Kesinlikle çok haklı. Hiç de komik değildi. Ben... Ben asla... Biraz farklısın diye seninle dalga geçilmesinin ne demek olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum." Hanna elleriyle omuzlarını ovaladı ve bunun ağlamasına engel olmasını umdu. İçinden bir ses herkese neye karşı mücadele verdiğini söylemek geliyordu. Ama geri çekildi. Şimdi bunun için doğru zaman değildi. Söylemek istediği başka şeyler de vardı ama nasıl söyleyebilirdi ki? "Başına gelen kaza için de çok üzgünüm. Sana bunu hiç söyleyememiştim."

İstemeden yaptığımız şey için özür dileriz diye de eklemek istedi ama buna çok korkuyordu.

Jenna'nın çenesi titredi. "Bu senin hatan değil. Ve her neyse, zaten başıma gelen en kötü şey de bu değil." Jenna köpeğinin tasmasını çekti ve ön bahçeye doğru gitti.

Kızlar, Jenna duyma mesafesinden çıkana değin sessiz kaldılar.

"Kör olmaktan daha kötü ne olabilir ki?" diye fısıldadı Aria.

"Daha kötü bir şey var," diye lafa girdi Spencer.

"Alison'nın bildiği şey..."

Spencer'ın yüzünde gene o bakış vardı. Söyleyecek çok fazla şeyi var ama hiç birini söylemek istemiyordu. İç geçirdi. "Toby eskiden... Jenna'ya... Dokunuyordu," diye fısıldadı. "Kazanın olduğu gece onun yaptığı işte buydu. Bu şaşkınlık yüzünden Alison fişeği ağaç evin içine doğru ateşledi."

Alison, Toby'nin ağaç evine gittiğinde, diye açıkladı Spencer; Pencerede Toby'i gördü ve fişeği ateşledi. Ve sonra... Jenna'nın da içeride olduğunu gördü. Jenna'nın ifadesinde bir tuhaflık vardı ve gömleğinin düğmeleri açıktı. Sonra Alison, Toby'nin gidip elini

Jenna'nın boynuna koyduğunu gördü. Diğer elinide gömleğin altından Jenna'nın sütyeninin üst kısmına. Toby sütyenin askısını Jenna'nın omzundan sıyırdı. Jenna çok korkmuş görünüyordu.

Alison şoka girdiği ve yanlışlıkla fişeğe çarpıp yönünü değiştirdiğini söyledi. Fitil çabucak yandı ve fişek fırladı. Göz kamaştıran şaşırtıcı bir parlama oldu. Cam kırıldı. Biri çığlık attı... Ve Alison kaçtı.

"Toby bize gelip Alison'a onu gördüğünü söylediğinde, Alison da ona kendisinin de onu... Jenna ile gördüğünü söyledi," dedi Spencer. "Alison'nın gördüklerini Toby'nin ebeveynlerine anlatmaması için tek şartı Toby'nin fişeği kendisinin ateşlediğini söylemesiydi. Toby bunu kabul etti." Spencer iç çekti. "Alison bana Toby'nin sırrını ne olursa olsun kimseye anlatmamam için söz verdirdi."

"Tanrım," diye fısıldadı Aria. "O zaman Jenna Toby'nin uzağa gönderilmiş olmasına memnun olmuştu."

Emily'nin ne cevap vereceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Annesi ile bahçenin karşısında durmuş bir haberciyle konuşan Jenna'ya bakmak için döndü. Üvey erkek kardeşinin sana böyle bir şey yapması nasıl histi acaba? Ben'in onun üzerine gelmesi bile yetmişti, ya bir de Ben ile aynı evde yaşamak zorunda kalsaydı? Ya Ben onun ailesinin bir parçası olsaydı, o zaman nasıl hissederdi?

Bu onun midesini kaldırdı. Ayrıca üvey kız kardeşine bunu yapması... Acınası bir durumdu. Tabii ki Toby bu utancı yaşamından silip, hayatına devam etmek

istemişti. Ve bunu yapıyordu da... Ta ki Emily ona tüm bu olanları tekrar hatırlatıp, o utancın içinde boğulmasını sağlayana kadar.

Emily dehşet içinde elleriyle yüzünü kapatıp, zorlanarak derin nefesler aldı. *Toby'nin hayatını ben mahvettim* diye düşündü. *Ölümüne ben sebep oldum.*

Arkadaşları bir süre onun ağlamasına izin verdiler, gerçi hepsi birden ağlıyordu zaten. Emily üzüntüden ağlayıp, titrerken başını kaldırıp baktı. "Buna inanamıyorum."

"Ben inanıyorum," dedi Hanna. "Alison'nın tek umursadığı sadece kendisiydi. O, insanları kullanma ustasıydı."

Emily şaşkın bir şekilde ona baktı. Hanna omuzlarını silkti. "Benim yedinci sınıftaki sırrım. Tek bilen Alison'dı. Ve bunu kullanarak bana eziyet ediyordu. Ne zaman istediği bir şeyi yapmazsam, sırrımı size ve herkese söylemekle tehdit ediyordu."

"Bunu sana da mı yaptı?" dedi Aria şaşkınlıkla. "Benide sırrımı kast ederek aynı şekilde tehdit ettiği zamanlar olurdu." Gözlerini aşağıya eğdi. "Toby... İlaçları içmeden önce, sırrımı açığa vurmuştu. Alison'nın ve–A'nın–yani Toby'nin–beni tehdit ettiği sırrı."

Herkes birden doğruldu. "Neydi bu sır?" diye sordu Hanna. "Bu... Ailevi bir şeydi," dedi Aria titreyerek. "Şimdi bundan söz edemem."

Emily'lerin evinin içi aydınlık ve ılıktı. Ebeveynleri henüz dönmemişti ve Carolyn'nin mikro dalgada

patlattığı mısırın kokusu tüm evi sarmıştı. Emily mikro dalgada yapılan mısırın kokusunun her zaman tadından daha iyi koktuğunu düşünürdü. Tüm iştahsızlığına rağmen midesi gurulduyordu. *Toby bir daha asla patlamış mısırın kokusunu alamayacak* diye düşündü.

Alison da öyle. Yatak odasının penceresinden ön bahçeye doğru baktı. Çok değil, saatler önce Toby orada durmuş polislere bir şey söylememesi için yalvarıyordu. Ve düşününce yalvardığı şeyin ne olduğu anlaşılıyordu; *Lütfen onlara Jenna'ya yaptığım şeyi söyleme.*

Emily tekrar Alison'ı düşündü. Onlara her şey hakkında nasıl yalan söylediğini.

Tüm olanların komik ama üzücü olan yanı ise Emily'nin, Jenna'nın kazasının olduğu gece ambulans ayrıldıktan sonra Alison'nın eve döndüğü an onu sevmeye başlamış olmasıydı. Alison çok sakin ve korumacıydı, kendinden çok emin ve çok iyiydi. Emily korkudan çıldırmak üzereydi ama Alison onun kendisini daha iyi hissetmesi için yanındaydı.

"Her şey yolunda," demişti Alison sevgi dolu bir sesle onun sırtını sıvazlarken. Parmakları sırtında geniş ve yavaş daireler çiziyordu. "Sana söz veriyorum. Her şey yoluna girecek. Bana inanmalısın."

"Ama nasıl olacak?" diye sızlanmıştı Emily "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu biliyorum."

Sonra Alison, Emily'yi kanepede başı kucağına gelecek şekilde yatırdı. Alison'nın elleri şevkatle onun saçları arasında dolandı. Bu tuhaf bir şekilde çok iyi gelmişti. Nerede olduğunu ve ne kadar korktuğunu

unutturacak kadar iyi. Sanki oradan başka bir yere... Işınlanmıştı.

Alison'nın elleri gittikçe daha yavaş hareket etti ve Emily uykuya dalmaya başladı. Sonra olan şeyi asla unutamadı. Alison eğilip onu yanağından öptü. Emily dona kaldı ve birden uykusu açıldı. Alison onu tekrar öptü. Bu çok iyi gelmişti. Sonra Alison arkasına yaslandı ve tekrar onun başını okşamaya başladı. Emily'nin kalbi deli gibi atmıştı.

Alison'nın onu rahatlatmasıyla birlikte Emily'nin mantıklı düşünen yanı kazayı kafasından çıkartıp attı. Ama duygusal yanı, hislerinin aynı ailesinin yılbaşı için aldığı ve sıcak suyun içine konduğu zaman şişip sünger biçimini alan küçük kapsüller gibi açığa çıkıyordu. İşte bu gece Emily'nin Alison'na âşık olduğu andı ve belki de bu hiç olmamıştı.

Emily soyutlanmış bir halde yatağına oturmuş penceresinden dışarıya bakıyordu. Kendisini içi oyulup çıkartılmış bir balkabağı gibi boş hissediyordu.

Odası oldukça sessizdi; tek ses tavandaki vantilatör kanatlarının havayı ikiye bölen sesiydi. Emily masasının üst çekmecesini açtı ve solak bir makas buldu. Alison'nın ona yıllar önce yaptığı örme bilekliğini makasın arasına yerleştirdi ve tek bir hareketle kesti. Bilekliği fırlatıp atmak istediğinden emin değildi ama odanın zemininde, görebildiği bir yerde kalmasını da istemiyordu. Sonunda ayağının ucuyla bilekliği yatağının iyice altına doğru itti.

"Alison," diye fısıldadı gözlerinden süzülen yaşlarla. *"Neden?"*

Odanın diğer tarafından bir titreme sesi geldi. Emily Jenna'nın geri getirdiği pembe çantasını kapısının koluna asmıştı. Çantanın ince kumaşı altından telefonunun ışığının yandığını görebiliyordu. Yavaşça kalkıp çantasını aldı. Telefonu eline aldığında artık çalmıyordu. YENİ BİR MESAJ yazıyordu Nokia'sında. Emily kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Zavallı, şaşkın Emily. Bahse girerim ki şu an güzel, şevkatli bir kızın seni kucaklaması çok iyi gelirdi, öyle değil mi? Çok fazla gevşeme. Ben söyleyene kadar hiçbir şey bitmiş sayılmaz. –A.

DAHA SONRA NELER OLUYOR?

Gerçekten Toby olduğuma inandınız mı? Lütfen. Bende kendimi öldürürdüm. Yani gerçekten. Böy-le yapacağı belliydi. Karma dediğin şey çok adidir, ben de öyle. İnanmıyorsan git Emily'e, Aria'ya, Spencer'a ya da Hanna'ya sor…

Hadi Aria'dan başlayalım; Aria git gide daha meşgul bir hal alıyor ki onun erkek arkadaşlarını takip etmekte ben bile zorlanıyorum. İlk önce Ezra, şimdi Sean ve ben onun Ezra'yla işinin henüz bitmiş olduğundan şüphe etmekten çok daha ötedeyim. Sanatçı ruhlu

kızların rahatsız edici yönü işte budur; asla akıllarını başlarına toplayamazlar. Sanırım Aria'ya seçimini yapması için biraz yardımcı olmak zorunda kalacağım. Bunun çok hoşuna gideceğini tahmin ediyorum.

Ve Emily; Tatlı, şaşkın Emily. Alison ve Toby muhtemelen Emily'i öpmenin, ölümü öpmek gibi bir şey olduğunu söylerdi. Ama... Heey... Onlar bir şey söyleyemez, çünkü öldüler. Sanırım Emily o küçük zehirli dudakları ile kimleri öptüğüne dikkat etmeli. İkide iki yaptı ve bahtıl inançları olan Emily kötü şeylerin hep ağaçlar arasında olacağını herkesten daha iyi bilir.

Yalnız, moda düşkünü Hannakins; Sean onu terk etti. Babası onu terk etti. Ve yapabilseydi annesi de terk ederdi. Popüleriteni kaybetmek senin kusmana sebep oluyor ha? Ya da bu sadece Hanna olmanın bir parçası mı? En azından başını dik tutması için en yakın dostu Mona'ya sahip, sonsuza dek. Bir saniye, hayır değil. Size olayların Hanna için daha kötüye gitmeyeceğini söylemek isterdim ama kimse yalancılardan hoşlanmaz. En azından ben hiç hoşlanmam.

Ve son olarak Spencer; Elbette bu küçük arşivci kız seviye tespit sınavını kendi becerisiyle veriyor ama iş Alison'nın kaybolduğu geceye geldiğinde hafızası bulanıklaşıyor nedense. Endişelenmeyin, bunun için hafızasını tazeleyecek bir kursa gitmek üzere! Bu kurs çok "hoş" olacak!

Eğer siz de benim kadar zekiyseniz şu ana kadar kim olduğumu anlamışsınızdır. Aman tanrım, yeterince zeki olmamak sinir bozucu olmalı. Size bu konuda yardımcı olamam. Şu an ellerim dört küçük sevimli

yalancı ile tıka basa dolu. Ama bu zamana kadar çok sabırlı olduğunuz için size bir ipucu vereceğim; Spencer'ın dört puanı olabilir ama benim de var.

Öpücükler! --A.

puar